Pierre Cobore

O URMĂ MISTERIOASĂ



EDITURA PODEANU

PETER RICE
Polițaiul din Far-West

O URMA MISTERIOASA

de PIERRE COBORE

Traducere de
Cezar Rădulescu Barbellian



3123

EDITURA „PODEANU"
Str. Smârdan, 18 — București

O urmă misterioasă

Un roman închinat luptei dintre oamenii legii, eroi *ce-şi sacrificau viaţa pentru paza avutului şi siguranţei concetăţenilor lor, închinându-şi toate eforturile, aceluiaş ideal: stârpirea celor cari în dispreţul moralei şi al ordinei de stat, în goana lor dupe îmbogăţire fără muncă, ardeau casele, ucideau oameni, furau şi devastau totul în calea lor, răspândind groaza printre pionerii Americei de West, printre acei oameni care îşi creiaseră o viaţă nouă, de muncă fără preget, în mijlocul sălbăticiei naturii şi a băştinaşilor.*

Eroi fără nume şi răsplată, Poliţiştii Westului, oamenii de caracter, dotaţi cu calităţi fizice şi morale excepţionale, au căzut de cele mai multe ori sub gloanţele acelor desperados, *dar şi-au continuat fără cruţare, lupta pe viaţă şi pe moarte, urmărind luni întregi pe răufăcători, pedepsind sau stârpind .pe criminali,*

O Urmă Misterioasă

de Pierre Cobore

CAPITOLUL I

O FRUMOASĂ ARUNCATURA DE LASSO

Mustangul*) era epuizat. Cel care îl călărea, era pe moarte și își dădea seama de aceasta. El primise în spate un glonte, care se înfipsese undeva, pe lângă inimă.

Cu multă greutate, omul se întoarse în șea și asvârli repede o privire spre cei ce-l urmăreau.

Aceștia, câștigau din ce în ce mai mult teren. Borurile imenselor lor pălării (sombreros) fluturau în vânt și în goana lor nebună, își agitau pistoalele cu țeava lungă, urlând amenințări sălbatece în dialectul mexican.

Rănitul, își conducea calul cu aliura acea infernală de foarte multă vreme, căci o oprire de câteva secunde, ar fi însemnat moartea lui. Sprâncenele lui stufoase, mustața răsfrântă în jos, fața-i aspră și brăzdată ca o smochină, erau albe de praf, iar dâre lungi de sânge îi roșiseră veșmintele.

Steaua metalică ce se afla agățată pe vesta lui de piele, îi releva funcțiunile: Rimrock Morley, era „Ajutor de Șerif"**) cu jurământ, la Buffalo Ford. De atâtea ori alergase în galop pe diferite

*) Mustang — cal sălbatec.
**) Șerif — polițai ai districtelor în America de Nord.

drumuri, în serviciul justiției, însă de data aceasta, era ultima lui călărie.

El nu se temea că are să moară. Văzuse de atâtea ori oameni murind și câțiva dintre cei fără-de-lege, își găsiseră moartea în fața pistoalelor sale. Viața îi fusese destul de aspră și moartea lui, ar fi însemnat de aci înainte odihna trupului său hărțuit. Însă bătrânul „Ajutor de Șerif" fierbea de furie, deoarece ultimul lui drum călare, era o fugă... El, Rimrock Morley, care timp de cincizeci de ani de pericole, de lupte și de viață aspră, nu avusese frică de nimeni, fugea acum!

Oamenii fără-de-lege, cari înghițeau praful răscolit de copitele calului său, făceau parte din drojdia oamenilor de frontieră *), niște ucigași.

Rimrock Marley, descoperise secretul grație căruia, șeful lor era pe cale să se îmbogățească strașnic și din cauza aceasta, îl urmăreau cu atâta îndârjire.

Instinctul lui, l'ar fi îndemnat mai curând să se oprească și să se apere, luptând până la moarte împotriva acestor metiși**), însă datoria lui era să ajungă până la Buzzard Gap, ca să-i spună Șerifului Peter Rice tot ceia ce aflase.

* * *

In comparație cu încăruntitul Rimrock Morley, „Peter Pistol", cum era poreclit, era un om tânăr și cu toate acestea, nu exista în toată Arizona,

---

*) Frontiera care separă Arizona de Mexic, adeseori trecută dintr'o parte într'alta de răufăcători, pentru a se pune la adăpost de urmărirea polițiștilor.

**) Metiși — corcituri de Indieni, cu Mexicani, descendenți ai vechilor Spanioli.

un poliţist mai preţuit decât acesta. Acest tânăr, ajunsese celebru în toate provinciile din Sud-West, întrucât ducea totdeauna până la capăt, ori ceiace ar fi întreprins... Orice! Şi Rimrock, ştia lucrul acesta mai bine ca oricare altul.

Bang? Ţiu!

Un glonte şueră pe la urechile lui Morley, care strângând din dinţi, făcu un extraordinar efort de voinţă pentru a-şi aduna puterile: urmăritorii lui câştigaseră teren şi acum se găsea din nou în bătaia pistoalelor lor. Ultima oară când se lăsase tot aşa, să fie ajuns din urmă, primise în spate bucata de plumb, care avea să pue capăt carierii sale poliţiste.

Puţin îi păsa lui că are să moară. Ceia ce voia însă, era ca să se ţină bine până la Buzzard Gap, până la Peter Rice. De obiceiu nu întrebuinţa nici odată pintenii, dar de data aceasta, trebui să facă uz de ei, pentru a mai îndemna din nou inimosul lui căluţ.

Dacă vaşnicul animal avea să scape cu viaţă din aventura aceasta, avea să fie recompensat din plin, pentru înspăimântătoarea lui cursă: Rimrock ştia destul de bine, că Peter Rice avea să-l îngrijească şi să-l sature de fân proaspăt şi de grăunţe.

Un alt glonte străbătu cămaşa înroşită a lui Rimrock. El se întoarse din nou în şea pentru a-şi vedea urmăritorii, dar slăbiciunea lui se accentuase şi era gata, gata, să leşine de durere. Fu nevoit să se stăpânească cu toată puterea, pentru a nu cădea după cal.

Un nou glonte, șuerä sburându-i o bucată din urechea dreaptă. Dar el suferea deja așa de tare, încât noua lui rană, nu fu simțită mai mult decât o împunsătură de ac.

Brațu-i drept, atârna aproape inert. Cu toate acestea, el reuși să pună mâna pe mânerul Coltului său de „45" și să-l scoată din teaca lui de piele, care devenise lucioasă din cauza îndelungatei întrebuințări. Mușchii lui refuzară să mai ridice arma, așa că fu nevoit să tragă, rezemându-se cu cotul pe crupa calului.

Brrrang!

Glonțul ricoșând, ridică un nor de praf. Banditul care era mai aproape de el, strânse dârlogii calului înspumat, dar acesta făcu un salt, se împiedică și istovit se prăbuși greoi la pământ. Înjurând ca un demon, călărețul se ridicase fulgărător și-l ochii pe Rimrock Morley. Glonțul porni și sdreli pielea după capul Ajutorului de Șerif, dar acesta trase din nou și banditul se prăbuși: glonțul îl nimerise în stomac, drept sub lănțișorul de argint cu care se încheiau cele două pulpane ale vestei lui multicolore, de model mexican.

Rimrock, se strâmbă și mormăi printre dinți că „stomacul tâlharului are să mistue cam greu pilula care a înghițit-o!" Mizerabilul se svârcolea pe jos și striga tovarășilor să-i vină în ajutor, dar aceștia, nici nu-și întoarseră măcar capul spre el.

Sus, pe cer, înspre răsărit, o formă hidoasă, neagră, sbura cu suplețe desemnându-se clar, pe

fondul albicios al norilor. Deodată se apropie, făcu o roată și apoi se repezi spre forma omenească, care acum rămăsese nemișcată jos.

Privirea lui Rimrock se încețase. Era un sfârșit prea odios pentru acel om, chiar dacă era un bandit de cea mai rea speță! Vulturul avea să aștepte,... să aștepte,... să aștepte,... Incet, încet și alții se vor aduna lângă el, așteptând să-și ia partea de pradă...

Un spasm de durere, îl făcu pe Rimrock Morley să tresară. Rezemându-și cotul de arcada de dinapoi a șelei, el reuși să le facă față din nou. Câteva urlete de triumf isbucniră în urma lui, dar o sclipire de speranță, lucea acum în ochii bătrânului călăreț.

El distingea în depărtare, în fața lui, primele case din Buzzard Gap. Dacă șansa voia să-l mai ajute încă puțin, Rimrock Morley avea să ajungă în curând în siguranță, lângă Peter Rice. Atunci avea să-i povestească tot ceia ce aflase, apoi putea să moară în pace, neavând ce să mai regrete.

Degetul arătător i se înțepeni pe trăgaciul pistolului său Colt. Acum nu mai vedea așa de clar ca să poată ochi, dar spera ca sgomotul împușcăturilor să ajungă până la Buzzard Gap și să-l alarmeze pe Șeriful Peter Rice, dacă nu cumva acesta era plecat pe teren, în căutarea vreunui răufăcător.

Șeriful din Buzzard Gap, sta jos într'un colț prăfuit al podului ce se afla deasupra casei în care-și instalase cartierul general, răsfoind alene niște afișe, cari, sub portretul în mărime naturală,

a diferiților criminali urmăriți de poliție, dădeau și semnalmentele lor. Din timp în timp, el mai punea câte una de o parte: acestea conțineau mutra sau a unuia din actualii pensionari ai închisorii federale, sau a unui fără-de-lege pe care justiția sau chiar complicii lui se însărcinaseră să-l trimită în iad.

Peter Rice scoase surâzând portretul unui hoț de cai, pe care-l prinsese el în munții Ricon, după o săptămână de urmărire. Fusese nevoit să-și întrebuințeze toate resursele forțelor sale și ale îndemânării lui proverbiale, pentru ca să poată veni de hac acestui vlăjgan solid, în cursul unei lupte piept la piept.

Până acum, Șeriufl Peter Pistol, nu întâlnise omul care să fie în stare să-l doboare. Bine făcut, avea oasele așa de solide, ca de taur și la cea mai mică mișcare, mușchii lui puternici se reliefau sub pielea bronzată și aproape tăbăcită, de soarele și intemperiile climatului din Arizona. Infățișarea lui, îi dădea un aspect de nepăsare, însă Șeriful, avea agilitatea și puterea unei pantere.

In acea zi, era pentru el o oră de trândăvire și sta tolănit, mestecând alene o bucată de gumă de mestecat, mulțumit de briza ușoară care pătrunzând prin fereastra deschisă, îi flutura din când în când, părul lui castaniu deschis, care sta rebel în sus, afară de o buclă ce se resfrânsese pe frunte, dându-i un aer foarte amuzant.

Bărbia lui lungă, poate c'ar fi părut oarecum agresivă, însă în meseria lui, nu aveau ce să caute oameni fără voință, sau șterși. — Gloanțele,

loviturile de cuţit şi de pumni pe cari le înfruntase în cariera lui, lăsaseră câteva urme pe faţa şi corpul lui. Nu se putea spune că avea o inimă prea bună, însă era foarte uman şi câteva persoane, demne reprezentate ale sexului slab, căzuseră de acord ca să-l considere drept un „băiat frumos"...

E drept că nu avea nimic care să te facă să-l consideri ca un dandy, dar îmbrăcămintea lui, era bine ajustată, şi cu oarecare eleganţă purtate. O stea de argint, insigna funcţiunilor sale, era fixată la reverul stâng al vestei de piele cu care era îmbrăcat.

Intr'un colţ al podului, se afla o ladă solidă de ştejar, cu legături de fier, care conţinea mai multe pistoale Colt, unse cu grije şi numeroase cutii cu cartuşe. Trei legături de pături bine înfăşurate, erau pregătite în permanenţă pentru Peter şi cei doi Ajutori de Şerif pe cari-i avea. El personal, avea o pătură la fel cu cele ale Indienilor Navajos şi un puncho *) făcut din piei de iepure de casă, cusute chiar de mama lui. Datorită acestui preţios puncho, Peter putuse de atâtea ori să doarmă fără a avea nimic, nopţi întregi în aer liber, pe vânturi de ghiaţă sau chiar sub ploi torenţiale.

Mai multe lassouri erau agăţate de pereţi, lassouri de câte douăzeci metri lungime, fabricate din frânghie specială, care rezistă la ploaie. De multe ori, viaţa lui Peter Rice depnisese numai

---

*) Puncho — pătură indiană, care are la mijlocul ei o deschizătură, prin care se poate introduce capul. Serveşte şi ca pelerină.

de o simplă aruncătură de lassou; de aceia el întrebuința o frânghie specială, foarte mlădioasă, care nu se întărea la umezeală, subțire, însă cu toate acestea foarte rezistentă, în stare să reziste la eforturi cât de puternice.

Bang! Bang! Bang!

Distanța mare slăbise intensitatea detunăturilor cari se auzeau, totuși Peter Pistol sări în picioare ca electrizat.

Se putea să fi fost doar câțiva copii cari se distrau împușcând iepuri prin împrejurimi. Se putea să fi fost vreun cowboy, puțin cam băut, care-și manifesta astfel surescitarea...

Cu toate acestea, Peter Pistol știa că oridecâte ori se auzea galsul prafului de pușcă la Buzzard Gap, însemna că e ceva de lucru pentru el. Atunci se repezi la ferestruică și privi cu atenție în depărtare.

La capătul străzii principale, un om călare intra în oraș în goana calului. El se clătina pe cal și părea că se menține doar cu foarte mare greutate în șea. Se aplecase înainte și fața i se îngropase în coama calului. In urma lui, veneau mai mulți călăreți cari dădeau cu cruzime pinteni cailor cari se ambalaseră, în timp ce lumea curioasă năpădise în stradă. Peter își dădu numaidecât seama că dintr'o clipă în alta au să înceapă împușcături și că cele mai multe gloanțe au să se risipească, riscând să împuște mulțimea după stradă. Se putea ca acei călăreți să fi fost în urmărirea unui criminal, care fugise fiindcă nu-i convenea să stea la gros.

Nu se mai putea gândi acum ca să scoboare, să treacă prin birou, să iasă în stradă și să-și croiască drum prin mulțimea aceia, pentru a putea interveni la timp: ar fii pierdut prea mult timp și călăreții ar fi trecut de ei. El știe destul de bine, ce valoare avea fiecare secundă pierdută în asemenea cazuri. Era mai bine să se urce pe acoperiș, lucru care l-ar fi făcut să câștige timp și să fie mai bine plasat, așa încât să se poată servi de lassou, în caz că era nevoie.

Acoperișul casei sale, domina toate clădirile învecinate, dar ca să poată ajunge de acolo, până în strada principală, trebuia să sară peste toate spațiile goale cari se aflau între cele câteva case, cari erau dela el până acolo. Insă pe deoparte distanțele acestea erau destul de mici și pe de altă parte, salturi de felul acestora erau un joc de copil pentru Peter, un acrobat desăvârșit.

Fulgerător, el smulse un lasso din perete și-l puse pe umeri. In câteva secunde, el ieși pe fereastră, se cățără pe acoperiș și sări cu ușurință pe acoperișul vecin, al unui restaurant. Alergând, alunecând pe pante, sărind și cățărându-se, el străbătu acoperișurile celor câtorva case, cu agilitatea unui leu de munte *).

Ținta lui era, acoperișul teatrului „Palace", al cărui frontispiciu putea să-i servească de adăpost, nu atât pentru el însuși, cât pentru salvarea omului acela, pe care probabil că trebuia s'o facă.

*) Leu de munte. — Mountain lion — animal sălbatec de talie mijlocie, un fel de puma, nu se găsește decât în munții Americii de Nord, în cea mai mare sălbăticie.

Odată ajuns acolo, el luă lassoul în mână şi se pregăti să-l arunce.

Primul călăreţ se afla acum, numai la vreo câteva zeci de metri de teatru şi Peter putu să distingă clar, steaua care-i strălucea pe reverul vestei, mustaţa-i galică şi păru-i aproape alb.

— Rimrock Morley! exclamă el.

In aceiaşi clipă el învârti lassoul deasupra capului, îl asvârli cu 'ndemânare în jurul pieptului celui rănit. Cu o smucire puternică, Peter întinse funia care se strânse chiar sub subţiorile lui Rimrock,, în timp ce calul, dezechilibrat, dădu buzna drept peste treptele teatrului. Cu toate puterile lui, Peter trase în sus pe acel, pe care-l salvase.

Insă în acelaş moment, furioşii desperados *), däduseră drumul la o ploaie de gloanţe din revolverele lor, însă erau prea departe pentru ca să poată să-şi atingă ţinta. Peter, cu faţa crispată de efortul pe care-l făcea, continua să-l tragă în sus pe Morley.

In clipa aceia, el nu putea să vadă ce se petrecea în stradă, dedesubtul lui, dar când auzi o nouă serie de impuşcături, putea să parieze că cei doi Ajutori de Şerif ai lui „Tom Pouce" Butler şi Hicks „Doctorul", se puseseră pe lucru.

Insfârşit, el îl trase pe Morley peste frontispiciu şi-l întinse pe acoperiş. Ajutorul de Şerif

*) Desperodos — cuvânt mexican care înseamnă disperaţi şi se atribue răufăcătorilor, cari au pierdut ori ce speranţă de a se îndrepta.

Jim Buffalo Ford leşinase, însă deoarece mai res-pira încă, destul de tare, Peter se gândi că nu era pierdută orice speranţă. El ar fi vrut să-şi ducă vechiul lui prieten, imediat la un doctor, fără a mai pierde nicio clipă, însă împuşcăturile continuau în ritm destul de viu. Peter ridică puţin capul deasupra balustradei pentru a arunca o privire în stradă, dar un glonte ricoşând în lemnul firmei, îi şueră periculos pe la ureche.

Banditii ăştia sunt într'adevăr niste turbaţi, se gândi Peter, dacă mai îndrăsnesc ei să-şi continue împuşcăturile. Probabil că au un motiv extraordinar de important, dacă sunt ei aşa de îndârjiţi, contra bietului Rimrock!

Bz-z-z-z!... Ca o viespe furioasă, un alt glonte trecu pe la vreo două degete depărtare de capul lui Peter. Ăştia sunt adevăraţi nebuni şi trag destul de bine!

Unul din ei, instalat de cealaltă parte a străzii, de unde putea să vadă şi să tragă precis de-alungul acoperişului, ochi direct spre Şeriful din Buzzard Gap, care nu mai avea cum să se adăpostească şi de el. Insă în aceiaşi clipă, un „45" trosni ceva mai încolo, pe stradă: banditul scăpă arma din mână şi făcând o schimonositură teribilă, îşi duse mâinile la burtă. Peter zări atunci că cel ce trăsese, era „Tom Pouce" Bur. Calul celui rănit făcu o săritură şi omul, după ce s'a clătinat în şea, se prăbuşi la pământ, de rămase nemişcat — pentru veşnicie.

CAPITOLUL II

„VECHEA LINIE A LUI S. P..."

Dar o nouă rafală de gloanțe, ciurui balustrada şi Peter fu nevoit să se descopere, ca să poată trage corpul nemişcat al lui Morley într'un loc mai puțin expus. După aceasta el se târî până la marginea acoperişului cu pistolul în mână, tocmai în clipa când „Tom Pouce" Butler, dobora un alt bandit. „Tom Pouce" trăgea numai cu mâna stângă, căci în dreapta ținea un biciu lung, de piele. Butler era mult mai îndemânatec cu biciul lui lung, decât erau mulți țintaşi experți cu pistoalele lor, însă de data aceasta avea de-aface cu nişte asasini şi pentru ca să-i potolească, era nevoie de gloanțe, mai ales că erau prea departe ca să-i poată ajunge cu biciul. Cu toate acestea era un lucru destul de grav, — chiar pentru un păzitor al legei, — ca să întrebuințeze armele de foc, însă de data aceasta era vorba de forță majoră.

O carabină pocni şi un al treilea nemernic, muşcă țărâna la picioarele calului. Văzând aceasta cei trei supraviețuitori, dădură pinteni cailor şi o rupseră la goană spre Nord. Această dovadă de îndemânare a Ajutorilor lui Peter Rice, le fusese de ajuns. Acum îşi dădeau seama că înpinseseră îndrăsneala prea departe. De aci înainte avea să le fie destul de greu să mai scape şi fără îndoială, se putea să nu mai scape deloc!

De sus de la postul lui de observație, Peter Pistol, excelent cunoscător în materie de cai, putea să-şi dea perfect de bine seama, că animalele acestora

erau la drept vorbind epuizate, de lunga cursă pe care o făcuseră până atunci și încă în aliura aceia îndrăcită. Hicks Doctorul și Tom Pouce Butler, știau ce aveau de făcut. Intr'o clipită aveau să strângă o mică trupă de călăreți și aveau să pornească în urmărirea acelor asasini.

Totuși șansa părea că pentru moment se întoarce în favoarea mizerabililor: eșind dintr'o stradă laterală, călare pe un ponney micuț, un băețaș sosi neștiutor în strada principală, îndreptându-se spre locul incidentului. Dacă s'ar fi tras dupe cei ce fugeau neapărat că l'ar fi atins și pe nevinovatul acela, pe care curiozitatea îl împinsese să vină acolo, ca să vadă și el, ce era cu împușcăturile acelea! Cu toate acestea, de oarece nu putuse fi văzut din toate părțile, unii continuau să tragă, dar din fericire, trăgeau prea sus. Petre își puse mâinile pâlnie la gură și strigă spre stradă: „Opriți! Nu mai trageți! Aveți să împușcați un copil care e în stradă!"

Impușcăturile încetară imediat. Și atunci Peter îl văzu pe Hicks Doctorul, micul său Ajutor de Șerif, dezlegând un cal, sărind în șea și pornind imediat ca o furtună, în urmărirea fugarilor. Doctorul luase cu el renumitu-i „bolas" *) și părea hotărât să nu lase să-i scape nici unul din cei trei criminali. El își învârtea cu îndemânare teribila-i armă,

*) Bolas — un fel de armă Sud-Americană de aruncat, formată din mai multe biloae mari de fier, legate între ele cu niște corzi de piele sau de funie, cari pornesc toate dintr'un singur loc. Asvârlite cu îndemânare se înfășură în jurul omului sau animalului contra căruia s'a aruncat și îl mobilizează.

pe care o primise cadou de la un gaucho argentinian, care devenise în timpul din urmă, cow-boy în Arizona și, când ajunse la vre-o zece metri de bandiți, el o asvârli între picioarele unuia din cai. Bolasul se învârti foarte ciudat prin aer și apoi se înfășură strâns în jurul picioarelor de dinnapoi ale animalului, care paralizat, se rostogoli în praf trântindu-și călărețul.

Intr'o clipă, doctorul sări asupra lui, îl dezarmă și-l lăsă inconștient pe pământ, în mâinile unor locuitori din Buzzard Gap. Sărind în șea, el își reluă urmărirea însoțit de Tom Pouce, care-l ajunsese în fruntea unui grup numeros de călăreți.

Considerând că pentru a pune mâna pe ultimii doi bandiți, nu mai era nevoie de serviciile sale, Peter se întoarse lângă Morley care zăcea tot leșinat. Chemați de el, câțiva oameni intraseră în Teatru și instalau o scară, cu care se putea ajunge până [illegible]torul ce se afla pe acoperiș. Peter le dădu prin deschizătura aceia, corpul bătrânului său prieten, coborî apoi și el și le ajută să-l transporte până în antreul clădirei, la ușa căruia se înghesuia o mulțime entuziastă.

— E rănit grav? se îngrijoră unul.

— Frumoasă ispravă Peter! urlă un altul.

— In viața mea n'am văzut o aruncătură de lasso așa de frumoasă, începu un al treilea. Toată viața am trăit printre cow-boy, dar...

— Tăcere! le-o reteză Peter, care nu avea timp de pierdut. Să dea cineva fuga ca să aducă un medic. Dacă chirurgul nu e la hotelul Arizona, să dea fuga la doctorul Buckley. Spuneți-i că

am un rănit foarte grav în biroul meu. Faceţi loc, oameni buni.!

Respectuoşi, locuitorii din Buzzard Gap, se dădură în lături şi-l urmară până la uşa biroului său, care se afla alături de prăvălia lui Hicks Doctorul. Susţinându-l pe Morley cu o mână, el dădu jos cu cealaltă toate hârtiile cari erau îngrămădite pe masa lui de lucru, pe care după aceia îl aşeză uşor pe rănit.

Concetăţenii lui, se înghesuiau în jurul său, oferindu-i mii de sugestii, c'un ton familiar, căci şeriful din Buzzard Gap, deşi învestit c'o demnitate oficială, nu inspiră teamă, decât celor cari erau în neregulă cu justiţia.

Ştiind că nu putea să se descotorosească de toţi, el puse pe unii la treabă. Unul dădu fuga în curte, ca să aducă o găleată cu apă proaspătă; altul aduse din prăvălia lui Hicks, vreo două şervete curate, cu cari Peter începu să-i spele faţa lui Morley.

— Vă rog băieţi, spuse el în cele din urmă, eşiţi afară. Daţi-i bietului om, o şansă ca să poată respira puţin aer proaspăt. „Hei! Amice!" strigă el prin uşa deschisă ce da în prăvălia lui Hicks, adresându-se unui vlăjgan solid, care fuma o ţigare de foi clătinându-se în micul fotoliu al lui Hicks. „Ia ascultă! te-ar deranja dacă te-ai mişca niţel şi dacă ai lăsa liber fotoliul acela, pentru doctorul care trebuie să sosească?"

— Ei, drace, se plânse celălalt, totuşi eu am dreptul să stau aici!

El se răsuci în scaun, ceiace făcu să se vadă,

că avea jumătate din cap tunsă mărunt. El adăogă, cu un ton plângăreţ:

— Hicks tocmai începuse să mă facă gigea, când s'au auzit pârâiturile şi omul ăsta, când aude o împuşcătură, pierde ori ce conştiinţă profesională.

E necesar să spunem aci, că Hicks Doctorul, ca şi toţi Ajutor'i de Şerif de pretutindeni, avea şi o altă meserie, întrucât ei nu îşi exercitau meseria de pol'ţişti în permanenţă, ci numai în caz de nevoe. Ba mai mult, Hicks avea chiar şi o a treia meserie, căci dacă pe de oparte se intitula frizer, tunzându-şi şi bărbierindu-şi concetăţenii pentru câteva parale, pe de altă parte, se mândrea că le vinde şi câteva doctor'i, pudre şi alte droguri primitive, pe cari te poţi aştepta să le găseşti pe la un farmacist amator, dintr'o provincie aşa de înapoiată. La nevoe, ştie să facă şi un pansament, să pună ventuze, să lase sânge: ceia ce l'a făcut să poarte şi porecla de „Doctorul". Cu toate acestea, nu era un şarlatan din aceia cari vând leacuri sau cari fac pe tămăduitor'i, în mod ilegal şi nu scapă nici o ocazie, ca să proclame lucrul ăsta, sus şi tare.

Spectatorii, evacuaseră complet biroul lui Peter, când intră un om în vârstă, purtând o mică trusă în mână. Era doctorul Buckley, medic al regiunii şi în acelaş timp şi medic legist (coroner) al judeţului Trinchera.

— Sper că veţi mai face ceva, pentru bietul Rimrock, domnule Doctor! exclamă Peter când îl văzu intrând. Mai e vreo speranţă?

El privea îngrijorat spre medic, în timp ce acesta

lua pulsul rănitului. Doctorul Buckley dădu din cap:

— Are să plece în ultima-i călătorie, dintr'o clipă în alta, Peter, spuse el. Nu mi-a fost dat să văd vreodată'n viață, un om care să se cramponeze de viață, cu atâta cantitate de plumb în el.

Continuându-și examinarea, el exclamă:

— Drace! Trebue să fie cineva de beton, ca să poată rezista la așa ceva. E ciuruit de gloanțe, ca o strecurătoare!

— Chiar că așa era Rimrock, doctore. Din beton.. însă avea o inimă așa de bună, încât nu ar fi putut nici măcar să pue un vierme într'o undiță, fără să nu aibe remușcări.. Mi se pare că-și revine în fire!.

— Cine știe. Incearcă să-mi găsești puțin alcool pe aici.

Peter alergă în prăvălia lui Hicks, unde deschise un galantar din care scoase o sticlă uriașă etichetată: „Remediul universal". In ea nu se găsea nici un fel de doctorie, ci doar un excelent whisky fabricat în „Bourbon", dar Ajutorul său Tom Pouce, era foarte departe de a fi așa de abstinent.

Revenind lângă doctorul Buckley, Peter avu deodată impresia că Rimrock Morley murise. „Ce bun băiat era, începu el. Eu nu am cunoscut încă vreunul mai bun...".

— Să fie linșat coyotul!*) se auzi țipând mulțimea din stradă. Să se aducă o frânghie!..

— Așa, așa! Să vedeți ce bine o să ne dis-

*) Coyot — un animal carnasier și stricător, un fel de lup mic de prin preeriile Americei, comparabil cu un șacal.

trăn.! striga o voce evident răguşită de băutură. U-i-i-i i-i!..*).

Un val de strigăte se ridică: „Să fie linşat.. Să se linşeze canalia asta, şarpele ăsta cu clopoţei! Să i se smulgă dinţii!..".

Peter se repezi, trecând prin birou şi prin prăvălia lui Hicks şi într'o clipă fu în stradă. O mulţime de oameni se îngrămădise în faţa Hotelului Arizona. Peter îşi deslegă calul şi sări în şea, fără a mai pune piciorul in scară. Oamenii alergau din toate părţile, in spre partea de Nord a oraşului. „Hai Sonny!" Peter îşi îndemnă calul. „Dă buzna, n'avea nici o teamă!"

Şi Sonny dădu buzna, fără teamă. Şeriful nici nu avu nevoe de pinteni, pentru ca splendidul său armăsar să pornească ca fulgerul şi, la sgomotul copitelor lui, lumea se dădu cu iuţeală la oparte din drum. Acum putu să vadă şi Peter, ce îi atrăgea aşa de mult pe concetăţenii săi: omul pe care voiau să-l linşeze, era banditul pe care Hicks Doctorul îl doborâse după cal, cu ajutorul bolasului său. Era un tinerel de cel mult douăzeci de ani.

In ochii lui negri, holbaţi, se putea citi ură, o teribilă sete de viaţă şi în acelaş timp, o groază formidabilă. Era un metis, care fără îndoială, primise ca moştenire în sânge, toate slăbiciunile diferiţilor săi strămoşi.

— E un stejar solid, chiar în faţa casei docto-

---

*) U-i-i-i-i-i — strigăt de cow-boy, pe care.l scot atunci când vor aşi exprime entuziasmul, sau când se îndeamnă la luptă.

rului Buckley, strigă unul din mulţime, să mergem să-l...

— Destul! le-o tăie cu asprime Peter. Care-i viteazul ăla, care a spus asta?

Viteazul părea că nici nu mai e pe acolo. Cel puţin niciunul nu spuse că ar fi. Vreo câţiva priviră spre Şerif, apoi îşi plecară ruşinaţi privirile în pământ.

— Mi s'pare*) că eraţi cât pe aci, să faceţi o prostie, rosti cu asprime Peter, care descălecând de pe cal, îşi croia un drum prin mulţime, pentru a ajunge la tânărul metis.

Acesta când văzu steaua de Şerif, lucind pe pieptul lui Peter, se aruncă înaintea lui în genunchi.

— Şerifule! se rugă el cu o voce strangulată de groază. Ah! Amigo, nu-i lăsa să mă spânzure! Eu sunt numai una muchacho.. una copil! Milă amigo!

Peter zări în mulţimea aceia, figura tinerească a lui Fenton „Tunsul", care în multe împrejurări îi dăduse câte o mână de ajutor:

— Tu nu erai cu ceilalţi, Tunsule?

— Pe onoarea mea că nu, Şefule! Eu tocmai mă pregăteam să boxez niţel cu Sam care e aici, când v'am văzut alergând încoace.

— Bine! — Peter se întoarse spre Sam Hollis, proprietarul Marelui Magazin de Alimentaţie din Buzzard Gap. — Te însărcinez pe tine cu chestiunea asta Sam, împreună cu Tunsu. Eu trebue

---

*) Mi s'pare — expresie foarte des întrebuinţată de cow-boy.

să mă duc în urmărirea celorlalţi şi am întârziat destul de mult. Puştiul ăsta are să ne fie de folos; după ce mă voi întoarce, am să încerc să-l fac să vorbească. Voi să aveţi grijă ca să ajungă în siguranţă la închisoare.

Apoi se întoarse spre mulţime:

— Fiţi înţelegători, măi băieţi! Nu-mi complicaţi treaba şi promiteţi-mi că n'aveţi să vă mai purtaţi ca nişte sălbateci!

— Iţi dăm cuvântul de onoare, Peter!

— S'a făcut! exclamară mai multe zeci de glasuri.

— Mulţumesc, spuse Peter. Ştiu că pot avea încredere în voi. Sunt destul de mulţi răufăcători în regiunea asta, aşa că nu mai trebue ca şi oamenii de treabă să-şi bată joc de lege. Pe curând, băieţi!

Spunând acestea, el se aruncă în şea şi porni în galop. Dar înfocatu-i roib, nici nu trecuse bine de ultima casă din oraş când Peter văzu mica trupă de călăreţi, care se întorcea condusă de cei doi ajutori ai săi.

Imediat Peter îl distinse pe „Doctorul", care nu avusese timp să îşi scoată bluza albă de bărbier, alături de Tom Pouce Butler, un adevărat uriaş ce călărea o namilă de armăsar murg, de talia stăpânului său.

Acest munte de om, îmbrăcat cow-boy, se numea în realitate William Alamo Butler şi era originar din Texas. Tom Pouce*) cântărea cam vreo sută treizeci de kilograme, dar fără să fie

caraghios cu dimensiunile-i neobişnuite (măsura mai mult de un metru şi nouăzeci), mai ales că părea şi mai înalt, din cauza tocurilor înalte, ale cismelor de cow-boy pe cari le purta.

— A mers bine Tom? strigă de departe Peter.

Tom Pouce ridică braţul ca să arate că a înţeles şi făcu semn călăreţilor să se dea de-oparte, lăsând să se vadă un cal, pe care erau legate de-acurmezişul două forme omeneşti. Apoi el îşi îndemnă calul şi ajungând în dreptul lui Peter, exclamă cu voioşie!

— După cum vezi, Şefule. nouă ne-a mers de minune! numai că nu prea a fost la fel şi pentru tâlharii ăşt'a: Doctorul l'a atins pe unul drept la mau, iar el nu a mai pretins altceva.

Peter tocmai ar fi vrut să-l întrebe cine l'a doborât pe al doilea bandit, când remarcă pe tâmpla stângă a lui Tom Pouce o dâră roşie, care se pierdea în stuful de păr negru ca funinginea.

— Văd că erau cât pe aci, spuse el, să-mi doboare în ţărână un minunat Ajutor de Şerif. Mi s'pare că ai face mai bine să o ştergi imediat la un doctor, ca să te vadă.

Tom Butler se scandalizã:

— Ştii că eşti bine, Peter! Pe tine te-au mângâiat de atâtea ori gloanţele şi cuţitele şi n'ai spus nimic, dar cum îl vezi pe altul că are o simplă sgârietură, îndată începi să gemi şi să te vaeţi. Să crezi tu că am să mă duc la doctor! In schimb cu binevoitoarea ta învoire, am să dau o fugă până la Barul Cow-boylor. După un gât de basamac. am să mă simt sdravăn tun.

— Tu fără basamac, ești mort! Treaba ta, du-te și umpleți burta cu otravă.

— Haide Șefule, tu știi bine că eu nu beau nicicând mai mult de un pahar de-odată! Apoi strângând dârlogii uriașului său armăsar, el îl îndreptă spre oraș, adăogând: Moderație în toate, asta e deviza mea!

Ceilalți călăreți, ajunseseră acum destul de aproape și Peter putu observa că Hicks Doctorul, rămăsese cu lungu-i pieptene de frizer înfipt în păr, în dosul urechii. Prichindelul îi strigă:

— Șefule, și a revenit în fire Rimrock Morley?

— Nu. Nu mai avea mult de trăit și poate că în momentul ăsta, e deja mort.

Micul Ajutor de șerif-bărbier-farmacist, ridică trist capul. Peter își aranjă calul lângă al lui și ambii merseră restul drumului, scară la scară. Din timp în timp, Peter își întorcea capul, ca să vorbească cu călăreții din spatele lui. In cele din urmă, Doctorul se apropie de Peter Rice:

— E ceva cam neobișnuit în afacerea asta, murmură el printre dinți. Și asta mă muncește mult de tot... Eu am tras asupra unuia din golanii ăștia, în așa fel ca să-l fac numai să cadă după cal. Eu n'am vrut să-l omor, fiindcă mi s'pare că am fi putut scoate ceva de la el.

— Dar sûnt morți amândoi, nu e așa?

— Ba bine că nu! Și cum îți spuneam Șefule, eu l'am atins pe primul în umăr. Imediat celălalt s'a întors în șea și a tras... dar nu asupra mea! A tras trei gloanțe, unul după altul, însă drept în capul tovarășului său de rele! Eu cred că a

făcut asta, ca să-i închidă pliscul pentru totdeauna, fiindcă toţi oamenii ăştia, au obiceiul să mărturisească tot ce ştiu, atunci când îşi dau seama că sunt pe moarte... Atunci de-abia Tom Pouce, l'a ochit pe celălalt şi l-a dat gata!

Peter surâse. Tom Pouce, nu spusese niciun cuvânt, despre rolul pe care-l jucase în afacerea asta. Băiatul acela uriaş, din Texas, era un luptător de forţă şi în acelaş timp un ţintaş etxraordinar, care stingea cu glonţul flacăra unei lumânări, de la douăzeci de paşi.

— Atunci du-te să le dai o mână de ajutor oamenilor acelora, ca să bage canalia aia mică în închisoare Doctore, spuse el arătând mulţimea care îl întovărăşea pe tânărul bandit spre închisoare.

— Prea bine, şefule.

Hicks o luă la galop, trecând înainte.

Intrând în biroul lui, Peter avu o clipă de emoţie, văzând că Rimrock Morley se agita pe masă.

— Cerule! Te pomeneşti că scapă, doctor Buckley?...

Medicul surâse cu amărăciune, punând pe masă sticla de whisky.

— Nu! Are să se sfârşească dintr'o clipă în alta. Alcoolul ăsta, probabil că are să-i dea vreo câteva clipe de luciditate, dar atâta tott. Ca doctor, nu aşi avea decât să plec, dar ca medic legist, am datoria să rămân, pentru cazul când ar avea vreo declaraţie de făcut în ultimul moment.

Morley, continua să se sbată uşor. Ochii lui se deschiseră, pe jumătate sticloşi şi buzele i se mişcară.

Peter Rice, se aplecă deasupra lui, dar nu putu să distingă nimic din mormăitul răguşit al lui Morley. După câteva clipe tăcu. Părea că se luptă cu moartea, căutând să şi câştige din nou controlul asupra coardelor vocale. El ridică mâna şi-l apucă pe Şerif de mânecă.

Peter era aşa de emoţionat, încât îi venea să-şi întoarcă într'o parte capul. Dar datoria îl obliga să asculte, tot ceia ce avea de spus muribundul şi mai ales probabil că avea să spună de ce acei desperados, au ajuns până acolo, încât şi-au riscat chiar viaţa, căutând să-l facă pe Rimrock Morley să tacă.

Acesta începu din nou să bâlbâie. Cuvintele erau aproape de înţeles — medicul cel puţin nu înţelese nimic — însă mintea exersată a lui Peter, reuşi să dea un sens acelor exclamaţii guturale:

— Peter!... Trebuc ca... ascultă... O afacere formidabilă, Peter!... La... vechea... linie a lui S, P....

Rimrock horcăi. Ar fi fost extrem de greu să-l mai poţi face să spună ceva.

— Vechea linie a lui S. P...? îl întrebă Peter. Ce e cu vechea linie a lui S. P.? Spune-mi Rimrock?...

— Acolo e... spre — Morley horcăi din nou. Gâtlejul lui nu mai reuşea să lege sunetele. — E... acolo... spre... spre... vechea... linie... a... lui,

Probabil că îl înţelesese că de aci înainte, nu avea să mai fie în stare să mai articuleze alt cu-

vânt. El căută cu aprindere mâna lui Peter şi o strânse cu disperare.

Ochii cenuşii ai tânărului Şerif se înceţară în lacrămi. El strânse cu căldură mâna muribundului.

— Rimrock, bătrânul meu tovarăş! Iţi făgăduesc că am să le vin eu de hac, acelor diavoli cari au făcut asta... vreau să spun, că acelora cari au cauzat asta, organizatorii. Ţi-o jur!

Bătrânul Rimrock închise ochii şi muri surâzând, strângându-i mâna tânărului Şerif, pe care îl admirase atât de mult în viaţă. Muri, la fel de frumos cum trăise, plin de curaj, cu sportivitate, cu franchete... uman.

CAPITOLUL III

„TU NU VEI SPUNE NIMIC..."

Peter Rice, era un straniu amestec de asprime şi blândeţe. Pe urmele celor fără de lege, era de fier. In casa mamei sale, sau când îngrijea un cal sau un câine rănit, avea fineţea unei doici.

Ochii lui se umpluseră de lacrămi, când bătrânul Morley răposase. Dar un Şerif, nu putea să dea voie sentimentelor sale, să-l facă să-şi uite datoria. Trei minute, după ce acoperise cu o pătură, corpul ciuruit de gloanţe al vechiului său prieten, Peter Rice devenise iarăşi asprul vânător de oameni, cu faţa sculptată în piatră.

El puse să se transporte corpul lui Rimrock la antreprenorul de pompe funebre, care adăpostea

într'o magazie separată și corpurile asasinilor Ajutorului de Șerif din Buffalo Ford. Nimeni, nu avea să vină să le facă o ultimă vizită, acestor criminali. Ceva mai târziu, Peter Rice, puse să se scotocească prin hainele morților, pentru a vedea dacă nu se putea găsi prin ele, ceva care să poată explica misterul morții lui Rimrock Morley. In timpul vieții, ei se ridicaseră contra societății: acum, fiind morți puteau să se odihnească la un loc cu alți oameni, într'un colț plin de burueni al cimitirului, morminte anonime...

După aceia, când Peter se îndreptă spre închisoarea orașului, pentru a-i lua interogatoriul tânărului metis, ori ce urmă de tristețe dispăruse din ochii săi, cari luceau acum ca jăratecul. Știa că Tom Pouce se afla deja la închisoare; Tom Pouce, avea aerul unui bivol, dar era la fel de șiret ca o vulpe. Poate că până acum, a și găsit mijlocul de a scoate câteva informațiuni de la prizonier.

Hicks Doctorul, își reluase locul lângă fotoliul său de bărbier. El își lăsase pistolul Colt și luase în schimb o pereche de foarfeci, cu care de-ocamdată termina tunsoarea, pe care o începuse mai înainte. Lucra cu iuțeală, căci se grăbea să-și reia activitatea de polițist.

In timp ce se îndrepta spre închisoare, Peter reflecta asupra celor întâmplate. Și gândul lui, era aproape la fel de rapid, ca și mâna, atunci când trebuia să apese pe trăgaciul revolverului. El considera acum, ca o datorie personală, răzbunarea uciderii prietenului său Rimrock Morley:

datoria lui oficială, era de a descoperi toate dedesubturile acestei crime.

Ce avea de făcut acuma, nu-i plăcea de loc. Când trebuie să lupte cu un om, prefera să lupte cu arme egale, chiar dacă acel om, nu era decât un asasin de profesie. El nu ezitase nici când să se folosească de pumnii lui contra indiferent căruia din desperados în libertate, dar se simțea foarte prost, gândindu-se, că va trebui să forțeze prin asemenea mijloace, un copilandru prizonier, să spună ce știa...

Acesta, negru la piele și la păr ca și la suflet, tremura ca o frunză în bătaia vântului, atunci când zări printre zăbrele lumina ce strălucea în privirile Șerifului din Buzzard Gap.

— Cum te cheamă? întrebă aspru, Peter.

Nemernicul își trecu limba peste buzele uscate și clipi din ochi. Arătând spre Tom Pouce cu o mișcare a capului, el spuse:

— Eu am spus la el, că nu îndrăsnă nici măcar să spune al meu nombre (nume). Los hombres (oamenii) de afară, are să omoare la mine, că eu nu păstrează gura închisă!

— Nu te îngriji tu de los hombres, cari sunt afară! replică Peter. Tu ai să ai de aface cu los hombres de aci, din năuntru. Cum te cheamă?

Prizonierul era un laș extraordinar, dar era șiret ca o maimuță. El mai fusese prin închisori și știa cum sunt polițiștii: erau unii, cari fără să-i închisească, brutalizau prizonierii, până ce reușeau să scoată de la ei tot ce aveau pe cuget și erau și alții cu „inimă bună". Șeriful Peter Rice,

avea reputaţia de a nu maltrata niciodată pe vre-un prizonier. Din cauza asta, micul ciorol, se crezu îndreptăţit să rânjească:

— Eu nu are să spună nimic!

— Aşa? exclamă Peter, ale cărui fălci se încleştară. Cu toate acestea, el nu putea să-i administreze nici o corecţie, nu intra în obiceiurile sale, aşa ceva. Făcându-i un semn lui Tom Pouce, el se îndreptă spre biroul închisoarei, iar uriaşul veni după el numaidecât.

— Bestia asta mică, ştie anumite lucruri, pe cari noi trebue neapărat să le aflăm, spuse Şeriful. Măcar dacă ar fi de talia mea... sau mai solid... atunci le-aşi scoate eu! Dar aşa! Nici tu nu te poţi preta la treaba asta. Nu ar fi frumos! Ar fi ca şi când s'ar lupta un urs, cu un pui de găină.. Şi cu toate acestea, trebue neapărat să-l facem să vorbească.

— Mi s'pare, Şefule, răspunse alene Tom Pouce, că tu te porţi prea delicat cu unii din pungaşii ăştia. Faţă de ei e o gentileţe pierdută în van, asta e!

Peter ridică de-odată capul.

— Da, şi eu cred că ai dreptate. Cine încearcă să mângâie un şarpe, face cea mai mare greşeală, căci şarpele însuşi nu simte nicio plăcere din asta. Şi pe urmă, el însuşi ne forţează să-l tratăm în felul ăsta! — El îşi întoarse privirile spre uşa care rămăsese deschisă. — Bravo! Uite-l şi pe Doctorul. Poate că are şi el ceva de spus.

Doctorul avea într'adevăr şi el de spus ceva. Micul Ajutor de Şerif-bărbier-farmacist, terminase

tunsoarea clientului şi-şi lăsase acasă bluza albă. Cu cămaşa aceia strânsă pe corp şi cu pantalonii strimţi de călărie, el părea şi mai pirpiriu. De fapt, abea dacă atârna vreo cincizeci de kilograme, dar asta nu-l împiedica ca să-şi dea nişte aere de cocoş de luptă.

— Mi s'pare că animalul ăla nu a vrut să spună nimic, aşa-i? spuse el. Şi voi doi, vă considerați prea solizi ca să vă bateți cu el? Asta e, nu? In cazul ăsta, am să-i spun eu vreo două-trei cuvinte, dacă-mi dai voie, şefule!

Deşi cam fără voie, Peter se întoarse spre celula prizonierului, urmat de cei doi ajutori ai săi. Doctorul, era cu mult mai mic decât banditul, dar acela era puţin rănit.

Lawrence Michael Hicks, zis şi „Doctorul", era de origine irlandeză, cum o dovedeau şi ochii lui albaştrii şi ciuful de păr roşcat, şi, ca atare, el nu refuzase niciodată vre-o ocazie de a se bate în mod loial cu cineva, cu toată s'ăbiciunea mijloacelor sale fizice. El îşi băgă nasul printre zăbrele, ca să poată distinge mai bine mutra prizonierului, în semi-obscuritatea celulei.

— Ia spune, hombre, se adreşă el metisului, ai de gând să vorbeşti, hai? Dacă nu să ştii că se lasă cu bătălie între noi doi! Să vezi ce bătălie frumoasă, cinstită, dar să ştii că fără milă. Eu am să mă încui în celulă cu tine. Nu eşti tu prea solid, dar eşti mai voinic ca mine. Dacă am să fiu eu, cel care va mânca bătaie... atunci e în regulă, poţi să-ţi păstrezi secretele, Acuma,

scoateţi vesta, în timp ce și eu voi face acelaş lucru!

Metisul, părea că nu prea era încântat de un match de box cu pumnii goi:

— Dar eu este rănit! se văită el. Eu are un glonţ în umăr!

— Ia arată-mi! se răsti Doctorul. Scoate-ţi cămaşa.

Cu un aer triumfător, metisul se execută, făcând o mulţime de schimonosituri: într'adevăr, un glonţ îl lovise în partea cărnoasă a umărului.

— Asta numeşti tu rană? îl ironiză Doctorul. O să ai altele mult mai serioase, după ce ne vom fi terminat bătălia. Mai bine uită-te la asta...

Şi Hicks îşi ridică mâneca cămăşii: bicepsul lui drept, purta o plagă deschisă, destul de urâtă la aspect, dar nu prea adâncă. Surprins, Peter îşi holbase ochii. Habar n'avea că Hicks, fusese atins şi el de un glonţ, în timp ce-i urmărea pe răufăcători.

Doctorul surâse:

— Aiurea! O sgârietură, şefule. Mi-am doctoricit-o eu singur în prăvălie... Haide, Peter, deschide-mi colivia asta de muşte. Canalia asta şi cu mine, suntem cu armele egale: amândoi suntem de categoria muscă şi suntem amândoi răniţi. Numai, să nu intervină nimeni, ca să ne separe: dacă n'oi fi în stare să-i fac socoteala, unui şobolan scârbos, care n'are altă distracţie decât să omoare oamenii cumsecade, eu îmi dau demisia din poliţie şi-mi petrec restul vieţii tunzând şi bărbierind clienţii!

— Aoleo! eu vreau mai bine să vorbește! strigă atunci metisul. Eu nu vrea să se bate!

O licărire răutăcioasă îi strălucea în priviri:

— Habla usted espanol? (Puteți vorbi în spaniolește?) vorbi el, în limba lui natală.

Peter Rice, dădu din cap afirmativ. El știa mai multe lucruri, decât lăsa să se vadă. El era în stare să vorbească în englezește la fel de corect, ca un locuitor din Boston, dar prefera, ca să nu se deosebească prea mult de cei din jurul lui, să se servească de tărăgănatul lingo *) din acea regiune. Pe de altă parte, ca și mulți alți locuitori din zona frontierelor, învățase din copilărie dialectul spaniol, pe care-l vorbeau Mexicanii, dintre cari foarte mulți locuiau încă în Arizona. Ajutorii săi, cunoșteau și ei această limbă, aproape la fel ca și el, în orice caz cunoșteau cu mult mai multe cuvinte, ca majoritatea obișnuiților peones **).

— Prefer să vorbesc în limba spaniolă, spuse atunci prizonierul, fiindcă pot să fiu înțeles mai ușor. Mă numesc Juan Gonzales. Sunt cizmar de meserie... Uite degetul mare, e bătătorit complet de sul.

— Dar ți-ai schimbat meseria, spuse cu asprime Peter.

— Da, e adevărat! dar știu că am făcut o greșală mare și acuma regret foarte mult. Da, da, pot să spun că-mi pare foarte rău!

---

*) Lingo — e un dialect american specific anumitor provincii.
**) Peones — argați de la fermele mexicane.

Peter scoase dintr'un buzunar, o bomboană de gumă şi începu s'o mestece distrat. Puşlamaua asta tânără, era un adevărat cabotin şi 'ncerca să-şi atragă o oarecare simpatie.

In timpul acesta, prizonierul se plimba de colo până colo prin celulă:

— Acum, spunea el, aş vrea să mă 'ntorc iar acasă la mine şi să-mi reiau vechea meserie. Mi s'ar umple inima de bucurie, dacă aş putea măcar să-mi aud meşterul, făcându-mi observaţie că am pus un petec greşit... Aş vrea să trec fronteira înapoi!

Buzele lui Peter se strânseră, într'o crispare mută. Apoi Şeriful lăsă să-i scape printre dinţi:

— Ai să treci tu o frontieră, dar nu p'aia care o crezi tu!... In faţa legii, tu eşti vinovat de omor. Eşti destul de mare, ca să ştii cum se pedepseşte aşa ceva în Arizona.

— Ştiu! Dar în schimbul libertăţii mele, vreau să vă dau nişte informaţii, graţie cărora puteţi să descoperiţi o bandă formidabilă de răufăcători. Dacă mă treceţi dincolo de frontieră pe teritoriul mexican, am să vă spun acolo, tot ce e în dosul morţii Ajutorului de Şerif din Buffalo Ford. Am să vă spun şi numele şefului... Un nume care are să vă uimească pe toţi! Vă spun şi cine e locotenentul lui şi locul unde se ascund. Am să vă spun cum se fură toate viţele din Buffalo Ford. Vă spun tot ce ştiu... dar numai cu condiţia ca să mă duceţi în Mexic... şi să mă lăsaţi liber!

Ochii lui Peter se luminară. Acum, stia cel ou-

un lucru sigur: Rimrock Morley, fusese ucis din cauza unei afaceri, de furt de vite! Intre Buffalo-Ford şi Buzzard Gap, exista o legătură poştală de două ori pe săptămână, dar Peter nu mai fusese de multă vreme în oraşul acela şi Waren, Şeriful de acolo, nu-i mai trimisese noutăţi de vreo două luni. Auzise el, aşa vag, că dispăreau turme de vite pe la Buffalo Ford, dar el îşi închipuise că, hoţii au fost prinşi de mult.

O licărire de speranţă, strălucea acum în privirile false ale metisului.

— Am să vă spun tot... dacă mă duceţi în Mexic, repeta el.

Peter, făcu semn cu capul, că nu aprobă. Oferta era tentantă, dar el nu avea dreptul să-i dea drumul banditului. Gonzales, trebuia să-şi plătească, datoria, pe care o avea către societate!

Cu toate acestea, trebuia să existe un mijloc, cu care să-l facă pe muchacho să le dea pe mână cât mai repede, banda de răufăcători de care vorbea.

— E imposibil să te liberăm, spuse în cele din urmă Peter. In Arizona, noi nu luăm aşa uşor crimele. Insă aş putea să încerc, să-ţi îndulcesc puţin soarta... nu fiindcă ai merita-o, dar fiindcă tovarăşii tăi merită moartea şi tu poţi să mă ajuţi ca să-i dăm pe mâna justiţiei. Am să încerc, să obţin ca să nu fii condamnat la moarte... spânzurătoarea. Poate chiar că n'ai să fii condamnat, nici la închisoare pe viaţă. Ai putea să

devii din nou cizmar... la 'nchisoarea din Florenţa *).

Juan Gonzales, spumega. El începu să verse un torent de înjurături la adersa lui Peter, cu buzele răsfrânte de ură şi cu ochii înroşiţi de sălbătecie. El se repezi la gratii şi începu să le sgâlţâie cu furie.

— Termină cu asta! răcni în spanioleşte Sticks, care nu putea să rabde, ca să audă înjurându-l în faţa lui pe şeful lor.

Metisul se înţepeni, ca şi când ar fi fost lovit de o plesnitură de bici! Şi cu toate acestea, se vedea că nu exclamaţia doctorului îl făcuse să tacă: el văzuse ceva afară:... Un răcnet de groază îi scăpă şi, ca din instinct, mâinile sale dădură drumul zăbrelelor şi se ridicară deasupra capului. El privea cu ochii holbaţi, pe deasupra capetelor celor trei oameni.

Peter Rice făcu stânga 'nprejur. Prin fereastra cea mare a închisoarei, se putea vedea, la primul etaj al casei din faţă, — o casă neocupată de luni de zile — ţeava unui revolver, care eşea prin ochiul unei ferestre. Intr'o clipită, Peter era cu Coltul lui de „45" în mână. Dar în aceiaş clipă, o flacăre portocalie, ţâşni din dreptul geamului.

Numaidecât, Peter şi Ajutorii săi, traseră asupra ferestrei, iluminată de scurta ţâşnire de foc, dar ştiau că era în zadar. Trăgătorul invizibil, avusese timpul să se ferească.

---

*) Aproape toate oraşele mari din Europa, au un «homonim» în Statele Unite, de multe ori, chiar în mai multe provincii diferiite.

Un strigăt de groază pornise din spatele lor. Juan Gonzales, se dădea înapoi, clătinându-se. Mâinile i se duseseră instinctiv la șolduri, dar tecile revolverelor erau goale. El deschise gura și urlă:

— Precis, că era Scar-Mouth Lesch! El...

Genunchii i se îndoiră și câteva clipe se clătină ca un bețiv pe marginea trotuarului. Peter se repezi înainte și trecându-și brațele printre zăbrele, reuși să-l prindă de subțiori. Dar imediat își dădu seama, că Juan Gonzales nu mai avea nevoie de niciun ajutor.

Prin fumul produs de împușcăturile lor, Șeriful studia figura tânărului bandit. Această figură își pierduse complet expresia de răutate: de aci înainte, Juan Gonzales, nu avea să mai insulte pe nimeni și nu mai avea să-și mai reia vreodată meseria-i de cizmar. Fusese ucis, pentru ca să-l facă să nu mai vorbească nimic.

— Galopează cineva pe strada More! strigă Tom Pouce, după ce trecu prima secundă de emoție. Cu o iuțeală surprinzătoare pentru volumul lui, el o rupse la fugă pe ușe, cu Hicks, după el.

Incetișor, Peter lăsă corpul să alunece pe podea. Ce importanță mai avea, Juan Gonzales nu mai suferea de nimic... Când se ridică, Peter Rice avea în priviri, acea lucire metalică, care-i apărea întotdeauna, în luptele cele mai violente

Apoi porni în urma Ajutorilor săi.

CAPITOLUL IV.

PE URME

Sonny, superbul roib. al lui Peter, nu se mai găsea legat în fața prăvăliei lui Hicks, când Șeriful ajunse acolo în fugă. Omul care-l ucisese pe Gonzales, știuse să prevadă totul!

Dar Peter, nu-și pierdea niciodată timpul, ca să spumege de mânie, inutil: el alergă până la Magazinul de Alimentație, în fața căruia se găsea legat un cal alb, mare, ce-i aparținea lui Sam Hollis, proprietarul magazinului și'n acelaș timp și proprietarul clădirei aceleia nelocuite, în care pândise asasinul, ca să-și poată face treaba.

Hicks plecase din nou spre închisoare, pentru ca să-și ea de acolo, o nouă provizie de cartușe, în timp ce Tom Pouce strângea chinga uriașului său cal. Un strigăt de ajutor, se auzi din interiorul magazinului, de unde ieși dintr'odată Sam Hollis, cu mâinile și picioarele pline de bucăți de frânghie, cari evident că serviseră ca să-l lege. Probabil că se desfăcuse singur de ele, după multe eforturi, căci fruntea-i șiroia de sudoare.

— Erau trei inși, Peter! strigă el. Toți trei m'au legat ca pe un jambon. Au intrat în magazin, mi-au pus un „45" în burtă și m'au dus în spatele tejghelei, unde m'au legat. Me se pare, că sunt tot din șleahta acelora, cari l-au ucis pe bietul Rimrock!

La sgomotele acelea, mai mulți oameni alergaseră și acum îl informau pe Șerif:

— Au furat caii din fața hotelului Arizona, cai odihniți. Pe urmă au fugit înspre Nord... înspre Buffalo Ford!

Peter Rice, se strâmbă.

— Bine... Eu îți iau calul împrumut, Sam. Sunteți gata băieți?

Doctorul și Tom Pouce, erau gata. În galop mare, ei porniră pe Strada Mare, la câțiva pași în urma șefului lor. Calul lui Tom Pouce, [illegible] formidabile rezerve de energie și purta [illegible] o sută treizeci de kilograme ale lui Tom, așa cum poartă un poney indian, un copil. Cât despre Doctor, el avea un murg slab și nervos, tocmai pe măsura stăpânului său.

Cei trei fără-de-lege, ajunseseră de mult în plin câmp și Peter, împreună cu tovarășii săi, încă nu părăsiseră orașul. Peter credea că are să poată să-i ajungă, peste vreo oră, deoarece caii pe cari-i furaseră, probabil că erau niște animale obișnuite, cari ar fi fost la capătul forțelor lor, înainte de a fi străbătut zece mile. Caii aceia, întrebuințați de păzitorii turmelor, erau buni pentru trap mărunt, dar dacă erau forțați să galopeze mai mult timp, își pierdeau curând respirația.

Din cauza aceasta, el socotea că întâlnirea cu bandiții, se putea prea bine să se producă dincolo de câmpie, într'o regiune accidentată, plină de coline. Acolo, se aflau de-alungul drumului, o sumedenie de butuci de arbori, acoperiți cu tufe și numeroase râpe, cari constituiau adăposturi excelente pentru niște țintași, cari ar fi avut ideia să le 'ntindă acolo o cursă și să-i aștepte.

Şi tocmai o astfel de cursă se aştepta Peter să găsească în regiunea aceia. Intrucât banditii, nu mai putea spera să scape de urmărirea lor, cu caii aceia epuizaţi, inevitabil că trebuia să aleagă lupta sau să se predea. Indată ce vor auzi în urma lor sgomote de copite, în mod sigur că vor părăsi drumul şi vor alege cele mai bune adăposturi, unde îi vor aştepta.

Aceşti criminali, erau oameni fără frică, cari puteau risca orice. Dealtfel dovediseră aceasta, întrucât îndrăzniseră să vină până în mijlocul oraşului, ca să-l facă pe Juan Gonzalez să tacă pentru totdeauna. Nu aveau nimic asemănător cu bietul metis, aşa de laş. Putea să fie sigur, că erau oameni, nu glumă şi conduşi de un şef extraordinar.

Peter Rice, începuse să întrezărească punctele principale ale problemei, ce avea de dezlegat. Juan Gonzales, îi vorbise de furturile de vite, ceeace însemna că marile crescătorii de vite dela Buffalo Ford, fuseseră decimate. Moartea bătrânului Ajutor de Şerif, se explica acum cu uşurinţă: fusese omorit din acelaş motiv, pentru care-l uciseseră şi pe Gonzales.. şt'au prea multe asupra acestei afaceri. Datoria Şerifului din Buzzard Gap, era acum, nu numai să-i pedepsească pe adversarii actuali, ci mai ales să demaşte omul, al cărui creer răufăcător şi viclean, prepara toate aceste omururi.

Tânărul Şerif, cunoştea foarte bine mentalitatea celor fără de-lege şi această ştiinţă, îi salvase de de multe ori viaţa. El se plasa în situaţia fugarilor, şi-şi imagina, ce-ar fi făcut el în locul lor.

Câteodată, vreun bandit mai stupid, reuşea să-l înşele, datorită stupidităţii lui, întrucât acţiona de o manieră, care nu i-ar fi putut da prin gând niciunui om cu bun simţ. Dar criminalii, pe cari el îi urmărea acum, arătaseră cât erau de şireţi. Gonzales, el însuşi, cu toată laşitatea lui, se arătase aşa de viclean şi de perfid, ca un cimpanzeu. Şi şeful lui, „Scar-Mouth *)-Leach pe care-l denunţase în clipa când murea, probabil că poseda aceleaşi calităţi, plus o vastă experienţă şi fără îndoială, o îndrăzneală afară din comun. Şeriful încercă să-şi imagineze, ce-ar fi făcut el în locul lui Leach.

In nici un caz, n'ar fi părăsit drumul, căci în regiunea aceia pustie, ar fi riscat să se rătăcească, sau să înemerească într'un canyon **) fără eşire în partea cealaltă. Peter ar fi căutat să 'ntindă o cursă, la vreo zece mile depărtare de Buzzard Gap, într'o regiune plină de stânci şi dealuri; de acolo, un ţintaş îndemânatec, putea să blocheze trecerea oricărui călăreţ, care ar fi venit pe singurul drum practicabil.

Caii lor, galopau uşor pe drumul plin de praf şi toţi trei mergeau în tăcere. Cei doi Ajutori, ştiau ce-i aşteaptă şi erau gata să asculte, de cel mai mic gest al şefului lor.

Drumul, care fusese foarte drept de-acurmezişul câmpiei, începu să facă cotituri printre delule̜ţelo

*) Scar-Month — însemnat la gură.
**) Canyon — o prăpastie în munţi, cuprinsă între doi pereţi verticali, apropiaţi mai mult sau mai puţin înalţi şi drepţi, inabordabili. Un fel de defileu.

pe cari creşteau tufişuri dese de plante grase şi de mesquites. După aceia, începu să urce în pantă foarte accentuată şi mirosul cedrilor şi al pinilor începu să se simtă destul de pronunţat. Caii, aproape că nu încetiniră deloc mersul, căci fuseseră antrenaţi la astfel de drumuri.

Vânătorii de oameni, ajunseră însfârşit la o primă creastă acoperită de pini şi de câţiva brazi. La picioarele pantei, un mic torent traversa drumul. Şeriful, care privea în depărtare, scoase de-odată o exclamaţie de plăcere şi făcu semn oamenilor săi, să-l urmeze.

Pe la vreo milă depărtare, în faţă lor, trei călăreţi se urcau pe o coastă. Peter văzu un revolver fumegând şi detunătura ajunse până la ei câteva secunde mai târziu. Banditii, îi văzuseră pe urmăritorii lor.

Peter surâse. Asasinii ăştia, îşi închipuiau c'ar putea să-l sperie pe el şi pe Ajutorii săi?

— Mi se pare, că suntem reperaţi, spuse el.

— Cam aşa e, şefule! (Tom Pouce îşi sălta mereu coltul din teacă).

— Mii de pipe! strigă Doctorul, acuma am pus mâna pe ei. Ce zici, dacă aş face un ocol, aş putea ajunge înaintea lor la cotitură şi...

— Nu, i-o reteză scurt Peter. Prea periculos. Nu trebue să-ţi bagi capul, chiar în gura leului, Doctore! Puţină prudenţă, nu strică, amice!

Dar şi el era la fel de surescitat. gândindu-se la apropiata luptă, ca şi Doctorul. Perspectiva de a suprima una sau două vieţi omeneşti, il intrista în adâncul sufletului dar banditii aceştia, dacă

le-ar scăpa, nu şi-ar face niciun fel de scrupule în această privinţă. Ucigându-i, sau capturându-i scăparau viaţa la o mulţime de oameni.

Cei trei coborau panta în galop, conduşi de Peter, pe bălanul lui mare. In timp ce ei treceau torentul, fugarii dispărură în partea cealaltă a crestei din faţa lor. Şeriful se gândi că ei nu aveau să aştepte până în ultima clipă, pentru a se pregăti de rezistenţă. Intr'adevăr, în momentul în care treceau peste o mică spinare de deal, după care se putea vedea din nou creasta în dosul căreia dispăruseră bandiţii, un glonţ şueră pe lângă el, urmat numaidecât de sgomotul detunăturei. Glonţul străbătu pulpana de piele, a apărătorilor *) pe cari le purta pe picioare. In aceiaşi clipă el sări din şea, făcu vânt calului, pentru a-l pune la adăpost, iar el se asvârli pe burtă, în dosul trunchiului unui chaparral. Tufişurile de stejari pitici, nu erau decât un foarte slab refugiu, căci un glonte şuieră din nou pe lângă el. Atunci se asvârli numaidecât spre dreapta şi de data aceasta, un glonţ îi sfâşie mâneca stângă a cămăşii.

Tom Pouce şi Doctorul, descălecaseră şi ei. Voluminosul Tom, se strângea cât putea de tare la pământ, pentru a expune cât mai puţin din masa corpului său. Cât despre Hicks, el se strecura ca un şarpe pe sub un tufiş de ienuperi. Micul Ajutor de Şerif-bărbier-farmacist, îşi ţinea periculo-

*) Cow-boy, nu poartă pantaloni largi, aşa cum ar părea după fotografiile cari circulă pretutindeni. Din contră, ei poartă pantaloni strâmţi de călărie, dar îmbracă peste ei nişte apărătoare largi, de piele groasă, — chaparros, de multe ori îmblănite.

su-i bolas în mâna stângă. Era limpede, că avea intenţia să se apropie cât de mult de c trei bandiţi, pentru ca să prindă unul, cu ajut rul ciudatului sau instrument. O împuşcătură auzi pe creastă şi Doctorul se făcu una cu pămâ tul. Când îşi ridică faţa dela pământ, Peter asvârli repede o privire şi constată că micul s ajutor, avea un obraz plin de sânge. Dar Doct rul surâse şi-i făcu cu ochiul.

— S'ar putea să nu scăpăm de toate gloanţe lor..., dar de data aceasta, nu-i decât o sgâri tură.

— Fii atent, dragul meu, ordonă Peter... Ţine-cât mai acoperit şi strecoară-te spre dreapta. T Tom Pouce, du-te mai înspre stânga. Doctore, te încrede prea mult, în jucăria ta argentinian Tipii ăia de sus, sunt veninoşi, ca şerpii cobr In timpul acesta, munţii înconjurători răsun de ecoul împuşcăturilor. Peter se strecurase înt mică crăpătură... Norocul lui, căci după o clip locul bandiţilor se concentrase asupra tufişului chaparral, după care fusese ascuns. El avu surâs de satisfacţie, văzându-l la dreapta lui Tom Pouce, care se ridica puţin câte puţin, aşa fel ca să poată să-i descopere la un m ment dat pe cei ce trăgeau în ei. Tom Pouce î lăsase biciul, care în mâinile lui era o armă fc midabilă, dar bine 'nţeles inutilă la distanţă ma Figura uriaşului Ajutor de Şerif, era roşi surescitare; ochii îi străluceau şi-şi trecea l peste buze, aşa cum făcea întotdeauna în instinctiv, când se pregătea de o importantă ,

[illegible] teribilă". Privirea lui se încrucişă cu a Se-[illegible]; era între cei doi, o înţelegere tacită, care [illegible] decât între oamenii cari au suferit îm-[illegible] proba focului. Peter ştia că cei doi Ajutori [illegible] săi, şi-ar fi dat şi viaţa pentru el, aş cum [illegible] el şi-ar fi dat-o pentru ei; dar înainte de toate, [illegible] ar fi vrut ca oamenii lui, să iasă din afacerea asta în cele mai bune condiţiuni posibile.

Intorcându-se dni nou spre adversari, el se că-[illegible] spre un mesquite, crezându-se mai adăpostit, dar un glonte se înfipse la vreo câţiva centimetri de capul lui, împroşcându-l cu nisip şi pietricele. Banditii, crezând că l-au atins, scoaseră un urlet de triumf, dar ca să fie mai siguri, continuară să-l ochească mai departe.

Peter îşi dădu seama, că trebuia neapărat să-şi găsească un adăpost mai sigur. Ca un fulger, el se repezi spre o stâncă, care deşi nu era destul de mare pentru a-l ascunde pe de-a'ntregul, constituia totuşi un adăpost mai bun decât tufişul. El se ghemui în dosul pietrei şi scoase puţin capul ca să privească.

Acolo sus, pe creastă, banditii erau bine apăraţi de nişte trunchiuri mari de copaci. Peter îi putea repera graţie fumului şi focurilor de revol-[illegible]re; fiecare trăgea cu două pistoale, pe rând şi [illegible]netele aproape neîntrerupte pe cari le produ-[illegible]u armele lor, ar fi sdruncinat şi nervii celui [illegible] încercat om.

Dar nervii lui Peter, erau de oţel. Pe de altă [illegible]te, acum avea şi satisfacţia de a-şi vedea pro-[illegible]ii săi oameni, la fel de bine adăpostiţi ca şi.

banditii. Ei ajunseseră la adăpostul unor arbori mai mari, în timp ce Peter, rămăsese în terenul plin de mărăcini, între amândoi, cu scopul de a-i proteja și pe unul și pe celălalt, în cazul când banditii, ar fi încercat să facă o năvală bruscă. Tom Pouce, ochea liniștit, cu răbdare, ca și cum ar fi tras la țintă, la o serbare câmpenească. Hicks, era mult mai vioiu și nu lăsa nici să i se răcească măcar țeava armei.

— Aa-a-ah!

Pe creastă, unul din netrebnici apăruse din desul unui arbore. Brațul său drept, îi atârna inert. Nebun de durere, el uitase orice prudență și urla ca un câine rănit. In mâna stângă, el își mai agita încă revolverul; uriașul „sombrero" căzu și omul se repezi înspre Peter, descărcându-și arma. Unul din gloanțele pe cari le trăgea străbătu țeava revolverului lui Peter. Acesta, văzându-se de data aceasta serios periclitat, îl doborî pe nelegiuit, c'un glonț în plină inimă. Omul căzu ca o masă de plumb, amuțind pentru totdeauna.

Ca la comandă, împușcăturile ce veneau de pe creastă, se opriră, ca prin miracol. Ajutorii de Șerif își opriră și ei focul, căci erau bine instruiți și nu risipeau niciodată muniția, când nu erau siguri de obiectivul lor.

Se lăsa seara și întunericul începuse să se coboare sub acoperământul de arbori. Acum nu s'ar mai fi putut vedea poziția banditilor, decât dacă ar fi tras. Cu toate acestea, Șeriful putea să-i distingă încă pe proprii săi oameni și când îl văzu pe Tom Pouce ocupat cu răsucirea unei

țigări, nu se putu împiedica să râdă... Tovarășii săi, erau bătrâni dintr'o bucată, neobosiți și pricepuți la ori ce treabă, dar știau mai bine ca ori care alții să profite de clipele de liniște.

Nici o împușcătură nu mai rupea tăcerea serii. Nu cumva banditul o ștersese? Că doar nu încercau ieși toți de-odată. Poate că așteptau ca adversarii lor să facă vreo imprudență! Sau poate că tocmai executau vreo manevră de învăluire?

Peter Rice căuta să-și răspundă singur la aceste întrebări. Ca să ia cu asalt, creasta dealului, ar fi însemnat să încerce o sinucidere alături de cei doi tovarăși ai săi. Câteodată, viața unui Șerif, depinde numai de răbdarea pe care o are și Peter, socotea că și de data aceasta, era cazul.

Zece minute, cincisprezece, douăzeci, așteptară în tăcere... Întunericul începea să se coboare și mai mult, iar răufăcătorii continuau să nu mai dea nici un semn de viață. Probabil, că așteptau ca Peter, mult mai vizibil decât ei, să se descopere o clipă...

Atunci, Șeriful se lungi în dosul pietrei, puse pălăria într'o ramură uscată, o ridică puțin de-asupra pietrei și trase.

Banditții, ar fi putut să riposteze imediat, trăgând spre locul de unde au văzut pornind împușcătura. Trucul acesta cu pălăria, era la fel de vechi ca și Odisseia și Peter știa că tâlharii aceia erau destul de experimentați și nu se lăsau ei înșelați ușor. Cel puțin nu întotdeauna... Cu toate acestea putea să încerce...

Dar nimeni nu ripostă. Peter mai lăsă să se scurgă zece minute, apoi eșind din dosul stâncii, trase spre ei și se asvârli în aceiași clipă la pământ. Nici un răspuns... Atunci Șeriful își strigă încet cei doi Ajutori și ținură un mic sfat.

— Mi s'pare, că au cam spălat putina, declară el. Afară de ăsta care va rămâne aici până l'or îngropa... Nu mai putem sta aici, pierzând timpul, așa ca să vedem ce se petrece acolo, cățărându-ne cu precauțiune. Băieți, să nu neglijați în drum nici un colțișor după care se poate ascunde cineva. Haideți.

Târându-se ca șerpii, ei se strecurară până în vârful crestei. Din când în când mai rupeau câte vreo ramură uscată, care trosnea, dar aceasta nu le pricinui nici un incident supărător. Un minut mai târziu, ei înțeleseră de ce.

Omul pe care Peter îl doborâse, zăcea pe pământ în locul unde căzuse. Un a'tul, care părea a fi un metis, judecând după tenul pământiu și după îmbrăcăminte, zăcea prăbușit în dosul stâncii care îi servise de adăpost. Era mort, fără îndoială.

Peter aprinse un chibrit ca să-l examineze: el fusese împușcat în picior, dar primise și un glonț în ureche, un glonț tras chiar de lângă tâmplă, dovadă era arsura produsă de flacăre, în jurul rănii. Intr'o clipă Peter își stinse chibritul.

— Ei bine! ați văzut ce s'a întâmplat, băieți! Ăsta a fost atins în picior de unul din noi și prin aceasta a fost scos din luptă. Celălalt, neputând totdeodată să-l urce pe un cal și să se și apere,

pe el însuşi, a preferat să-i tragă un glonţ în cap şi să-l dea gata... L-au ucis şi pe ăsta, ca să nu cumva să vorbească!

— Morţii snut Mexicani, amândoi, remarcă Tom Pouce. Aşa că cel care a scăpat, trebue să fie Scar-Mouth Leach.

— A! Dar nu o să lăsăm noi, treaba asta, neplătită, Şefule! exclamă Doctorul fierbând de mânie.

— Fii fără grije! răspunse Peter. In ori ce caz, în seara asta, nu mai avem nici o şansă ca să-l mai ajungem, de-oarece a plecat de mult. Să ne întoarcem în oraş şi să ne aranjem câteva mici socoteli. Eu vreau să-mi văd mama. Mâine, o pornim noi spre Buffalo Ford. Am impresia că prin locurile acelea, o să cam avem de furcă, zilele viitoare... zilele, sau săptămânile viitoare!

CAPITOLUL V

MAMA UNUI ŞERIF

In aceiaşi seară, tocmai pe la orele nouă, Peter Rice şi ajutorii lui ajungeau înapoi la Buzzard Gap. Sam Hollis, găsise în timpul acesta, calul lui Peter, Sonny, pe care bandiţii îl legaseră într'o străduţă mai dosnică, sperând că Peter Rice va pierde oarecare timp în căutarea lui, ceiace le-ar fi permis lor să câştige o distanţă mai mare şi să se facă nevăzuţi. Dar Peter Rice nu-şi pierduse timpul în căutări zadarnice, ci reacţionase

aşa de repede, încât doi din cei trei oameni fărădelege, fuseseră nevoiţi să-şi piardă viaţa.

In buzunarele celor ale căror corpuri fuseseră depuse la antreprenorul de pompe funebre, nu se găsiseră decât câteva obiecte fără valoare şi monede mărunte... nimic care să le permită de a-i identifica pe morţi, cu atât mai puţin pe şeful lor ocult.

Ingândurat, Peter se înapoie la birou, în tovărăşia Ajutorilor săi. Deocamdată, nu ştiau decât un singur lucru: un anume „Scar-Mouth" Leach, era amestecat în afacerea asta criminală, într'un fel sau într'altul. Dar în spatele lui Leach, trebuia să fie altcineva, sau mai bine zis, deasupra lui... unul care trăgea sforile, în timp ce Leach executa toate însărcinările.

Doctorul începuse să aranjeze lucrurile prin prăvălioara lui, căci se aştepta să petreacă mai multe zile la Buffalo Ford. Era un frizer bun, dar mult mai bun Ajutor de Şerif. Când legea îl chema în serviciul ei, toată lumea din Buzzard Gap, trebuia să se bărbierească acasă şi cu aceiaş ocazie n'avea decât să-şi tae şi părul aşa cum puteau.

Peter îşi ştergea şi ungea revolverele cu câte şase focuri şi îşi reaproviziona centura cu cartuşe. Apoi îşi examină cu atenţie carabina Winchester, care se afla într'un colţ al biroului. In zorii zilei, când avea să plece spre Buffalo Ford, avea să-şi aşeze cu grije carabina la oblânul şelei, gata încărcată. Neştiind în mod sigur ce avea să găsească la Buffalo Ford, Peter se prepara pentru ori ce eventualitate.

— Hadeți băieți, duceți-vă să vă culcați câteva ceasuri, le spuse el Ajutorilor săi. La ce oră credeți că ar fi mai bine să plecăm spre Buffalo Ford?

— Nu importă când, șefule, putem să plecăm și acum, răspunse prompt Tom Pouce.

In cele din urmă, plecarea fu hotărâtă pentru ora patru dimineața. La ora trei și jumătate, Tom Pouce avea să se scoale ca să înșeuieze caii și să pegătrească toate lucrurile.

După ce le-a urat noapte bună prietenilor săi, Peter Rice porni pe Strada Mare. Pe fața lui, dispăruse expresia de încordare care domnise în timpul ultimelor ore și acum se putea vedea în ochii lui cenușii ca fumul, o expresie de blândețe și tandrețe. Tânărul șerif Peter Rice, se ducea să-și vadă mama.

Orologiul instalat deasupra căminului, tocmai bătea de zece, când Peter împinse portița grădinii ce înconjura căsuța rustică în care locuia el, împreună cu mama lui. Prin fereastra deschisă, se vedea D-na Rice, ocupată cu lustruirea argintăriei, în bucătărie. Pe masă, se afla gata pregătit tacâmul fiului său.

Doamna Rice era văduvă de multă vreme și își adora băiatul, care știuse să-și câștige respectul locuitorilor din Buzzard Gap și din Județul Trinchera.

Peter deschise încetișor ușa.

— Hello, mamă!... Imi pare că ești foarte ocupată, astă seară!

— Peter! strigă măruntica femee, cu părul că-

runt, cu un aer de mulțumire, care apoi dispăru dintr'o dată. Ia spune-mi de unde vii? Am auzit vorbindu-se, că a fost o luptă pe Strada Mare!

Peter făcu câțiva pași și-și îmbrățișă mama.

— Ași! nu a fost mare lucru, spuse el încet. Sper că asta nu te-a împiedicat ca să mănânci, ia spune!

— Am luat o ceașcă de cafea și un biscuit, pe la ora șapte, spuse ea. Eu te-am așteptat tot timpul; masa e gata, chiar și cafeaua, pe care n'am decât să o mai încălzesc puțin. Ți-am pus tacâmul și într'o clipă îți servesc și mâncarea.

— In cazul ăsta, lasă-mă să-ți termin eu treaba, mămico, răspunse Peter, luându-i polonicul de argint din mână și începând să-l frece. Apropos, nu crezi că a cam început să se încălzească vremea?

— Dar... împușcăturile acelea? insistă mama lui. Eu... am fost foarte îngrijorată, știi?

Peter lăsă deoparte polonicul și îi înconjură umerii cu brațele:

— Hai, mămico, nu te mai îngriji de mine. Nu mi s'a întâmplat nimic, nu vezi?

Dar ochii D-nei Rice, cărora nu le scăpa nimic din ceia ce-l privea pe fiul său, remarcaseră deja gaura din teaca pistolului lui Peter.

— Gaura asta, nu era când ai plecat la prânz de-acasă, Peter!

Șeriful se roși ca un copil. Uitase să-și ascundă centura sub streașină, când intrase în casă, așa cum avusese la început intenția.

— Ei asta, ei! Ce importanță are un fleac ca

asta, mamă? Puteau să fie zece găuri și să nu mă fi atins nici un glonț! El încercă să schimbe vorba. — A propos, ți-au mai rămas ceva biscuiți?

— Vreo zece. I-am păstrat calzi, în cuptor.

Peter se repezi și-i scoase din cuptor și apoi îi așeză ca un castel din cărți de joc, pe o tavă. Aduse un scaun pentru mama lui, îi turnă cafea și tot timpul cât dură masa, întreținu o conversație, despre tot felul de lucruri. Dar mereu, mama lui revenea la împușcăturile cari răsunaseră, pe Strada Mare. Peter nu o mințea niciodată, dar făcea tot posibilul, ca să-i îndepărteze ori ce îngrijorare.

— La urma, urmelor, pungașii ăia erau așa de neîndemânateci, că n'ar fi înnemerit nici măcar un elefant, la zece pași depărtare, spuse el. N'ai de ce să te temi, mămico, te asigur eu, că sunt foarte atent, totdeauna. De altfel, eu sunt sigur, că și tu preferi să mă vezi făcându-mi datoria, decât să trândăvesc toată ziua la soare, în grădiniță, sau la cârciumă... nu e așa mamă?

— In privința asta, sunt nevoită să recunosc că sunt mândră de tine, dragul meu, admise D-na Rice. Nici nu văd care altul ar mai putea să păstreze ordinea așa de bine ca tine, într'un oraș ca Buzzard Gap.

Ea asvârli deodată, o privire iscoditoare spre fiul său.

— In seara asta, rămâi acasă, Peter?

Peter își băgă nasul în farfurie.

— Vezi că... ei... eu... nu, nu rămân, Uite ce

e, am ceva de aranjat la Buffalo Ford şi trebue să plec în zori... Şeriful Warren are nevoie de o mână de ajutor şi fiindcă eu sunt sortit tocmai la aşa ceva, TREBUE să mă duc acolo, trebue neapărat, mamă. Cum se termină, vin imediat înapoi.

Apoi încercă iar, să schimbe vorba:

— Cum merge noul tău orologiu, mămico?

— De minune, băiatul meu. Nu-i nevoie să-l întorc, decât odată pe săptămână şi tocmai mâine, Sâmbătă, trebue să-l întorc.

Peter luă notă, de lucrul acesta şi apoi începu să şteargă vasele, pe cari mama lui le spăla. Nu-i dădea prin cap, că era nostim de văzut, un vlăjgan de Şerif, cu două pistoale la şolduri, ocupându-se cu o treabă aşa de liniştită. El iubea doar două lucruri: legea şi pe mama lui. Nu era fericit, decât în două împrejurări: atunci când era în urmărire şi când făcea câte o trebuşoară, lângă maica lui.

Profitând de câteva momente în cari rămase singur, cât timp mama lui coborâse în pivniţă ca să pue untul la răcoare, Peter deschise faimosul orologiu şi strecură înăuntru câţiva dolari de argint.

A doua zi, în timp ce el va galopa departe de casă, măicuţa lui avea să fie plăcut surpinsă, când va voi să întoarcă orologiul.

Nu erau puţini oameni în Buzzard Gap, cari să nu aibă altă plăcere decât să-şi piardă vremea prin „Barul Cow-Boy-lor" şi alte cabarete (saloons) petrecându-şi nopţile la joc, sau povestin-

du-şi beţi pretinse aventuri nostime. Peter Rice se distra în alt mod: el îi făcea măicuţei sale mici cadouri neaşteptate, cât mai originale şi într'un mod foarte original, sau ajuta în mod discret pe unii din concetăţenii săi mai nenorociţi, sau chiar scăpând din diferite încurcături pe unii din delicvenţii ce îi cădeau în mână şi ale căror greşeli, erau datorite mai mult prostiei lor, decât unei rea voinţe.

Aşa era Peter Rice Pistol, Şeriful din Buzzard Gap şi al Judeţului Trinchera.

CAPITOLUL VI

BUFFALO FORD

Pe la începutul după amiezei următoare, Peter Rice, Tom Pouce şi Doctorul îşi făcură intrarea în micul orăşel Buffalo Ford, care devenise un centru de creşterea vitelor, foarte renumit. Ei făcuseră tot drumul acela în linişte, fără să se grăbească, din precauţiune, ca să se ferească de ori ce curse cari s'ar fi putut să îi aştepte în cale.

Buffalo Ford semăna foarte mult cu Buzzard Gap: era un oraş în care se muncea mult, dar în care nu se zugrăveau prea des casele. Creşterea vitelor, singura însă rentabila resursă de viaţă a regiunei, făcea să meargă într'o alură vertiginoasă, diferitele negustorii locale, printre cari din nenorocire, antrepriza de pompe funebre nu se putea considera ca fără dever. Căci, trebue s'o mär-

turisim, viaţa în Buffalo Ford era la fel de dură, cât era de activă.

Peter şi cu Ajutorii săi, se opriră în faţa biroului Şerifului, o casă cu două etaje, completată pe o latură, cu o magazie mare în care se păstra pompa de incendiu a Comunei, iar în partea cealaltă cu un fel de colivie, care servea de închisoare autorilor micilor delicte. Inchisoarea adevărată, construită solid din cărămizi, se găsea pe altă stradă, în spatele Judecătoriei locale, ale cărei numeroase balcoane de lemn sculptat, arătau că a fost odinioară o autentică hagienda (conac) mexicană.

Şeriful Waren, salută de la fereastră pe cei trei din Buzzard Gap, în timp ce ei îşi legau caii de balustradă. Indată ce ei intrară în birou, surâsul primitor cu care Şeriful local îi întâmpină, dispăru deodată, când văzu expresia întunecată de pe faţa lui Peter.

Bărânul îşi dete numaidecât seama că s'a întâmplat ceva:

— L'au... l'au ucis pe Rimrock! bâlbâi el prăbuşindu-se într'un fooliu.

— De unde ştii asta, Warren? întrebă Peter.

— Am... am ghicit acuma. De multă vreme mă aşteptam la aşa ceva, mă temeam de mult că aşa are să se întâmple până la urmă. Hoţii cari au umplut regiunea asta, au decimat turmele de aci, mai mult decât ar fi făcut-o trei epidemii la un loc!

— Dar de ce s'au agăţat de Rimrock? întrebă Peter. Ar fi putut prefera să te ia pe tine drept

gintă, Warren?

— Ei bine! uite ce e: acum trei zile, Rimrock mi-a spus că-şi formase o părere asupra modului misterios în care dispar vitele. Hoţii, probabil că au aflat că el e pe cale să-i demaşte: de atunci nu l-am mai văzut!... Şi acum, l-au ucis! După părerea tâlharilor, probabil că fusese prea curios... Fac prinsoare, că trebue să fi fost mai mulţi, ca să reuşească să-l doboare!

— Erau vreo şase, după câte ştiu eu, spuse Peter, care îi povesti apoi, cum se petrecuseră lucrurile.

Mâna tremurândă a bătrânului, se crispase pe colţul mesei.

— Ah! Dacă aşi fi fost altceva decât o ruină de om, îmbătrânit, spuse el spumegând de furie, aşi fi putut să-i dau şi eu o mână de ajutor lui Rimrock! Dar eu nici nu mai sunt în stare măcar să ochesc cu pistolul. Şi rănile mele vechi, mă chinuesc aşa de rău, încât nu mai sunt în stare să încalec nici pe cel mai liniştit poney. Când vreau să merg undeva, trebue să mă duc cu trăsurica *).

Pumnii lui noduroşi, loveau cu furie în masă şi o clipă îşi pierdu răsuflarea:

— Dacă aşi putea măcar să umblu, reluă el, aşi lua-o din nou pe urmele lor şi nu m'aş odihni vreodată, până ce nu i-aş trimite pe mizerabilii ăştia, în fundul iadului, aşa de afund, încât şi

*) buggy — o şaretă uşoară pe patru roate, tipică pentru preeriile Americane.

dracul să-şi ascută coarnele c să dea de ei...

Peter Rice rămase tăcut. El venise la Buffalo Ford, tocmai cu intenţia de a face, ceia ce dorea bătrânul Şerif. El ştia destul de bine, că un Şerif nu avea de obiceiu, alt sfârşit decât acela al lui Rimrock Morley; cu puţină şansă, el putea cel mult să-şi sfârşească viaţa, bătrân, cu trupul şubrezit, plin de cicatrice, ciuruit de răni, aşa cum era bătrânul Warren. Dar el se consola la gândul că, datorită abnegaţiei cu care Şerifii îşi sacrificau viaţa, nenumăraţi cetăţeni puteau să-şi isprăvească zilele în tihnă, în casele lor.

— Ei! Ce mai e pe aici?

Această întrebare, era pusă de un nou sosit, un om pe care Peter nu-l cunoştea şi care intrase pe uşa din dos, cu aerul familiar al unuia care vine destul de des, ca să se simtă ca la el acasă.

Omul era înalt şi extrem de slab. Firele argintii din mustaţa lui, deasă ca peria dovedeau că, cu toată aparenţa lui robustă, omul trecuse de mult, de prima tinereţe.

Umerii obrajilor eşiţi înafară şi sprincenele groase, dădeau feţii sale un aspect caracteristic de voinţă, care ar fi părut altfel, destul de molatec, din cauza nasului său subţire şi trăsăturilor prea fine. Hainele de whypcord gri, erau mult mai elegant croite decât cele ale locuitorilor din Buffalo Ford.

Peter îşi dădu seama, că are în faţa sa, un personagiu de o oarecare importanţă.

— Salutare George, spuse cu tristeţe Warren.

Să-ți prezint pe Șeriful din Buzzard Gap, Peter Rice. Și voinicii ăștia sunt Ajutorii lui. Peter, ia ă-l pe George Dullo, care e un fel de Cresus al regiunei noastre. Mi-s'pare, că ai mai auzit vorbindu-se de Peter Rice, nu e așa George?

— Cum de nu! exclamă marele proprietar, strângându-i mâna tânărului Șerif. E o mare cinste pentru mine de a vă cunoaște și sunt încântat, că strâng mâna unui om care a știut să le vină de hac, atâtor criminali.

Peter strânse o mână, cu degetele lungi și fine, la fel de potrivită pentru revolver sau pentru cărți de joc. El nu se simțea deloc flatat de complimentul lui Dullo, căci îl considera prea exagerat, pentru a fi sincer.

— George, spuse Warren, l-au ucis pe Rimrock!

— Ce? Rimrock? Mort!? Asta e... e de necrezut! Cum, sunt doar trei, patru zile, de când am luat masa împreună!... Hoții, îmi furaseră douăzeci și trei din cele mai bune vite ale mele, fără să lase măcar o singură urmă de copită, în urma lor. Rimrock, îmi spunea că are să-i bage singur, pe ticăloșii ăștia în pușcărie, chiar înainte de a ieși luna nouă și, cred că îți închipui, câtă plăcere îmi făcea prin asta!

Dullo își ridică încet capul și rupse cu dinții, capătul unei țigări de foi, dintre cele mai scumpe.

— Rimrock dispărut! exclamă el. E ca și cum ai spune că râul Bonanza a secat dintr'odată, sau că munții s'au prăbușit, una cu pământul... Iată un om, a cărui moarte eu o voi regreta mereu.

Peter Rice, dacă dumneata ai venit încoace, c să-i stârpeşti pe asasinii ăştia, poţi să contezi pe mine. Dacă ai să reuşeşti să cureţi toată regiunea de bandiţi, ai să capeţi o frumoasă recompensă.

— George a avut ideia de a se face o colectă pentru acest scop, explică bătrânul Şeri El a pus cel dintâi, cinci sute de dolari la bătaie şi, acum s'au strâns vreo cinci mii. Rimroch credea că la sigur, el are să cheltuiască banii ăştia...

Era interesant, dar prea puţin important pentru Peter, care dorea să afle mai mult fapte, detali asupra acelor hoţi misterioşi.

— Fapte, admise Şeriful din Buffalo Ford, nu prea avem multe. Tot ceia ce ştim, e că dispar animalele, ca şi cum le-ar fi crescut dintr'o dată aripi. Şi iată că au trecut câteva luni, de când durează asta!... E imposibil să se poată vede urmele, pe cari hoţii trebuiau neapărat să le las în urma lor; şi asta e curată nenorocire, căci unii din proprietari au fost foarte rău prădaţi.

Sloane, de la ferma „S" *) e obligat acum să-şi vândă la mezat ce i-a mai rămas şi să lichideze crescătoria. Iţi închipui că nu-i deloc plăcut, să plăteşti impozite şi salarii la paznici, ca să vie nişte tâlhari şi să-ţi ia toate animalele, după ce

---

*) Fiecare fermă (ranch), care se ocupă cu creşterea în masă a bovinelor, are un semn particular, cu care îşi înfierează animalele pentru a le putea deosebi. Unele au semne geometrice, altele o literă sau două. Acestea se imprimă cu fierul roşu pe crupa vitelor

ai cheltuit o avere întreagă să le creşti. Câte animale ai pierdut tu, George?

— Aproape vreo sută, spuse Dullo. Eu am pierdut cele mai puţine, fiindcă cirezile mele sunt mult mai bine păzite, decât ale celorlalţi. Randal, de la ferma „H pe C" este în stare de faliment, Forbes de la „T patrat" nu prea a pierdut mare lucru, dar asta din cauză că îşi ţine vitele în ţarc; dar în schimb din cauza lipsei de iarbă verde, căci le hrăneşte numai cu fân, le-a slăbit aşa de tare, că nici hânghierii nu le-ar mai lua...

— Nu ţi se pare că „Săgeata dublă" şi „Diamantul Barat" au fost mult mai norocoase? întrebă Warren.

— De fapt, spuse Dullo, mi s'pare că hoţii s'au cam temut de Bart Evans şi de Dan Woods, ştiind că cei doi proprietari, în tinereţea lor, erau straşnici ţintaşi şi puneau cam repede mâna pe revolver.

— Vom vedea noi, închee Peter. Mi s'pare că nu vom putea să facem nimic, până când nu vom descoperi „trucul" bandiţilor ăstora. Warren, vrei să ne întovărăşeşti pe aici, prin regiune? Aşi vrea să stau de vorbă puţin cu crescătorii de vite... Poţi să vii şi dumneata cu noi, Dullo.

Bătrânul Şerif din Buffalo Ford, păru dintr'odată foarte ruşinat:

— Aş vrea din toată inima, Peter, dar ştii că acum nu pot să mai călăresc. Voiu fi nevoit să-mi iau trăsurica; e destul de mare, ca să mergem toţi cu ea.

— Perfect, declară Peter Rice. In orice caz, caii noștri aveau nevoie de odihnă.

Șeriful din Buzzard Gap și cu George Dullo, ieșiră primii din birou. Tom Pouce și cu Doctorul, însă nu ajunseseră în dreptul ușii, când se deslănțui furtuna.

Bang! Bang!

Depe balcon dela etajul doi al restaurantului „Steaua" se trăsese asupra lor. La ora aceia, restaurantul era gol, totuși un om cu fața acoperită de vastu-i sombrero, ieși din sală în fugă și apăsă de două ori pe trăgaciul pistolului său.

Un proiectil lovi cu putere, în plin, steaua metalică care lucea pe pieptul lui Peter. Lovitura fu așa de teribilă, încât genunchii tânărului Șerif, se îndoiră; câteva secunde, el avu impresia că l-a lovit un berbec în piept.

George Dullo, scoase o exclamație de furie. Un al treilea bandit trăgea asupra lor, de pe acoperișul unui grajd, ce se afla la vreo câțiva metri depărtare de restaurant. In aceiaș clipă, Peter trase și-l doborî pe cel care era să-i străpungă inima c'un glonț și'n acelaș timp, își dădu seama că și Dullo, care se afla alături de el, își scotea fulgerător psitolul din teacă. Coltul lui Peter, lătră din nou și omul depe balcon scoase un urlet, apoi se prăbuși încet peste balustradă. Cu toate acestea, el avusese totuși o mișcare refleăx și apăsase în aceiași clipă pe trăgaci, iar glonțul lovi fereastra de lângă Peter și una din țăndări îi atinse obrazul.

In acelaș moment, Dullo trase de trei ori la

rând și omul ce se afla pe acoperișul grajdului, scoase un strigăt puternic. Apoi încercă să se cațăre pe acoperiș, pentru a trece dincolo de unde să se pună la adăpost, însă, deodată puterile îl părăsiră și se prăbuși la pământ, cu brațele desfăcute în cruci, ca o păpușe asvârlită de sus.

Peter Rice, socoti că el își datora viața, nu numai insignei de Șerif, cât mai cu seamă faptului, că cel care-l atacase, rămăsese trăsnit când văzuse că nu l-a doborît și atunci n'a mai avut prezența de spirit ca să tragă din nou. Oamenii aceia, erau de o îndrăzneală fără pereche și dacă tentativa lor criminală, ar fi reușit, ei ar fi avut destul timp să se refugieze în cartierul mexican, care era prin apropiere și acolo s'ar fi amestecat prin mulțimea aceia de peoni, compatrioți de-ai lor, cari nu ar fi îndrăznit vreodată să-i trădeze.

— Dullo, spuse Peter, văzând că mâneca tovarășului său e pătată de sânge, ești rănit! E grav?

— Din fericire, nu. Ba chiar e așa de ușoară, că nici nu are să-mi imobilizeze brațul. Felicitările mele, Rice, știi că ești îndemânatec?! D-ta ai făcut dintr'o singură lovitură, ceeace mie deabea mi-a reușit din trei. Mi se pare, că aici se poate vedea diferența între un profesionist și un amator. Așa dar, ai văzut cam ce te-așteaptă la Buffalo Ford. Ți-o spun eu, Peter Rice, bandiții ăștia sunt foarte primejdioși!

Peter ridică încet capul.

— Da, sunt periculoşi. Dar locul oamenilor primejdioşi e'n iad. Şi noi o să 'ncercăm să-i mai trimitem acolo!

CAPITOLUL VII

RANCH-UL „STEAUA"

Mulţimea, pe care nimeni n'o poate împiedica să se adune în drum, oridecâteori se întâmplă vreun scandal, se risipi deodată în toate părţile: un călăreţ cobora strada într'un galop nebun. Locuitorii temându-se de o nouă încăierare, nu ţineau deloc să stea în calea unor gloanţe, cari nu le erau destinate.

Cu toate acestea, călăreţul nu prea părea să aibe intenţii ostile; el galopă până 'n faţa Şerifului şi acolo îşi opri calul într'un mod impresionant. Era un om de vreo patruzeci de ani, slab ca un lup şi bronzat ca o şea veche. Înfăţişarea lui de bătrân hoinar al preeriilor, îi plăcu imediat lui Peter Rice.

— E Hanck Brown logofătul ranchului „Steaua", spuse Warren. Mă întreb ce s'o fi întâmpplat oare? Ei bine, Hank? aţi avut ceva neplăceri?

— Mai e vorbă! răspunse celălalt aspru.

De îndată ce Brown, descălică din şea, păru că nu mai ştia ce să facă cu labele lui uriaşe. El rămăsese pe loc, bălăbănind din braţe, roşu de furie sau de emoţie, în aşa fel de surescitat, încât

n trebui vreun minut, până să poată scoate o vorbă:

— Jack Flynn e mort! declară el însfârşit.

Din nou, o expresie de disperare se zugrăvi pe faţa bătrânului Şerif Warren. Peter întrebă cu dinţii strânşi:

— Nu ştii cine l-a ucis?

— Eh! ce n'aş da eu s'o ştiu! (Hanck Brown îşi ştergea fruntea cu fularul său roşu de bumbac). Aseară, vârîsem patruzeci de vite „de trei ani" în ţarc, pe cari trebuia să le ducem la tren în dimineaţa asta. Jack luase asupra lui paza lor, cu revolverele lui şi cu o puşcă cu două ţevi. Jack era un om de încredere şi nu s'a întâmplat niciodată să doarmă la datorie... Şi acum?

Apoi tot el singur răspunse la întrebarea lui:

— Şi acum, Jack e mort, strangulat cu o centură de aceia de mătase roşie, de care poartă metişii depe frontieră! Şi animalele nu-s... au sburat! Iar cât despre urme de copite de cal, nu se văd decât acelea ale calului bietului Jack... Să ţi-o spun pe şleau, Warren, trebuesc luate măsuri neapărat, căci altfel, eu nu văd cum are să se sfârşească treaba asta!

Bătrânul Şerif, strigă pe unul din Ajutorii săi:

— Pregăteşte-mi imediat trăsurica. Mă duc la ranchul „Steaua". — Apoi se 'ntoarse spre Peter Pistol: — Vii Peter?

— Desigur! şi vin şi oamenii mei, cu mine. E timpul să ne apucăm de treabă.

Pe veranda ranchului „Steaua", se ţinu un adevărat consiliu de război, între cei trei din Buz-

zard Gap, bătrânul Warren, George Dullo, proprietarul ranchului „Steaua" și logofătul său, Hanck Brown.

Drumul făcut cu trăsurica, fusese un adevărat chin pentru Peter, care fiind obișnuit cu aliura rapidă a calului său, nu putea îndura sdruncinăturile și clătinăturile, pe cari le făcea ușorul buggy prin hârtoapele drumului. De aceia, pentru ca să străbată cele cincisprezece mile, la întoarcere, el intenționa să-i ceară lui J. B. Cuthbert, proprietarul ranchului, niște cai cu împrumut, pentru el și cei doi Ajutori ai săi.

Cuthbert era englez și cu toată drama care tocmai îi întristase întreaga fermă, el rămăsese o gazdă amabilă, primindu-i surâzând. Era un om foarte inteligent și de o cultură rară, deosebită. El venise să trăiască în Arizona, din cauza ceței dela Londra, care îi atacase plămânii. Își luase în serviciul său o echipă de cow-boy, aleși pe sprânceană și în afară de ținerea la zi a hârțoagelor, el lăsase la drept vorbind toate treburile fermei, în grija oamenilor săi.

J. B. Cuthbert, avea o înfățișare debilă și, la patruzeci de ani, avea părul complet alb, ceeace adăoga o notă în plus, distincțiunei sale. Era bărbierit proaspăt și avea fața la fel de bronzată ca a oricărui dintre musafirii săi, căci în fiecare zi făcea câte o baie de soare. Un roșu sănătos îi strălucea azi în obrajii, cari fuseseră altădată așa de palizi. Cuthbert știa că atâta timp, cât va duce acel fel de viață, cu adevărat sănă-

toasă, nu va mai avea nicio grije în ceeace privea plămânii lui.

Avea bunul simţ de a nu se îmbrăca într'un mod extravagant şi comic, aşa cum fac novicii, atunci când vin în Far-West; pe de altă parte, nu putea să poarte nici veşmintele grosolane ale cow-boy-lor adevăraţi, aşa că se mulţumea cu un costum, făcut de comandă, cu pantaloni strânşi, peste cari se puteau încălţa şi cisme, atunci când voia să meargă călare. Restul era un complet plăcut, în genul hainelor ce se purtau în regiunea aceia.

Cow-boy, poartă pe cap o pălărie uriaşe „Stetson", care lor le e 'ntr'adevăr foarte utilă, fie pentru a-i apăra de ploaie şi de soare, fie pentru a transporta apă cu ea. Cuthbert se mulţumea cu un fetru foarte discret, care se potrivea la fel de bine şi'n oraş şi pe câmp.

Bucătarul său, chinez, scosese o masă pe verandă, care era un fel de ceardac, tipic fermelor din acea regiune şi destupa o sticlă, a cărui etichetă păru foarte seducătoare lui Tom Pouce Butler.

Uriaşul Ajutor de Şerif, din Buzzard Gap, îi permise... sau mai bine zis, îl încurajă pe bucătar să-i umple paharul până sus, ceeace făcu să scadă considerabil nivelul lichidului din sticlă. Hanck Brown, logofătul, rămase cu gura căscată de uimire; cât despre Cuthbert, el era prea bine crescut pentru ca să facă măcar mina că ar fi băgat de seamă, lucrul acesta.

Era whisky, care de obiceiu se bea în doze

foarte mici, diluate foarte mult cu apă. Tom Pouce, turnă cu foarte multă precauțiune, trei picături de apă în pahar, își linse buzele și apoi, fără să respire, făcu să dispară licheurul în vastul său gâtlej.

— Mi se pare, că nimic nu e mai bun, decât așa ceva, pentru ca să-ți poți spăla beregata, de praful pe care-l înghiți pe drum! remarcă el după aceia, cu un ton nătâng.

Toți ceilalți, chiar și micul Hicks, primiră să li se toarne whisky, dar Peter se mulțumi cu puțină limonadă. El nu bea niciodată alcool și nici un fel de excitante. Numai datorită controlului perfect al nervilor săi, putuse să scape cu viață, până acum, din toate încăierările ce le avusese. Și e probabil, că cei doi Ajutori ai săi, datorită tot temperanței șefului lor, erau încă în stare să aprecieze plăcerile vieții: Peter Rice, nu avusese niciodată, nicio slăbiciune.

— Dragul meu Rice, declară Cuthbert, consider ca un gest sportiv, de cea mai bună calitate, faptul că ai venit până aici. Sunt încântat că am putut să te cunosc, însfârșit, după ce am auzit mereu vorbindu-se așa de mult de dumneata. Nu ești de părere că aceste furturi de animale, au devenit o întreprindere de banditism, sistematică și organizată?... Moartea lui Jack Flynn m'a întristat nespus: era un băiat așa de bun! Mi-aș fi dat toate turmele, numai să fi scăpat el cu viață!

— S'au găsit cumva urme, indicii? întrebă Peter.

Cuthbert clătină din cap.

— Nimic, nici măcar umbra vreunei copite de cal! Eu am impresia, că pentru a-i înșela vigilența lui Flynn, a trebuit ca omul care l-a ucis, să fi fost unul din cunoscuții lui, din anturajul lui. Altfel, era imposibil, ca să nu-i deștepte careva neîncrederea lui extraordinară... Fiindcă am pretenția, de a mă considera întrucâtva, un mic dedectiv amator, am analizat cu de-amănuntul afacerea asta, așa că mă veți înțelege. Iată, ce cred eu: printre slujbașii mei, trebue că am vreun trădător... Un asasin, deși mi se părea că toți sunt niște oameni minunați.

Peter asculta cu atenție, dar fără a-l scăpa din vedere pe Tom Pouce Butler, care manifesta un interes prea viu, pentru sticla de whisky.

— In locul tău, Tom, aș lua-o ceva mai încet, spuse el.

— Ei [illegible] protestă Cuthbert, lasă omul să se mai înveselească puțin, dacă-i place whisky.

Peter surâse.

— A, să nu crezi asta! Tom Pouce n'are să fie niciodată prea „vesel"... Ar putea să bea toată sticla, fără ca să se emoționeze câtuși de puțin!

— Asta e din cauză, că eu nu beau nicicând mai mult de un pahar de-odată, spuse Tom Pouce, repetând una din frazele lui preferate.

— Da, însă paharele pe cari le bei sunt cam după mărimea... ta! exclamă ironic Doctorul, care nu pierdea nicio ocazie de a sublinia, micuța talie a lui Tom Pouce.

Peter nu voia, să-i facă morală Ajutorului său, în fața gazdei, așa că propuse împăciuitor:

— Haide, un pahar la botul calului și să nu mai discutăm!

— Peter, ești un băiat de zahăr, exclamă Tom Pouce. Numai o înghițitură...

Dar înghițitura pe care și-o turnă singur în pahar, ar fi fost în stare să trimită și un cârciumar, de-adura sub tejghea.

George Dullo, după ce și-a turnat și el, un al doilea pahar, (însă amestecat cu apă) se întoarse spre proprietarul ranchului „Steaua":

— Și la drept vorbind, ce-ai descoperit, Cuthbert? Situația a devenit intolerabilă și trebue să ne unim cu toții, ca să sfârșim odată cu tâlharii ăștia. Intâi l-au ucis pe Rimrock, apoi pe Flynn... acum al cui e rândul? Nouă ne revine sarcina, de a pune capăt acestui șir de crime!

— Ai dreptate, aprobă Cuthbert, dar n'aș vrea ca vreun cow-boy, nevinovat, să fie victima deducțiilor mele. In țara asta, justiția e câteodată prea expeditivă... Eu îmi rezerv părerile, pentru mai târziu. Trebue să fiu sigur, mai întâi, pe ceea ce acum bănuesc.

Dullo se întoarse spre Hanck Brown:

— Iar tu Hanck, ce părere ai?

Logofătul, puțin cam surprins, lăsă să-i scape un mormăit sălbatec:

— Părerea mea?... Eu am una singură, dar bună! Jack Flynn era prietenul meu. Dacăași pune mâna pe pungașul care l-a omorît, în mod așa de laș, eu singur îl spânzur, la repezeală, fără să-i mai las nici un răgaz! Asta e părerea mea!

Toți începură să vorbească laolaltă, numai tâ

nărul Şerif rămase tăcut. El ar fi dorit mult să vorbească, de-oparte cu Cuthbert, căci Englezul i se părea perspicace şi bun observator. Peter considera că ajutorul ce i-l putea de acesta, era mult mai de valoare, decât al oricăruia dintre persoanele de faţă, cari deocamdată i se păreau prea numeroase, după cât ar fi dorit el.

El putea să conteze pe discreţia lui Hicks Doctore şi a lui Tom Peace, — cu toată impresionanta cantitate de whisky pe care acesta o înghiţise, — dar el nu era sigur că şi ceilalţi ar putea fi în stare să-şi ţină limba. Unul dintre ei ar fi putut lăsa să-i scape o informaţie, care culeasă de o ureche [illegible], ar fi putut să ajungă până la şef [illegible]

— Ascultă, draga gazdă, spuse Peter, n'ai putea să-mi împrumuţi câţiva cai, pentru ca să dau o raită cu oamenii mei, pe aci prin prejur, înainte de a mă întoarce la Buffalo Ford? Trăsurica lui Warren, nu e prea practică...

— Da cum să nu, răspunse perspicace Cuthbert. Ia spune, dragul meu, n'ai vrea să-mi vizitezi puţin ferma, în timp ce ceilalţi vor mai mângâia puţin sticluţa?... Am câţiva cai pûr sânge, cari, fac prinsoare că au să-ţi încânte privirile. Şi fiindcă acestor domni, probabil că li s'a făcut foame, am să-i dau ordin lui Li-Chun, să le servească câte ceva pentru a-şi veni în fire. Dacă vreţi se adresă el comesenilor, puteţi veni şi voi, dar am impresia că nu prea vă amuză asta.

Insinuarea lui, era clară şi le-o spunea aproape pe faţă, că ar fi dorit să se retragă puţin cu Peter,

ca să mai d[illegible]te. George Dullo păru foarte contrariat, dar nu spuse nimic și se consolă turnându-și un nou pahar de whisky.

Fermierul și Șeriful din Buzzard Gap, de-abia părăsiseră veranda, când se auzi sgomotul unei împușcături, înăbușită de depărtare. Cei ce stăteau la masă, săriră în sus. Peter rămase nemișcat, în stare de alarmă; el recunoscuse sgomotul, era împușcătura unui Colt, calibru „45".

— Pare că sgomotul a venit dinspre râu, spuse el încetișor.

Intreaga zonă a crescătoriilor, al cărui centru îl forma Buffalo Ford, era udat de râul Bonanza, ale cărui ape șerpuiau leneșe, chiar prin mijlocul văii, înconjurată de munți înalți și abrupți.

— Poate că e vreunul, care s'a debarasat de vreun șarpe cu clopoței, sau de vreun coyot, își dădu părerea Doctorul.

— E posibil și asta, nu e așa? spuse Cuthbert, optimist.

— Uite, dintr'acolo, coboară unul dealul! strigă Tom Pouce, care se cocoțase pe balustruda verandei, ca să poată vedea cât mai departe. E un călăreț, care se îndreaptă încoace, cu toată viteza!

Peter Rice, se urcă din nou pe verandă și se cățără și el lângă Tom Pouce. De-acolo, el îl putu vedea bine pe călăreț, dar atmosfera limpede din Arizona, este foarte înșelătoare: omul părea să fie la o depărtare numai de o milă, dar Peter își dădu seama după împușcăturile cari urmară

imediat, că era la cel puțin de două ori, această distanță.

Un alt călăreț îl urmărea pe primul, care avea însă destul avans, pentru ca să poată fi în bătaia unui revolver. Cincisprezece secunde mai târziu, alți trei călăreți apăreau pe vârful colinei și imediat, desfășurându-se mult pe teren, ca să nu-l atingă și pe tovarășul lor care gonea în fața lor, își descărcară pistoalele asupra celui ce fugea. Acesta, se întorcea din când în când și le răspundea, dar fără să ochească și'n orice caz, chiar fără să fi avut cea mai mică speranță de a-i atinge.

In aceste circumstanțe, Peter și cu Ajutorii săi, nu puteau decât să observe scena ce se desfășura, neavând altceva de făcut: caii de la trăsurică fuseseră deshămați și dacă ar fi căutat să pue șeaua acum pe alți cai, până să fie gata, s'ar fi putut întâmpla trei lucruri: călărețul care era urmărit, putea să fie rănit, sau ucis, sau să ajungă sănătos până la ranch, unde s'ar fi găsit la adăpost.

Impușcăturile se auzeau acum mai tare și sgomotul copitelor, la început ca un duduit neprecis, devenise acum mai distinct... Fugarul mai avea puțin până să ajungă în bătaia revolverului, departe de ranch; în curând i se putu distinge fața și numai atunci urmăritorii lui își opriră caii. Ei mai traseră câteva gloanțe în direcția lui și apoi se întoarseră spre Nord-West, în cea mai mare grabă.

— Mii de pipe! strigă Hank Brown, dar ăsta e Soapy Briggs!... Știi ce s'a întâmplat șefule?

Probabil că a dat peste câțiva din hoții ăștia! Fac prinsoare pe ultimele măsele cari mi-au mai rămas, că Soapy are să ne povestească ceva interesant!

Călărețul era un vlăjgan solid, cu umerii drepți și cu o înfățișare cam puțin îngrijită. Intrând în curte, el își lăsă calul la trap; în aceiași clipă, cei cari îl urmăriseră, dispăreau — fără să se grăbească prea tare — în dosul colinei.

— Soapy Briggs e unul din oamenii mei, explică Cuthbert. Își cunoaște bine meseria, dar are capul cam aprins. De multe ori am avut intenția să-i dau drumul de la mine, dar ce vrei, nu pot să dau afară un om, care se poartă în așa fel încât nu e nevoie niciodată, să-i dai un ordin de două ori...

Briggs, ajuns în fața scării ceardacului, sări după cal. Peter Rice îl examină și judecă după aspect, că băiatul era unul din aceia, cari nu puteau niciodată să-și facă o fermă pe cont propriu și nici măcar să ajungă logofăt. Avea să ajungă ca acei bătrâni cow-boy, cari victime ale exceselor și ai nepăsării lor, devin neputincioși, nici nu mai pot călări și umblă triști, din fermă în fermă, oferindu-și serviciile pentru treburi mărunte, prin grajduri, neavând cu ce trăi...

Peter remarcă de asemenea, că nici goana acela nebună și nici pericolul aparent prin care trecuse, nu-l făcuse pe Soapey să-și scuipe jos, uriașa bucată de tutun de mestecat, care îi umfla obrazul stâng. Cu un aer de siguranță, Soapy își mută bucata de tutun în partea cealaltă și asvârli, țintind cu precizie, un scuipat care sperie și puse

pe goană o mică șopârlă ce se încălzea liniștită la soare.

— I-am găsit! exclamă Soapy, vorbind în colțul gurii opus celui în care își mesteca tutunul. I-am prins cu mâna în sac, acolo lângă Bonnanza!

— Minunat, dragul meu, spuse Cuthbert. Cine sunt?

— Nu i-am mai văzut niciodată, dar erau niște „Mexicos", sunt sigur. Tocmai mânau din spate una din turmele noastre de juncani, când am dat peste ei din întâmplare. Fiindcă erau mulți și eu singur, nu mai e nevoie să vă spun că nu prea am mucezit pe loc! Dar Șefule, dacă mi-ai da câțiva oameni, cu m'aș duce cu ei, ca să le luăm urma și să le descoperim bârlogul. Și acolo, îi afumăm noi ca pe vulpi.

— Am să chem câțiva oameni, spuse Cuthbert și...

— Nu! îl opri repede Peter. Ajutorii mei și cu mine, suntem aici tocmai pentru asta. Voi pleca eu cu Tom Pouce și cu Doctorul, iar Briggs are să ne arate locul unde i-a surprins.

Peter se apropie de Cuthbert, stând cu spatele spre verandă, în așa fel încât să-i poată vorbi cu voce înceată, fără a fi văzut și auzit:

— Lasă că mă duc eu, am o bănuială. — Apoi spuse tare: Așa dar împrumută-ne niște cai buni Cuthbert... îți mulțumesc că ai vrut să ne pui la dispoziție și oameni, dar nu e nevoie. Știu că

toți sunt oameni capabili, dar fiecare cu meseria lui...

Peter, datorită instinctului său și experienței îndelungate, simțise că afacerea asta avea ceva dedesubt și se gândea, că fără îndoială, numai ași putea să aibe o ocazie, în care să lămurească misterul furturilor de vite, sau cel puțin să mai culeagă câteva indicii prețioase.

La plecare își agăță de șea, la îndemână un lassou. El nu avea niciodată intenția de a-și ucide adversarii, ori cari ar fi fost ei, chiar și cel mai crud bandit și singura lui dorință, era să ajungă la vreo cincisprezece metri de vreunul din tâlharii aceia, pentru a putea să-și arunce fără greș lassoul și să-l prindă viu. Atunci, era probabil că s'ar fi putut face prizonierul, ca să destăinuiască numele personagiului, ale cărui mașinațiuni, erau pe punctul de a cauza ruina locuitorilor din Buffalo Ford.

CAPITOLUL VIII

CURSA

Caii, cari fuseseră în mod așa de amabil împrumutați de Cuthbert, străluceau de sănătatte și bună întreținere. Se vedea că nu li se economisiseră nici grăunțele și nici iarba verde. Erau proaspăt potcoviți și Peter se bucură mult de aceasta, căci se gândea că s'ar fi putut probabil să fie nevoit să se aventura împreună cu tovarășii săi pe terenuri pietroase. In timp ce le puneau șelle, caii juc...

loc, nervoşi şi asta îi plăcuse la fel. întrucât vedea că animalele erau în excelente condiţiuni ice şi că erau capabile să îndeplinească eforturi ai mari.

— Cheerio! salută vesel Cuthbert, în clipa când i patru eşeau pe poarta fermei. Peter răspunse ical şi apoi dădu pinteni calului, căci nu voia i lase timp lui Cuthbert să se răsgândească şi i oameni cari să meargă cu el.

Şeriful din Buzzard Gap, avea mai multe moe pentru aceasta: el ştia să judece un om, n prima privire şi din instinct el nu avea încrere în Soapy Briggs.

Urmărirea aceia, al cărui erou fusese Briggs, i părea suspectă: atât el, cât şi urmăritorii lui, 'imbaseră numeroase împuşcături, atunci când stanţa între ei, era prea mare pentru a se putea meri. Această greşeală, ar fi putut să fie datoă neştiinţei cow-boyului, însă hoţii de vite, cari iau numai după urma revolverelor lor, trebuiau ştie neapărat cât bate un Colt calibrul 45.

Pe de altă parte, Peter nu voise să ia oameni -ai lui Cuthbert, fiindcă aceştia nu se pricepeau m se urmăreşte un bandit, tot aşa cum nici w-boy nu vor să primească nici un ajutor la e-un novice neîndemânatec, atunci când fac n „rodeos" *.

ter ştia că sunt buni ţintaşi şi n'ar greşi lată trăgând asupra unei căprioare sau asu-

* odeos» — serbări de cow-boy, în cari cei mai îndemânatici i, caută să se ţină călări pe caii cei sălbateci sau pe tauri ă. Exerciţiile se ţin în arene speciale, în faţa unui public eros şi entuziast.

pra vreunei pasări de pradă, dar atât timp cât un om nu a trecut prin proba focului, împreună cu el, Peter prefera să-l lase acasă, ca să repare gardurile țarcurilor. El nu se îndoia de curajul lor, dar nu era sigur de cum vor reacționa, auzind gloanțele tâlharilor, cum șueră prin jurul lor. Pe când Tom Pouce și Doctorul, valorau ei singuri, cât o duzină de oameni obișnuiți.

Caii, goneau acum în tempo viu. Peter mergea alături de Soapy Briggs, în timp ce Ajutorii lui, rămăseseră în urma lor la vreo câteva lungimi de cal.

In vârful dealului, Soapy porni oblic spre Nord-West, galopând prin iarba ce ajungea până la genunchii cailor și care da pășunei un aspect de câmpie însângerată, din cauza milioanelor de floricele roșii. cu cari se terminau tijele lor fragede. Peter Rice se minună de bogăția acestei regiuni, udată de râul Bonanza. Crescătorii fuseseră așa de pricepuți, încât își limitaseră numărul de vite pe care îl creșteau, la o cifră rezonabilă și în unele locuri, pășunile cedaseră locul, culturilor. După toate aparențele, crescătorii din Buffalo Ford, nu aveau să se teamă de secetă.

Terenul acela, se găsea pe mâini bune, asta era lucru sigur. Crescătorii cari se stabiliseră acolo, reușiseră în întreprinderea lor, dar nici unul din ei, nu făcuse o avere considerabilă, care ar fi putut să excite poftele vreunui bandit de seamă. Cel puțin, Peter Rice cunoștea regiuni din apropiere, în cari hoții de vite, ar fi putut realiza profituri mult mai interesante.

Şi cu toate acestea, nu mai încăpea nici o îndoială, vitele crescătorilor din Buffalo Ford dispăreau. Nişte oameni ca Sloane şi Randall, cari munciseră toată viaţa, ca să-şi agonisească o modestă avere, care să le permită un trai liniştit, se găseau acum aduşi în ruină.

Ce însemna organizaţia aceia de Banditism? Nu cumva avea alt scop, decât furtul pur şi simplu de turme, întrucât acestea nu erau vândute în alte părţi?...

Omul care organizase toată maşinaţia asta, se găsea pe acolo, prin împrejurimi? Nu cumva era chiar vreunul din crescătorii din Buffalo Ford?... Sau poate — şi asta ar părea mult mai plauzibil — era vreunul din marile trusturi din New-York sau din Chicago, care voia să pună mâna pe terenurile acelea, forţând rând pe rând locuitorii de acolo, ca să le vândă la preţuri foarte mici? Asemenea lucruri se mai văzuseră şi era destul de uşor, cu puţini bani, să cumpere serviciile renegaţilor cari locuiau pe la frontieră, Americani lipsiţi de scrupule şi metişi mexicani degeneraţi.

Peter îşi reaminti ceia ce spusese Dullo despre Bart Evans şi Dan Woods: „Cei doi au noroc...". Fără îndoială din cauza reputaţiei lor de vechi „campioni" ai revolverului.

Apoi el lăsă la oparte aceste reflexiuni, ca să treacă la altele, mult mai actuale: se afla în urmărire şi nu trebuia să uite lucrul acesta. Dacă avea şansa să pună mâna pe vreun membru din banda aceia periculoasă, trebuia să ia toate pre-

cauțiunile necesare, pentru ca omul acela să nu mai fie redus la tăcere așa curând, cum se întâmplase cu Gonzales. Spera ca urmărirea aceia să-l conducă spre acel „Scar-Mouth" Leach, al cărui nume îl pronunțase Gonzales înainte de a muri. Șeriful socotea că Leach, trebue să fie ceva mai mult ca un om de încredere: probabil că servea ca o legătură între șeful suprem și cei cari îi executau ordinele.

Peter, nu se instalase din întâmplare lângă Soapy Briggs, căci în timp ce călăreau, el studia cu deamănuntul figura și felul de a se purta al argatului de la ranchul „Steaua"...

Nu cumva, omul acesta, îi conducea acum spre vreo cursă? După toate probabilitățile, lucrul acesta părea sigur, dar Peter voia să pară că nu a sezizat aceasta și că a dat busna, în cursa întinsă fără grije. Od-tă acolo, are să vadă el ce e de făcut... Are să lupte din greu, ca să scape din ea, dar în schimb, va avea un element prețios de informații, în persoana lui Soapy Briggs. Primul lui gest, în acest caz, avea să fie de a-l captura pe Briggs, în scopul de a nu fugi, pentru ca să-l oblige apoi să spună tot ce știa.

Cei patru călăreți, după ce au străbătut câteva platouri ierboase, cotiră spre stânga și începură să urce o nouă pantă, din vârful căreia se putea vedea mărețul râu Bonanza. Peter înțelese imediat de ce era vorba: în timpul sezonului ploilor, malul râului, fiind foarte jos al râului, pe o distanță de vreo jumătate de milă, era inundat; dar acuma, el servea ca loc natural de adăpat, pentru cirezile de vite, care în mod practic rătă-

ceau în libertate prin păşunile acelea.

Câteva vite, ici şi colo, beau apă şi unele erau vârâte în apă până la genunchi. Peter, care fusese şi el cow-boy, înainte de a fi numit Şerif de concetăţeni, asvârli la repezeală o privire de expert, asupra lor. Erau acolo, vreo cincizeci de mânzaţi din rasa „Hereford", dintre cari majoritatea erau de curând înfierate.

In mod instinctiv, Peter se uită la semnele cu cari erau marcate, când trecu pe lângă ele: cea mai mare parte din ele erau din ranchul „Steaua", însă erau şi unele marcate cu „H O.", două vite slabe „T patrat" şi mai mulţi juncani de-ai fermei „Diamant Barat" şi „Două Săgeţi". Ceia ce mai rămăsese din ranchul „S" se aflau pe partea cealaltă a râului, ca şi cirezile lui Dullo.

— Bună afacere, aprecie Peter Rice. Sezonul viitor, acestea puteau să valoreze patruzeci până la cincizeci de dolari bucata, juncanii şi cincizeci până la şaizeci de dolari, vacile.

El făcuse această remarcă în mod intenţionat pentru a observa în faţa lui Soapy Briggs, ce efect avea să aibe. Acesta aprobă, apoi mormăi:

— M'da! cam aşa ar putea să valoreze, numai că banii ăştia nu au să cadă în buzunarele actualilor lor proprietari... Mi s'pare că vitele asitea, când au să fie urcate în tren, ca să fie duse la vânzare, au să le pună înainte de asta pe crupă o pătură udă şi un fier roşu*), ţi-o spun eu!

— Numai că până atunci, toţi hoţii ăştia au să fie spânzuraţi, spuse Peter. E caraghios că tâlharii, cred că au să poată sfrunta legea, fără

să fie pedepsiţi, la nesfârşit. Dar eu, care sunt de meserie, ştiu sigur că se înşeală şi că fiecare dintre ei, negreşit are să se bălămbănească, mai curând sau mai târziu, la capătul unei frânghii. Eu sunt aşa de sigur, cum sunt de sigur că pământul e rotund!

El supraveghea foarte atent faţa lui Briggs, care avea, inconştient, un tic nervos, auzind acestea. După aceia, când vorbi din nou, glasul lui părea sugrumat de frică, ca şi când i-ar fi fost gâtul uscat.

Părăsind râul Bonanza, ei cotiră spre Est şi pătrunseră pe un drum în zig-zag, ajungând numai decât după aceia într'o pădure. Privirile pătrunzătoare ale lui Peter, se întorceau fără încetare de la o lature, la cealaltă a drumului şi apoi se fixau înainte, deoarece locul acela era minunat pentru o cursă; de jur împrejur se aflau nişte stejari cu trunchiurile enorme, presăraţi cu anini, cu tufişuri de bumbac şi cu stânci de toate mărimile. Işi ţinea mâna dreaptă în şold şi i-ar fi fost deajuns o fracţiune de secundă, ca să-şi smulgă Coltul din teacă şi să tragă

El îşi întoarse capul şi schimbă o privire cu Tom Pouce şi Doctorul, cari înţeleseră numaidecât. Peter îşi dădea seama că şi Ajutorii săi, împărtăşeau aceleaşi bănueli asupra lui Briggs. Ei mergeau gravi, în tăcere, dar Peter ştia că nu aveau nici un fel de sfială. Ei nu se temeau niciodată de luptă, căci aveau o încredere nelimitată în steaua lor şi în îndemânarea şefului lor.

Peter, care observa din nou pe Briggs, cu coltul

ochiului, era acum convins că omul ăsta era un trădător, dar în acelaş timp şi un laş... pe care l'ar fi putut uşor teroriza.

— Ai să vii şi tu, Briggs, când o să-i spânzurăm pe tâlhari? îl întrebă el pe neaşteptate.

Buzele cow-boy-ului, tremurară.

— Ei.. eu... eu... ştiu!? făcu el,

— Aşi vrea să adun toţi tinerii din Arizona, ca să asiste la execuţia asta, continuă fără milă Peter. Asta are să-i ajute pe unii din ei, ca să se menţină pe calea cea bună, când vor auzi urletele mizerabililor ăstora... Că ştiu eu cât sunt de fricoşi şi de obiceiu, cei cari nu prea au fost cine ştie ce în viaţă, tocmai aceia au o frică mai mare de moarte.

Prin asta îi dădea o lovitură directă lui Soapy. Dar Peter, se hotărî să nu insiste prea mult pe tema asta. Ori care ar fi fost încredinţarea lui, el nu put a dovedi deocamdată, că omul acela era un trădător. Dacă Soapy se înhăitase cu hoţii de vite, o făcuse, mai mult ca sigur, din pofta de bani. Poate că i-ar fi trădat pe tâlhari, dacă i se ofereau bani mai mulţi, decât putea să ia de la ei?... Atunci îi întinse o cursă:

— Dacă punem mâna pe bandiţi, spuse el cu un ton prietenos, ştii că ai dreptul la o frumoasă recompensă, Briggs.. E un premiu de cinci mii de dolari oferit de crescători, iar Judeţul are să ofere de sigur ceva în plus.

Soapy Briggs, păru că a primit o lovitură de măciucă în cap: privind spre Peter, părea că nici nu poate să-şi dea seama de ceia ce-i spusese

Şeriful. El rămăsese cu gura căscată şi cu ochii holbaţi.

— Ai spus... ai spus că cinci mii de dolari? bâlbâi el. O să primesc cinci mii de dolari, dacă punem mâna pe tâlhari acuma? Cinci mii de dolari! Asta e mai mult decât aşi câştiga eu în zece ani de aci înainte!

— Aştia's bani, nu glumă, nu-i aşa? încuviinţă admirativ Peter.

Şi părea că asta era şi părerea lui Soapy. El ridică cu energie capul şi îşi trecu limba peste buzele ce i se uscaseră de emoţie.

Peter observă că el începuse să cerceteze cu atenţie cărarea... o cărare îngustă, care şerpuia printre copacii apropiaţi unul de altul. La un moment dat, Soapy Briggs, care mângâia de vreo câteva clipe mânerul revolverului, îşi smulse arma cu iuteală.

Peter Rice se aştepta la trădarea omului acela, însă rămase uimit, când îl văzu pe Soapy trăgând drept în faţa lui, în direcţia unei grămezi de stânci.

— Uite-i! urlă el.

In aceiaşi clipă, un glonţ pornit din dosul stâncilor, se înfipse în partea de sus a umărului Şerifului. Câţiva centimetri mai alături şi i-ar fi străpuns gâtul!... Peter dădu drumul dârlogilor, şi se trânti la pământ, cu mâinile înainte, terminându-şi căderea cu un salt peste cap, amortizat de muşchii mâinilor.

Cei doi Ajutori ai săi, din fericire neatinşi, aveau şi ei experienţa acestui fel de gimnastică

şi-şi imitară într'o clipă şeful. Gloanţele bâzâiau venind din toate părţile, ca un roi de albine înfuriate. Deodată, Soapy Briggs, atins în coaste, scoase un urlet de durere; el scăpă pistolul fumegând din mână şi căzu într'o parte, însă piciorul drept îi rămase prins în scară. Calul său, făcu o săritură şi o rupse la goană, târându-şi călăreţul, care rămăsese spânzurat de un picior.

Peter şi oamenii lui, se adăpostiseră şi ei cum putuseră. Ei riscaseră mult, dar acum erau siguri că Briggs îi atrăsese într'o cursă. Evident că în ultima clipă, el se răsgândise, socotind că cei cinci mii de dolari, premiu, făceau mai mult decât tot ce i-ar fi putut da toţi complicii lui la un loc... Numai că îşi schimbase părerea, cam prea târziu.

Peter Rice şi cei doi tovarăşi ai lui, trăgeau acum pe rând, după un sistem pe care îl puseseră la punct în cursul îndelungatei lor experienţe, comune. Inainte de toate, ei trebuiau să evitte ca să li se golească armele, la toţi trei deodată: banditţii cari se ascundeau în dosul stâncilor acelora, păreau să fie numieroşi şi cei trei oameni nu voiau să rămână în inferioritate, în cazul când bandiţii s'ar fi hotărât să încerce un atac în masă.

O împuşcătură porni din apropierea lui Peter şi unul din nemernici scoase un strigăt. Peter surâse ironic: Tom Pouce sau Doctorul lovise la ţintă... Un glonţ şueră pe la urechile lui Peter, cu toate acestea el trase calm, fără cea mai mică tremurătură a mâinei; glonţul lui, atinse partea de sus a unui cap, care avusese imprudenţa să se

arate, pe deasupra unei stânci. Peter continuă să tragă, până ce butoiașele pistoalelor sale se goliră. Apoi, protejat de focul Ajutorilor săi, el își reîncărcă în tihnă cele două Colturi.

Deodată, o rafală de împușcături porni dinspre dreapta. Peter se întoarce cu iuțeală și văzu mai multe țevi de pușcă, cari apăruseră printre stânci. El trase, dar în aceiași clipă, o nouă rafală porni, de data aceasta însă dinspre stânga!

Fața lui Peter Rice se crispă: acum nu mai aveau nici o șansă, căci erau împresurați și copleșiți de numărul inamicilor lor. Trebuiau să se predea, sau să aștepte neputincioși, glonțul care-i va curăța.

Strigăte de triumf rămaseră în spatele lui; un glonț, îi sburase Doctorului din mână arma, care căzuse cât colo. Tom Pouce, continua să tragă liniștit. Dar nu pentru mult ttimp, căci vreo duzină de metiși, cu ochii sclipitori se asvârliră asupra celor trei din Buzzard Gap.

Peter voi să se întoarcă, dar în aceiași clipă un pat de armă îl pocni solid în cap. Instinctiv, el încercă să-și ridice Coltul, dar forțele îl părăsiră și se prăbuși la pământ, fără cunoștință.

CAPITOLUL IX

CUIBUL VULTURULUI

Când Peter Pistol își reveni în fire, văzu că era legat peste șeaua calului, ce-i fusese împrumutat dela ranchul „Steaua". El avea impresia, că primise în cap o lovitură, care ar fi doborît și un

bou. Işi simţea părul şi faţa pline de sânge închegat, care cursese din rană şi se uscase pe faţa lui. Se făcuse noapte şi lucrul acesta îl făcu pe Peter să socotească mental, că cel puţin două ore trecuseră din momentul când îl „adormiseră". Două ore în cari, el nu suferise, pe când acum...

De-oparte şi de alta a lui, mergea câte un călăreţ. In faţa lor mergeau alţii şi câţiva încheiau coloana în urma lor. Era aproape un escadron întreg, care acum urca un drum de munte, aşa de dur şi de accidentat, încât caii se poticneau mereu. Peter simţi că hainele de pe el, erau ude; aşa dar tercură prin vad, râul Bonanza.

Fusese legat cu capul prea jos şi mersese prea multă vreme în poziţia asta, deoarece pulsul îi bătea cu putere şi se simţea foarte congestionat la faţă. Atunci încercă să-şi amelioreze poziţia, proptindu-se cu vârful cismelor în cataramа cu care se încheai chinga dela şea. Picioarele-i erau legate unul de altul şi asta-l împiedica să încalece pe cal, dar deocamdată nu dorea decât să-şi ridice bietu-i cap, care-l durea aşa de tare, la un nivel ceva mai normal.

— Cum te mai simţi şefule?

Era vocea Doctorului şi Peter îşi dădu seama atunci, că Hicks era călăreţul din dreapta. Micul Ajutor de Şerif, călărea într'o poziţie normală, însă mâinile-i erau legate de arcada şeii.

Peter surâse în întuneric El îşi găsea propria-i situaţie foarte penibilă, totuşi voi să-şi asigure de contrariu tovarăşul:

— Ah!.. îmi merge minunat de bine, gâfâi el. Şi mai ales sunt mulţumit când văd că mai trăieşti. Dar Tom Pouce...

— Lui Tom, nu i-a fost niciodată mai bine ca acuma! răspunse vocea de bas profund, a uriaşului Ajutor, care mergea şi el legat cu mâinile de şea, pe calul din spatele lui Peter.

— Ei drăcie! exclamă Doctorul, suntem într'o postură aşa de afurisită, cum n'am mai fost până acum vreodată, nu-i aşa? — Apoi coborî vocea. — Ne duc spre ascunzătoarea lor, un loc, pe care ei îl numesc Cuibul Vulturului. Iţi aduci aminte Peter, că cioroiul ăla de Gonzales, ne vorbea tocmai de lagărul ăsta al lor, când a fost doborît de scumpii lui camarazi?

Peter îşi amintea de asta. Cu câteva ceasuri mai 'nainte, Şeriful ar fi dat orice ca să afle numele locului în care se ascundeau banditii... Pe când acum, prizonier, afla că locul acela se numea Cuibul Vulturului şi socotea că-i duceau acolo, dar probabil pentru a-i ucide, în chinuri. El se gândi la mama lui, întrebându-se dacă găsise banii pe cari îi ascunsese în orologiu, pentru ca să-i facă o surpriză.

Moartea în sine, nu avea nimic grozav. Peter văzuse destui oameni murind şi se aşteptase de atâtea ori, să fie ucis şi el dintr'o clipă în alta. El cunoştea riscurile meseriei sale şi găsea că aceste riscuri dădeau mai multă savoare, vieţii.

Nu, perspectiva morţii, nu-l înspăimânta, dar îşi simţea inima strânsă de durere, imaginându-şi pe iubita lui măicuţă, măruntă, bătrânică, cu părul

alb, așteptându-l în căsuța ei albă din Buzzard Gap și primind înspăimântătoarea știre...

Tom Pouce, părea că-i citise gândurile, căci se aplecă înainte și spuse încetișor, cu blândețe:

— E drept că am dat de-o dandana mare, șefule, dar partida nu s'a isprăvit încă!

— Nu partida nu s'a isprăvit... cel puțin până nu se vor împărți și ultimele cărți! ripostă Peter, gândindu-se încăodată, că oamenii lui erau într'adevăr minunați, niște „ași", oameni cu cari e mai mare dragul să trăiești împreună și cu cari era o plăcere să mori, atunci când momentul va fi sosit.

Intorcându-și capul, Peter văzu că trupa de călăreți ajunsese în vârful unui platou stâncos, aproape complet întins, luminat vag de un foc, în plin câmp. Se auzi un strigăt de recunoaștere, la care călărețul ce se găsea în fruntea trupei, răspunse în spaniolește.

Cineva aprinse un chibrit și aceasta-i permise Șerifului să vadă că Soappy Briggs se afla chiar înaintea lui pe cal. Argatul dela ferma „Steaua" nu era legat, dar teaca pistolului, îi era goală. Aceste două lucruri, erau pentru Peter, pline de semnificații.

Nu era legat... așa dar, cum bănuise și Peter, era de bună înțelegere cu rău-făcătorii. Atunci dece era dezarmat? Poate că la rândul lor și hoții de vite îl bănuiau că voise să mănânce la două iesle!

Un fior de desgust, îl scutură pe Peter. El ar fi preferat să fi fost un bandit pe față, un ucigaș

calificat, decât un „taler cu două fețe" ca Soapy Briggs. Mizerabilul ăsta, care-și primea fără rușine leafa pe care i-o plătea Cuthbert, ajuta 'n acelaș timp și pe bandiți ca să jefuiască avutul stăpânului său. Asta era un om mai detestabil decât un șarpe cu clopoței sau decât un coyot *).

Dar Peter, fu nevoit să nu se mai gândească la Soapy Briggs, căci caravana ajunsese 'n tabără. Răufăcăortii, descălecară și 'ncepură să desfacă legăturile, cari îi fixaseră pe prizonierii lor de șei De aci înainte, nu mai exista nicio șansă pentru aceștia, ca să mai scape; li s'ar fi părut chiar ridicol să se gândească la așa ceva.' Li se lăsase picioarele împiedicate, iar mâinile le fuseseră legate la spate, iar după aceia fură asvârliți la pământ, lângă foc. Trei vlăjgani cu mutre sălbatece, îi sfătuiseră cu asprime, arătându-le revolverele, ca să rămână liniștiți și să-și „închidă pliscul".

Peter era fericit că putea să-și întindă corpul amorțit și-și umplu plămânii, de aerul acela sănătos al munților. Deși era înțepenit, totuși avea o nesfârșită rezervă de vitalitate în corpul său mușchiulos și cu nervii agili. Curând după aceia, el simți cum îi revenea elasticitatea încheieturilor și forța mușchilor, pe măsură ce i se restabilea circulația normală a sângelui.

In depărtare, spre Sud, Peter putea să vadă cerul luminat ca de o aureolă, deasupra orășelului Buffalo Ford și la câteva mile de acolo, Buzzard Gap. Iși va mai revedea el vreodată orășelul. Are să se mai așeze el vreodată în fața modestei

lui măsuțe de brad din biroul său și are să mai audă vreodată prin ușa deschisă, pe amicul său Hicks Doctorul cum își bărbierește vreun client in prăvălioara lui, trăncănind fără încetare spre a-și vinde vreunul din produsele sale împotriva reumatismului și a gripei?...

Niște junghiuri dureroase îi străbăteau prin cap și căldura focului îl amorțea, îmbiindu-l la somn. El nu făcu niciun efort ca să rămână treaz. Știa el, că în orice caz, oamenii aceia tot aveau să-l deștepte, înainte de a-i da lovitura de grație, fiindcă niște tâlhari de soiul acestora, nu-și făceau nici un fel de scrupule când adăogau și o tortură morală, pe deasupra celei fizice. Aveau ei un fel special de a se arăta rafinați...

Peter căscă. „Pe legea mea, se gândi el cu filosofie, un om nu poate să câștige întotdeauna, toate partidele pe cari le joacă...". Ochii i se închiseră, capul îi căzu moale și se cufundă într'un fel de somnolență.

...I se părea că s'a reîntors la Buzzard Gap. In prăvălia lui, Hicks Doctorul bâzâia ca un bărzăune: „Eu cunosc pe unul, spunea micul Ajutor de Șerif-bărbier, pe care-l dureau groaznic rinichii... Eu l-am convins să ia unul din leacurile mele și acum aleargă ca un iepure...".

Pe urmă, îl vedea pe Tom Pouce, scoțând dintr'un galantar sticla etichettată „Remediul universal" și turnându-și din ea o formidabilă „înghițitură", într'un țap de bere... Insă Tom, nu avu timp să-și bea paharul, căci... o mână aspră îl

scutură pe Peter cu putere, tocmai de umărul rănit:

— Ehei! Ia deschide ochii! ordona în spaniolește, unul din nemernicii aceia. Lasă că în curând, ai să dormi comod cât oi vrea!

Peter își deschise ochii, încețați de somn. Viziunea din Buzzard Gap, dispăru... In fața lui Peter, bine luminat de foc, se afla un om, aproape la fel de mare ca Tom Pouce, însă mult mai gros. Era evident, un American.

Omul își ținea brațele încrucișate pe pieptu-i uriaș, niște brațe la fel de puternice și de păroase ca labele unui urs grizzly. Peter nu se putu împiedica, să nu admire puterea care se ghicea în umerii aceia masivi și în mușchii lui ce se reliefau prin îmbrăcăminte. Ceaaf lui de taur, părea în stare să reziste chiar și la șocul teribil al spânzurătoarei.

Șeriful din Buzzard Gap, se gândi că nu mai văzuse până atunci, niciodată, niște ochi așa de pătrunzători, așa de îndrăcit vicleni, ca aceia ai omului ce-i sta în față, privindu-l cu un aer de ură amestecat cu o mare satisfacție. Figura lui virilă, poate că fusese frumoasă altădată, însă astăzi era desfigurat de niște cicatrice respingătoare în jurul gurii, cari păreau a fi fost sculptate din plăcere, de un cuțit feroce și răbdător. Omul acesta nu putea fi altul decât „Scar-Mouth" *) Leach!

Formidabilul bandit, îl măsura avid pe Șerif:

— E! Iată-te Peter Rice! rânji el. Peter „cu pistolul", cum ar fi trebuit să ți se spună... Dar unde-ți e acum pistolul?

Vocea-i era uimitor de blândă şi tonul cultivat. Peter se gândi că ticălosul acela, era în stare să le vorbească victimelor sale, pe tonul cu care o mamă-şi leagănă copilul... Fiinţa aceasta era la fel de sinistră cât era de periculoasă!

— Da, eu sunt Peter Rice! răspunse în cele din urmă tânărul Şerif. Mi se pare că asta nu reprezintă nici un mister pentru nimeni...

Cicatricele din jurul gurii lui Leach, se increţiră îngrăzitor.

— Da, e adevărat. De multă vreme aveam o poftă nestăvilită de a pune mâna pe tine şi domnii ăştia, spuse el arătând spre Hicks şi Tom Pouce. Oh! eu personal, nu am nimic contra ta, Rice... însă e numai o simplă chestiune de organizare practică, o precauţiune indispensabilă... Eu te consider, un om, nu glumă, Rice! Tu eşti singurul om în lume, de care m'aş teme, dacă ai fi în libertate... şi acuma nu mai e cazul. Ba aş putea să spun, că într'un sens oarecare, am încercat că iau exemplu dela tine. Eu am voit să fiu împotriva legei, ceeace eşti tu pentru ea!

Peter studia cu amănunţime, faţa lui extraordinară.

— Te-am mai văzut eu, Leach, pe la Buzzard Gap, spuse el încet. Şedeai foarte liniştit, după cât mi-aduc aminte; n'am avut niciodată vreun motiv să mă ocup de tine.

Leach îşi păstra surâsu-l straniu:

— Ei ce spui... Ştiu eu că o mutră ca a mea, nu se uită aşa de uşor.

— De câte ori soseşte vreun străin în oraşul

nostru, continuă Peter, eu îmi cercetez colecția de „criminali căutați" de poliție și te-am căutat și pe tine printre ei, dar portretul tău nu era printre ele... Pe de altă parte, te-am mai văzut învârtindu-te pela „Barul Cow-boylor", dar nu te-am văzut niciodată beat.

Scar Mouth Leach ridică repede capul.

— Poliția nu are portretul meu, fiindcă eu sunt un om prudent. Și n'am să fiu văzut niciodată beat, fiindcă nu beau niciodată... cel puțin în momente nepotrivite.

Monstrul cu vocea dulceagă, întinse degetul spre Tom Pouce și spre Doctor:

— Bună pereche, ți-ai ales ca să te ajute. L-am văzut odată pe tipu ăla mare bătându-se în stradă. Așa greu cum e, eu am crezut că n'are să fie 'n stare să pareze o directă. Dar m'am înșelat... era așa de suplu ca un țipar și bietul om care a primit un pumn în barbă dela el, nu s'a mai trezit decât a doua zi.

— Ia spune-mi, exclamă Doctorul, mi se pare că eu te-am tuns odată, după câte îmi amintesc!

— Vezi, tocmai cum spuneam adineaori, răspunse blând Leach. Odată dacă mi-a văzut cineva figura, n'o mai uită niciodată!

După amărăciunea, care împănase aceste cuvinte, Peter își dete seama că, viața de criminal a acestui om, probabil că începuse a doua zi, după ce scăpase desfigurat din lupta aceia cu cuțitul...

Leach conitnuă să vorbească, pe un ton aproape amical. Dar Peter Rice, nu se lăsă așa ușor înșelat de aparențe. Era evident că bandiitul își

cotea că atâta timp cât putea să facă pisttoalele să vorbească, nu mai avea nevoie să-şi ridice glasul. Un şarpe cu clopoţei era mult mai puţin periculos decât omul acesta, căci şarpele îşi trădează dela distanţă mânia, făcând să vibreze inelele uscate din coadă, cari sună ca nişte clopoţei. Peter simţi că Leach, lovea pe neaşteptate, fără să previe...

Deocamdată, el se 'ntorsese spre Soapy Briggs, care-şi pansa rana la lumina focului:

— Ascultă Briggs, îmi închipui că acum ai dori şi tu, ca să-ţi primeşti recompensa pe care o meriţi? spuse el cu vocea-i dulceagă.

Soapy Briggs îşi ridică privirea. El era prea mocofan ca să sezizeze înţelesul ascuns al acestor cuvinte.

— Âhâ, poţi să spui că am făcut treabă bună, nu-i aşa? răspunse el. Acum, că v'am adus perele în traistă, aşi vrea să-mi iau paraua şi s'o şterg pentru câtva timp dincolo de frontieră.

— Cum de nu! aprobă Leach. Ai să-ţi primeşti imediat răsplata... şi ai să treci frontiera în partea cealaltă.

El adresă un surâs de înţelegere lui Peter şi Ajutorilor săi... Falsitatea lui îl scârbi pe Peter Nenorocitul cow-boy era prea stupid, ca să priceapă că frontiera, pe care avea să o treacă, nu era aceia care separa Mexicul de Statele Unite.

El nu înţelegea că machiavelicul Scar-Mouth Leach, îi pronunţase sentinţa de moarte.

O moarte, care probabil că nu avea să vină,

decât în urma unor torturi rafinate, a unor chinuri atroce. Căci Leach era un om prea fin, ca să nu fi sezizat că Briggs, chiar în fața cursei întinsă de ei, se hotărâse să-și trădeze complicii.

CAPITOLUL X

RASPLATA LUI SOAPY BRIGGS

Leach își continuă discuția cu Soapy Briggs. El se delecta cu jocul crud care consta în a-i hrăni iluziile acelui mizerabil.

Peter Rice se întorsese pe o coastă, poate pentru a-și odihni trupul ostenit, însă în realitate, numai spre a calcula ce posibilități de evadare ar putea avea.

Situația părea absolut disperată: cărarea pe care veniseră, era astupată de campamentul bandiților și de caii ce se aflau priponiți acolo. In toate celelalte părți, se afla o prăpastie abruptă de peste trei sute de metri. Era un adevărat cuib de vulturi!...

Peter scotoci cu privirea de jur împrejur și văzu locul unde se așezaseră unele peste altele șeile, lângă o stâncă enormă. La fiecare șea se găsea atârnat câte un lasso. Dacă ar fi fost liber în mișcări, Peter Rice n'ar fi ezitat să pue mâna pe câteva lassouri din acelea și să încerce, în compania celor doi Ajutori ai săi, să coboare prăpastia aceia periculoasă spre vale, ajutați de stânci, de copaci, de rădăcini și de eșiturile stâncoase ale muntelui. Dar mâinile-i erau legate la spate așa de solid, de par'că ar fi avut cătușe de oțel.

Leach strigă ceva în spaniolă și prin aceasta întrerupse cursul proectelor sale de evadare. La această chemare, cinci metiși alergară spre foc și începură o mimică curioasă, care probabil că fusese aranjată dinainte: fiecare din ei ținea în mână un pumnal scânteietor, pe care-l agitau amenințător, într'un mod teatral. Cei cinci metiși se așezară în semicerc în jurul focului și începură să-și ascută cuțitele pe pingele.

— Pregătiți vre-un alt omor? îl întrebă Peter pe Leach, cu un ton calm, mai mult disprețuitor.

Dacă trebuia să moară, el nu voia să arate nici urmă de teamă, atât el, cât și Tom Pouce sau Doctorul.

— Oh! asta nu e pentru tine, răspunse deschis Leach. Domnilor, să știți că eu, într'adevăr, vă admir foarte mult. Dar admirația mea, nu poate să joace nici cel mai mic rol, în relațiile noastre, nu e așa? Noi nu facem parte din aceiași lume și nici nu poate avea loc vreo înțelegere între noi și dacă voi ați putea-o, m'ați ucide imediat, gândindu-vă că faceți o faptă bună... Și eu am aceiași părere față de voi, numai că mai trebue să aștept puțin.

— Tu nu ești șeful, în afacerea asta, încercă Peter să-l tragă de limbă. Tu primești ordine de la altul.

— Exact, admise Leach. Unul din oamenii mei, a plecat ca să ia contact cu șeful. — Scar-Mouth surâse cu un aer înspăimântător. — Imi închipui, Rice, că șeful are prea mult respect pentru voi, pentru a vă lăsa viața.

— Asta e foarte flatant pentru noi, îi ripostă Peter sec. Admițând că șeful tău se găsește acum la Buffalo Ford, sau prin împrejurimi, ne mai rămân vreo douăsprezece ore de trăit, nu e așa? El nu voia să-i permită acelui bandit ca să creadă că insinuările lui crude, l'ar impresiona.

— La drept vorbind, eu cred că socoteala ta nu prea e exactă, Rice. — El vorbea de o astfel de crimă, ca și când ar fi vorbit despre ploaie sau despre vreme frumoasă. — E posibil ca să nu muriți decât după un timp mai mare, cam de două sau de trei ori mai mare, decât cel pe care-l crezi... Șeful vrea ca să se transporte corpurile voastre în mijlocul pășunilor, ca să dea astfel o lecție frumoasă, sticleților cari ar mai avea poftă să vă înlocuiască.

Aprinsul și măruntul Hicks, nu putu să-și oprească indignarea:

— Coyot murdar! urlă el. Mii de pipe! dacă nuași fi legat acum, ca un cârnat, te-ași strivi ca pe o bestie împuțită, eu singur, cu pumnii goi!... Numai că tu nu ai avea curajul să te bați cu mine!

Oribilul surâs al lui Leach, îi apăruse iar pe față:

— N'ar trebui să te ambalezi așa, nicule! reproșe el cu blândețe. Peter Rice, ar trebui să-i înveți pe Ajutorii tăi maniere mai frumoase...

Tom Pouce îi răspunse, în locul lui Peter.

— Ție îți dă mâna să vorbești despre maniere frumoase! Desigur, fiindcă ai mai mult maniere decât curaj... Leach, așa dar tu nu ai nici măcar

cea mai mică urmă de spirit sportiv? Eu îți fac o propunere, să vedem dacă ești altceva decât un șarpe cu clopoței, un coyot și un dihor împuțit.. Să vedem, dacă mai ai cea mai mică mândrie de om, în tine: desleagă-mă, păstrează-ți numai cuțitul și mai ia-ți și cinci oameni în ajutor, iar eu mă voi bate cu voi, numai cu mâinile goale... Nu? Tu n'ai nici măcar atâta curaj, ca să accepți asta?...

Scar-Mouth Leach se uită cu răceală spre Tom Pouce. Timp de câteva secunde, Peter Rice, întrevăzu o licărire de speranță. Tom Pouce, care era mai chibzuit decât Doctorul, poate că ar fi putut să-și vadă propunerea acceptată, cu toată aparenta sa extravaganță. Și numărul de oameni la cari Tom Pouce, putea să le vină singur de hac, era de neimaginat...

Dar Leach rânji:

— Nu-i nimic de făcut, amice, nu mă prind! Eu n'am poftă să mă lipsesc de ocazia ce o am de a pune la chinuri, un urias de talia ta! Așa ceva trebue să fie foarte pasionant...

Apoi se întoarse spre metiși, cari stăteau și acum ghemuiți, în semicerc:

— Sunteți gata să-l expediați pe Briggs de partea cealaltă a frontierei, hombres? întrebă el în spaniolă.

Soapy Briggs, care ședea și el lângă foc, deveni dintr'odată alb ca varul.Ințelesese și el însfârșit că era ceva care nu prea mergea. El sări în picioare, cu privirile rătăcite și se dete înapoi tremurând.

— Ce vrei să spui? bâlbâi el. E o glumă, nu-i așa, nu-i decât o glumă?

— E o glumă, dacă vrei tu să-i spunem așa, dar numai noi ne vom amuza de ea, îl informă Leach cu cruzime. Am impresia Briggs, că ai tras asupra noastră, atunci când ni i-ai adus pe domnii... Peter Rice ți-a spus ceva, ți-ai făcut vreo propunere?... In orice caz, ți-ai schimbat părerea in ultimul moment. Așa dar încearcă să mori ca un om, nu ca un porc care e strâns de gât... Nu e prea greu să faci așa ceva.

Soapy Briggs, ca un animal încolțit de câini, își întorcea în toate părțile privirile-i disperate: singura eșire posibilă — cărarea — era barată.

El se reintoarse spre Leach implorându-l:

— Oh! lăsați-mă să plec, stăpâne! Să mi se dea un cal și dispar dincolo de frontieră. Nu mai vreau nici un ban. Tot ce vă cer, e numai viața!

— Nimic altceva? îl ironiză Leach.

— Vă implor! Vă rog din toată inima!... Dacă am tras înspre voi, am făcut-o numai ca lucrul să pară cât mai natural... Mă înțelegeți, nu-i așa stăpâne?

— Da, înțeleg... am înțeles încă de mult timp! Haideți băieți, făceți-vă treaba înainte ca pisoiul ăsta să leșine în brațele noastre. Asta ne-ar strica toată plăcerea...

Cei cinci metiși se ridicară și înaintară spre nenorocitul acela cu o încetineală calculată și melodramatică: se duceau să-l expedieze pe Soapy Briggs, „de partea cealaltă a frontierei"... Surâsul

lui Leach, devenise un rânjet înspăimântător. Peter înțelese că agonia lui Briggs, avea să dureze mult timp...

— Cum îndrăsnești să faci așa ceva, Leach! îl certă Peter. Tu ne-ai capturat, nu e așa? Ce vrei mai mult?

O ființă obișnuită, ar fi apreciat răzbunarea, pe care i-ar fi reprezentat-o crudul sfârșit al lui Soapy Briggs, acel individ fără credință și fără lege. Insă Peter Rice detesta brutalitățile inutile; el credea; ca într'o religie, în cauza dreptății și a justiției. După el, ori ce acuzat trebuia să aibe o șansă fiind judecat cinstit și putându-se apăra.

Dar Leach se mulțumi să râdă și îi invită cu un gest pe metiși să-și continue opera lor bestială. Briggs începu să fugă cu energia disperării, drept în fața lui, orbește... spre prăpastie. Cu toate acestea, el văzu primejdia la timp și făcu o săritură în lături, apoi se repezi spre o masă de stânci. Metișii nu erau deloc grăbiți: unul din ei asvârli cu pumnalul după ce îl ochise în liniște. Briggs se împiedică de o piatră și tocmai atunci cuțitul se lovi de stânci, ricoșând.

Peter își întinse picioarele la timp: unul din metiși, surprins de piedica ce i-o pusese astfel Peter, se întinse cât era de lung la pământ și în acelaș timp unul din tovarășii lui, se împiedică de el și acum căuta să-și regăsească echilibrul. Insă în aceiaș clipă, Peter se destinse ca un arc comprimat și se repezi cu capul în burta metisului, scoțându-l din luptă pentru câteva momente.

Cei doi Ajutori se puseseră și ei pe treabă, cu toate legăturile lor. Doctorul se întorsese pe spate și reușise să-i pocnească una cu cismele în falcă, omului care asvârlise cu pumnalul înspre Briggs. Tom Pouce atinse și el în acelaș fel pe un al patrulea bandit, care era ocupat să-și asvârle și el cuțitul, iar acesta devie și sbură suerând în abisul întunecat.

Dar partida era neegală. Al cincilea metis, alergă spre Soapy Briggs și fu ajuns imediat de cei doi oameni pe cari îi împiedicase Peter și cari se ridicaseră repede. Ghemuindu-se pe genunchi, Peter voi să-l oprească pe metisul pe care-l imobiliza provizoriu Doctorul. Dar omul, îmbătat de furie, se întoarse și trânti o directă teribilă în falca Șerifului care nu se putea ferî.

Șocul fu foarte puternic, căci Peter nu se aștepta la așa ceva. El se clătină și se prăbuși, pe jumătate inconștient, cu fața în jos. El văzuse deabinelea treizeci și șase de stele verzi și îi erau buzele pline de pământ.

Deodată, el simți sub buzele sale, un obiect rece, metalic. O lumină de uimire, apoi de satisfacție, îi străluci în privire. Repede, el apucă cu dinții acel „lucru" și-l ținu în gură.

— Mi se pare că ai cam mușcat țărâna, Peter Rice! rânji batjocoritor Leach. Dată fiind atitudinea ta, ai cam meritat pedeapsa asta... fără să mai ținem seama și de alte considerente. Și asta ar putea să-ți demonstreze, că metișii mei vor avea cu atât mai multă plăcere să te tortureze,

atunci când șeful va trimite ordinul de a te ucide...
Ia uită-te acum la Briggs!

Peter mârâi. Soapy Briggs era înconjurat de toate părțile. Metișii se strângeau amenințător în în jurul lui și unul din ei, îi și înfipsese deja pumnalul sub subțioara dreaptă. Arma se înfipse până la mâner, dar Briggs părea încă a se ține bine. Pas cu pas, el se da înapoi spre marginea prăpastiei. Acolo, el se clătină câteva secunde ca un om beat pe marginea trotuarului, apoi genunchii i se înmuiară... și dispăru în prăpastie.

Soapy Briggs își primise „răsplata" trădării sale. Acum trecuse „de partea cealaltă a frontierii"...

CAPITOLUL XI

SGOMOT DE COPITE

Tăcerea se lăsă din nou în jurul Cuibului Vulturului, o tăcere tragică, tulburată doar din când în când, de bătaia din aripi a vreunei pasări de pradă.

Oroarea care-l copleșise pe Peter, acum se transformase în furie potolită. Cu toate acestea, el avusese satisfacția relativă, de a-l vedea pe Briggs, murind fără să fi fost torturat. Mizerabilul avusese șansă, căci dacă nu s'ar fi prăbușit în prăpastie, unde probabil că murise fulgerător, metișii ar fi știut să-și prelungească atât de crud agonia, timp de ceasuri întregi.

Hickes se agita și le adresa tot felul de blesteme surde. Peter, ca să-l facă să tacă, îl lovi

cu picioarele... Leach, nu-şi putea permite să-l omoare pe micul Ajutor de Şerif, fără încuviinţarea şefului său, dar era un om care putea să-l facă să plătească scump, excesele sale de limbaj... Peter simţea că şi Tom Pouce se găsea în aceiaşi stare de furie, numai că uriaşul ştia să se stăpânească.

— V'a plăcut micul spectacol? întrebă Leach, bucurându-se cu cruzime. Din păcate nu prea a durat mult timp, nu e aşa?

Peter Rice nu răspunse.

— In ori ce caz, nu veţi putea spune că noi l'am ucis: el s'a omorât singur.

Nici acum Şeriful nu-i dete vreun răspuns şi se făcea că devenise scârbit şi oarecum înspăimântat.

Scar Mouth Leach ridică din umeri:

— Atunci, ţie nu prea ţi-a plăcut spectacolul, aşa-i?... Cu atât mai rău! Cu atât mai rău! Mi s'pare că avem gusturi cam diferite.

Banditul se aşeză lângă foc şi îşi răsuci o ţigaretă, pe care o fumă încet, visător. Cea mai mare parte din haita lui, începu să-şi instaleze păturile pentru dormit, la picioarele masei de stânci, care îi adăpostea de vântul dinspre Nord. Rămaseră numai vreo câţiva metişi, cari continuau să joace cărţi, la lumina unui felinar ce fumega.

Cei trei prizonieri fură târâţi la marginea stâncilor şi cu ajutorul unor bucăţi de frânghie li se legară picioarele de ţăruşi înfipţi în pământ, căci cu toate că aveau mâinile şi glesnele legate, s'ar fi putut îndepărta de acolo, târâş şi Scar Mouth Leach, era un om precaut. El ştia că deşi legaţi,

prizonierii lui erau periculoşi, după cum o dovediseră mai înainte.

Peter Rice avea un motiv temeinic ca să dorească să fie lăsat în pace de Leach şi se făcu că adoarme. Dar banditul simţea nevoia de a sta de vorbă cu o persoană mai cultivată decât canaliile cari îi serveau de tovarăşi, de obiceiu.

— Hei! Peter! strigă el de departe. Nu vrei să mai stăm de vorbă? Am să pun să-ţi deslege picioarele, ca să vii aici lângă foc, să mai discutăm câte ceva...

Şeriful se mulţumi să mormăie ceva nedistinct.

— Haide, Rice, insistă banditul, eu nu te mai recunosc. La ce bun să faci pe supăratul?... Eu te-am considerat întotdeauna ca un om, care ştie să primească ori ce, cu surâsul pe buze. Dacă ai să te porţi frumos, poate că am să-ţi desleg şi o mână... ca să bei o cafea şi să fumezi o ţigare.

— Du-te, şefule, şopti Doctorul. Poate că e vreo ocazie ca să găseşti un mijloc de evadare...

Dar Peter Rice nici nu răspunse. El îşi făcuse un plan, care reprezenta o slabă speranţă, dar... El ar fi vrut să le-o spună Ajutorilor săi, dar deocamdată nu îndrăsnesc. Prefera să aştepte ca Leach să adoarmă. Fără îndoială că banditul avea să pue un om de gardă, dar acesta avea să fie mult mai puţin vigilent şi mult mai puţin perspicace, decât periculosul American. Peter se făcu că doarme...

Trecuse o oră, sau poate chiar ceva mai mult, când Peter care sta cu urechea pe pământ, auzi

un sgomot, care-i făcu inima să bată ceva mai repede...

Sgomotul unor copite de cai!...

Niște călăreți, veneau pe cărare. Poate că era chiar șeful banditilor, sau poate trimisul lui Leach, care se întorcea cu mesagiul morții.

Peter asculta cu atenție. Erau trei cai, dintre cari unul, îl ducea probabil pe „șef"... Poate că acela judecase că prinderea lui Peter Rice și a celor doi Ajutori, făcea să se deplaseze până la tribul Vulturului.

Din colțul său întunecos, Peter îl văzu pe Scar Mout Leach sculându-se și privind înspre cărare, după ce eșise repede din cercul de lumină pe care-l proecta focul. El făcu câțiva pași înainte.

Sgomotul copitelor se auzea din ce în ce mai clar. Un strigăt se auzi din întuneric:

— Hallo! băieți!

— A! tu ești Porky! răspunse Leach. Da' știu că ți-a trebuit timp, nu glumă!... A mers bine?

Peter Rice respiră. Omul pe care Leach îl numea Porky, evident că nu putea fi „șeful". Era un nume prea familiar și tonul nu era acela pe care, nici chiar un bandit, se poate adresa superiorului său. Și superiorul lui Leach, trebuia să fie „cineva"!... Pe de altă parte, acest Porky nefiind singur, nu putea să fie mesagerul pe care Leach îl trimisese.

— Ba încă, cum! răspunse vocea răgușită a lui Porky, tot din umbră. Am dat drumul coyotului într'o cireadă și imediat a început să se ocupe de juncani și de un număr destul de mare de vaci.

Peter începu să distingă în întuneric, siluetele a trei călăreţi, cari coborâră după cai şi scoţând şeile, le asvârliră jos, aranjându-şi imediat după aceia lucrurile pentru dormit.

Porky acceptă chibritul pe care Leach i-l întinse, pentru a-şi aprinde ţigarea, apoi suflând un noruleţ de fum, remarcă:

— Să prăpădeşti aşa vitele, mie mi se pare cam proastă însărcinare...

— Lasă că ştie el Şeful unde vrea să ajungă! răspunse Leach. Ştii că avem nouăţăţi pe aici. Ia ghici pe cine avem acolo, bine legaţi şi bine puşi la punct?... Peter Rice, Şeriful din Buzzard Gap şi cei doi Ajutori ai săi, nu altceva!...

Porky scoase un fluerat de admiraţie şi de uimire.

— Atunci ne-am învârtit, mi s'pare că acum am dat lovitura, nu-i aşa?

— Te cred, răspunse Leach, ale cărui cuvinte din urmă deveniră de neînţeles, căci începuse să se depărteze de acolo în timp ce vorbea, apropiindu-se cu Porky de foc.

Peter Rice reflecta... După cele ce auzise, se declarase un adevărat război de stârpire, contra crescătorilor din regiune. Nu numai că le făcea să dispară cirezile, dar acum începuseră să le distrugă în diferite moduri!

De ce? Peter îşi puse întrebarea aceasta, amintindu-şi cuvintele lui Pork: „Să prăpădeşti vitele în halul ăsta... proastă afacere" — şi vocea lui Leach: „Lasă că ştie el Şeful unde vrea să ajungă!""

De data aceasta, mai mult ca oricând, Peter era sigur că nu era vorba de furturi obişnuite de vite. Dedesubtul acestei acţiuni, era ceva mult mai important... ceva, care era în legătură cu „vechea linie de C. F...". Aceste cuvinte, cari păreau la început lipsite de sens şi pe cari le bâlbâise Rimrock Morley, înainte de a muri. In mod obişnuit, hoţii nu distrugeau vitele, ci dimpotrivă, le îngrijeau cu scopul de a le vinde cu un preţ cât mai bun, în alte regiuni, unde le duceau cu foarte mare greutate, ascunzându-se mereu şi cu viaţa mereu periclitată. In consecinţă, „şeful" care organizase acţiunea aceasta, nu putea să fie un hoţ ordinar; furturile acestea de vite trebuia să ascundă vreun plan de operaţiuni mult mai vast.

Dar care era planul acela?

Şi mai era un lucru care îi părea de neînţeles lui Peter: ce era cu „coyotul" acela despre care vorbise Porky?...

Deşi părea că doarme, în realitate, abilul Şerif din Buzzard Gap, era foarte treaz şi continua să supravegheze ceia ce se petrecea în jurul focului. Hicks adormise, iar Tom Pouce, nu numai că dormea, dar şi sforăia ca nişte foale de forje.

Peter avea nervii la fel de rezistenţi ca şi ai lui Tom Pouce, însă acesta era şi mai puţin impresionabil decât el şi putea să doarmă cu inimă senină, deşi ştia că îl aştepta moartea, la deşteptarea lui din somn. El şi-ar fi băut cu aceeaşi sănătate „mica sa înghiţitură" de whisky, dacă şi-ar fi putut-o procura de undeva. Era un băiat plin de viaţă şi liniştit, atunci când nu era vorba

de vreo bătaie, căci atunci când era într'o încăerare, bunul Tom Pouce, nu mai era câtuşi de puţin cumsecade!

În cele din urmă, Scar-Mouth Leach şi Porky, se înfăşurară în păturile lor şi lăsară un metiş de santinelă, aşa cum prevăzuse şi Peter. După ce aşteptă un timp, ca să fie sigur că au adormit, şeriful reuşi să-l atingă cu vârful cismelor pe Hicks, mişcându-l foarte uşor, ca să nu tresară deşteptându-se.

Hicks deschise ochii... şi îl privi întrebător, apoi cu uimire, fiindcă zărise o mică bucată de oţel, lucind între dinţii lui Peter!

Peter nu mai scosese nici un cuvânt, de când se încăerase cu bandiţii, fiindcă luase cu dinţii şi ţinuse în gură tot timpul, lama aceia de oţel, sau mai bine zis acea bucată de lamă, care provenea din cuţitul ce fusese asvârlit prima oară contra lui Soapy Briggs, cuţit care nu-şi nimerise ţinta şi se lovise de o piatră rupându-se. Aceasta era bucata de metal, peste care căzuse cu gura, atunci când pumnul metişului, îl doborâse la pământ.

Hicks, nu scoase nici un cuvânt. El înţelese numaidecât ce aştepta şeful de la el: răsucindu-se uşurel pe loc, el reuşi să-şi aducă pumnii legaţi, în dreptul capului lui Peter. Acesta îşi aşeză cu dinţii şi cu limba bucăţica de oţel, tăioasă, încât să stea bine înfiptă între dinţi şi deşi îşi tăie limba şi cerul gurii, cu această ocazie, nu zise nimic, fiindcă el era în stare să suporte răni cu mult mai grele. Acum li se oferea o şansă unică

şi trebuiau să rişte, pentru a o încerca.

Curând însă, înţelese că lucrul nu era prea uşor de făcut. Cu toate acestea, el se chinui mai departe, cu curaj, cu toată durerea pe care i-o pricinuia această operaţie aproape acrobatică. Frânghia cu care se legase mâinile lui Hicks, era foarte rezistentă şi bucata de oţel i se înfipsese între dinţi până în gingie, în schimb era tăioasă ca briciul. Metişii îşi îngrijeau cu atenţie armele.

Sudoarea şiroia pe fruntea lui Peter şi îi curgea în ochi şi pe faţă, amestecându-se cu sângele ce i se prelingea din gură, însă reuşi să taie şi ultima şuviţă a funiei. I se părea că durase ceasuri întregi, atunci când în realitate, nu-i trebuiseră decât vreo câteva minute. Restul, nu mai era decât un joc de copil, fiindcă de aci înainte Doctorul, se putea folosi de mâinile-i libere.

Peter se lipi de Hicks şi asvârli o privire pe deasupra umărului camaradului său: omul de pază se întorsese cu faţa înspre potecă, căci aceia era singura parte pe care se putea ajunge la Cuibul Vulturului, folosindu-se adăposturile succesive pe cari le ofereau stâncile şi tufişurile.

S'ar fi putut ca Şeriful Warren să fi trimis oameni pe urmele celor trei din Buzzard Gap, aşa că Leach se gândise şi la această posibilitate, mai ales că socotea, pe de altă parte că prizonierii săi cu mâinile şi picioarele legate, erau în imposibilitate de a scăpa şi în consecinţă, nu aveau nevoie de o supraveghere particulară.

Cu îndemânare şi fără să facă cel mai mic sgomot, Doctorul tăie şi frânghia care lega mâinile

lui Peter, apoi îi făcu acelaş serviciu şi lui Tom Pouce, pe care-l deşteptase între timp. După aceia, fiecare începu cu precauţie să-şi deslege picioarele.

Acum erau liberi în mişcări şi urma să adopte tactica cea mai inteligentă. Peter se gândise la aceasta încă de mult, chiar înainte de a-l fi deşteptat pe Doctorul. Pe şoptite, el le dădu instrucţiuni celor doi prieteni.

Nu se puteau gândi să-l doboare prin surprindere pe cel ce sta de pază şi apoi să sară pe cai, căci ar fi fost deajuns un singur strigăt al metisului şi în câteva secunde toţi s'ar fi trezit şi ar fi tras asupra lor, cu toate armele ce le aveau. Asta ar fi însemnat moartea, în mod inevitabil. Singura tactică cu speranţe de reuşită, era să încerce să se coboare pe râpa cu pereţii aproape drepţi, care înconjura Cuibul Vulturilor. Şi prin aceasta sfruntau moartea, însă era singura şansă de salvare.

Banditţii îşi îngrămădiseră şeile, destul de aproape de locul în care se aflau prizonierii. Unul după altul, cei trei oameni se târâră până acolo şi-şi luară mai multe lasso-uri. Un minut mai târziu, ajunseseră tot târâş până la marginea prăpăstiei, unde aplecându-se peste ea, încercară să străpungă cu privirile, întunericul.

Acest exerciţiu de alpinism, părea cât se poate de puţin seducător, însă la vreo zece metri sub ei, se zărea un fel de mică platformă, scoasă afară din peretele de stâncă. Peter nu pierdu o clipă;

el își legă într'un mod special ochiul lasso-ului, în jurul unui colț de granit care era ridicat în sus, la vreo câțiva metri de marginea prăpastiei și apoi îi făcu semn lui Hicks. Micul Ajutor de Șerif, puse mâna pe frânghie și alunecă iute până la platforma aceia, unde Tom Pouce, îl ajunse numaidecât.

Inainte de a se coborî și el, Peter aruncă din nou o privire spre Cuibul Vulturului. Acum se aflau destul de departe de foc, dar sentinela, care începuse să se plimbe de colo până colo, putea să aibă nenorocita idee de a trece și pe marginea prăpastiei. In cazul acesta, el avea să dea imediat alarma și bandiții s'ar fi distrat trăgând la țintă asupra fugarilor, suspendați deasupra prăpastiei, cum se împușcă oalele în bâlciurile sătești!

Când ajunse și el pe platforma de piatră, Peter scutură cu îndemânare lassoul și funia se deslegă, căzând la picioarele lui ca un șarpe lung, istovit. Ar fi fost o copilărie să lase frânghia acolo, la vedere, căci ar fi însemnat să le arate bandiților locul exact pe unde fugiseră.

După ce și-a luat și această precauție, indispensabilă, pe care numai un om, așa de expert în mânuirea laso-ului, cum era el, putea să o facă, Peter înnodă în grabă toate lasso-urile luate de ei, cap la cap, afară de unul, pe care-l puse înfășurat pe umeri. Colțurile stâncoase, asemănătoare cu cele de sus, nu lipseau nici acolo și singura lui dificultate, era alegerea celui mai so-

lid, de care să lege capătul lungei frânghii făcută din lasso-uri.

Celălalt capăt al funiei, nu ajungea până la baza propriu zisă a peretelui de stâncă, însă le permitea să pună piciorul jos, într'un loc în care panta nu mai era aşa de abruptă şi de unde se putea coborî fără ajutorul lasso-urilor, datorită arbuştilor şi eşiturilor de stânci.

— Dă-i drumul Doctore, şopti Peter.

In tăcere, micul Ajutor de Şerif-bărbier, îşi aplecă fruntea şi-şi dădu drumul în întuneric. Tom Pouce, aşteptă câteva momente, apoi dispăru şi şi el în jos, cu o agilitate care nu s'ar fi putut bănui la un om de talia şi de greutatea lui.

Peter era pe la jumătatea funiei, când sentinela scoase un strigăt sălbatec, pe care ecoul îl repetă de mai multe ori... Descoperise că prizonierii nu mai erau acolo! Peter îşi dădu drumul mai repede pe funie, căci ştia binie că imediat avea să înceapă să plouă cu gloanţe, în toate direcţiile. Banditii neputând să ghicească locul exact pe unde fugiseră cei trei, aveau să înceapă să tragă la întâmplare, în toate părţile, din înaltul Cuibului Vulturului. Putea să nu-i innemerească, dar se putea destul de bine ca vreun glonţ să-i atingă pe neaşteptate.

Peter şi Ajutorii săi, începuseră acum să coboare rezemându-se de stânci şi de arbuşti, gâfâind şi uşor îngrijoraţi, căci un pas greşit, putea să-i facă -să cadă de-a dura până la picioarele pantei care era încă destul de departe. De-ocamdată, erau oarecum la adăpost de gloanţe, dato-

rită întunericului, însă erau în pericol să se prăvălească, așa că Peter, care cobora ultimul, desfășură o parte din lassoul ce-l avea pe umeri și-l aruncă înaintea lui, șoptind:

— Țineți-vă de frânghie, în caz că vreunul ar aluneca, am să încerc, pe cât oiu putea să-l țin.

Cei trei deabia își începuseră periculoasa coborâre, când primul Colt, începu să tune, chiar deasupra capului lor. Un glonț lovi piatra la câțiva metri de Peter și ricoșând se pierdu bâzâind în beznă.

CAPITOLUL XII.

COYOTUL TURBAT

Un alt glonț se strivi de o piatră înaintea lui Peter, asvârlind fărămituri de piatră în ochii lui. Dar acesta nici nu se sinchisi; el ar fi dat orice, numai să știe dacă bandiții reperaseră exact locul pe unde coborîseră ei în prăpastie, sau dacă trăgeau și ei ── noroc. De sus, începuseră să pornească o sumedenie de împușcături în toate părțile.

De-odată, Hicks scoase un strigăt înnăbușit. Peter simți cum se întinde frânghia al cărei capăt îl legase în jurul pieptului, între timp și de-abia avu timp să se agațe de trunchiul unui arbust, care era mai mult sau mai puțin solid înrădăcinat pe terenul pietros.

— Nu te îngrijora Peter, șopti Doctorul. Mi-am jupuit numai mâna... Am alunecat, dar noroc că

m'am ţinut de funia ta! Acuma merge.

Uşurat, Peter se propti mai bine şi-şi ridică privirile în sus. Pe faţa lui, apăru un surâs de satisfacţie.. La lumina împuşcăturilor, se puteau distinge vag siluetele banditilor, cari alergau dealungul marginei prăpastiei. Aceasta însemna nu numai că nu putea să-i vadă pe fugari, dar că nici nu le descoperiseră măcar urmele. Din fericire, în noaptea aceia, luna era ascunsă în nori.

Surâsul Şerifului se lărgi mai mult, când văzu că împuşcăturile porneau acum din cealaltă parte a prăpastiei, spre Sud, în direcţia potecei pe care se putea ajunge la Cuibul Vulturului! Scar-Mouth probabil că turba de furie, dacă îşi obliga el oamenii să risipească atâta muniţie!

Câteva minute mai târziu, cei trei fugari, îşi termină periculoasa coborire, punând piciorul pe pământul solid al întinsei văi, pe care o uda râul Bonanza. Unul depu altul, ei porniră repede spre Est, liniştiţi acum, gândindu-se că înainte ca banditii să fi putut coborî pe potecă din Cuibul Vulturului, ei aveau destul timp să se piardă prin numeroasele defileuri cari se găseau pe celălalt mal al râului Bonanza.

Cu toate acestea, Peter îşi dădea seama, că situaţia era încă destul de periculoasă pentru ei, căci erau dezarmaţi. Nici Hicks nu-şi mai avea celebru-i „bolas", nici Tom Pouce nemăsuratu-i biciu. Ei erau într'adevăr dezolaţi că-şi pierduseră armele favorite, dar se puteau considera într'adevăr fericiţi, că-şi scăpaseră şi de data aceasta pielea.

Le mai rămăsese lassoul lui Peter... Era destul de puţin însă, pentru o regiune care era împănată de bandele lui Scar Mouth Leach!

Cei trei oameni se strecurau tăcuţi prin defileuri în „mersul indian”, adică schimbând alura mersului, cu un timp de fugă şi unul de pas. Nişte cow-boy, obişnuiţi, nu ar fi putut suporta această alură, fiindcă oricine ştie că un cow-boy se consideră dezonorat, dacă e obligat să meargă mai mult de o sută de metri pe jos. Meseria celor trei prieteni, îi făcuse să poarte cismele cu tocul normal (cow-bovi cari merg toată viaţa călare poartă tocuri înalte la cisme, aşa că nu pot merge prea mult pe jos) şi să se antreneze din când în când şi la marşuri lungi. Chiar uriaşul Tom Pouce, işi urma cei doi tovarăşi, mult mai uşori decât el, fără să dea niciun semn de oboseală şi fără să gâfâie.

Fugarii, nu făcură nicio haltă până la ivirea soarelui. Atunci se opriră pe o înălţime, de unde puteau vedea până în depărtare, unde se distingeau câteva căsuţe dreptunghiulare, cari probabil că erau nişte ferme cu grajdurile lor. Peter socoti, cam pe unde se aflau, dupe poziţia soarelui şi a râului Bonanza.

Tom Pouce şi Doctorul, păreau tot aşa de nepăsători ca de obiceiu, caşi când nici vorbă nu ar fi fost cu câteva ore mai înainte de a fi fost sortiţi morţii. După vechiul lor obiceiu, începuseră să schimbe între ei micile tachinări amicale, făcute fără răutate: Tom Pouce, îl făcea pe Doctor „muscoi“ şi Hicks îi riposta calificându-şi vo-

luminosul prieten drept „elefant", „bivol" şi alte nume de animale de talie frumoasă.

Peter Rice puse capăt amicalei lor dispute:

— Ia ascultaţi, dacă aţi înceta să vă purtaţi ca nişte puşti mucoşi, am putea să ne stabilim un plan de acţiune!

— Planul meu, răspunse Doctorul, e de a pune mâna pe Scar Mouth Leach, ca să-l facem să-şi petreacă cel mai îngrozitor sfert de oră din viaţă! Eu n'o să am odihnă, până ce n'am să-i vin de hac, individului ăsta, v-o jur... De-ocamdată am să încep prin a-mi fabrica un alt „bolas" şi dacă-l mai întâlnesc vreodată, am să-l prind de picioare, ca pe un puma. Aşteptaţi numai puţin!... Sau îl tai bucăţi, bucăţi, sau îl leg pe un muşuroiu de furnici carnivore, ca să-l mănânce de viu. Urletele lui au să-mi facă impresia unei orhestre delicioase!...

— Eu unul aş prefera, mai degrabă să mă lăsaţi să-l jupoi de viu cu lovituri de biciu, anunţă cu blândeţe Tom Pouce. Asta are să fie al dracului de nostim...

Peter avu un surâs îngăduitor. Hicks, datorită atâtor ani petrecuţi în prăvălioara lui, ca bărbier, nu scăpa nicio ocazie de a trăncăni vrute şi nevrute. Unul din subiectele lui favorite, era descrierea torturilor rafinate pe cari el proiecta să le administreze cu sânge rece, inamicilor săi ocazionali. In realitate, el era incapabil să strivească o muscă cu palma. Cât despre Tom Pouce, avea nişte maniere părinteşti, cu cari îi astâmpăra pe cowboyi din Buzzard Gap, cari se lăsau îm-

pinși să facă niscai-va accese de intemperanță.

— Haideți băieți, spuse Peter surâzând, să uităm pentru o clipă răsbunările voastre personale și să fim ceva mai practici... Intâi trebue să mergem până la cel mai apropiat ranch, fiindcă avem nevoie de cai și de niște pistoale...

— Și ceva cu care să ne umplem burta! adăogă Tom Pouce. Ei! Ce nostimadă! asta îmi aduce aminte că înainte de a evada, tocmai visasem că bucătarul chinez al d-lui Cuthbert îmi servia un roșel întreg la frigare. Dar m'a deșteptat Doctorul, tocmai în clipa când începeam să înfulec din el!

Tom Pouce, era la fel de mare mâncăcios, cât era de bun „Ajutor" și unul din momentele în cari aprecia mai bine viața, era acela când se așeza la masă, în fața unui sfert de miel, fript. Wu Hu, bucătarul chinez dela Hotelul Arizona, din Buzzard Gap, era unul din cei mai ferventi admiratori ai lui Tom Pouce, nu numai din cauza fenomenalei sale pofte de mâncare, dar mai ales din cauză că uriașul Ajutor de Șerif, arestase odată doi pungași, cari îi furaseră toate micile economii ale Fiului Corului, ce sta fără apărare în fața lor.

— Tu nu te gândești decât la stomacul tău, îl ironiză Doctorul. Ascultă ce-ți prezic eu: tu ai să mori de indigestie, într'o zi, când n'am să mai fiu eu lângă tine ca să te îngrijesc!

Peter întrerupse la timp noile șicane cari erau gata-gata să înceapă între cei doi tovarăși ai săi.

— Haide! Haide! Să fim serioși acuma... Dacă

să întâlnim ceva vite cari merg spre ranch, să deschideţi bine ochii.

— Eu aş deschide mai bine gura, ca să mănânc primul bou pe care-l voiu întâlni, declară Tom Pouce înfometat, care apoi deveni deodată serios şi adăogă: A-propos, aţi auzit ce spunea Porky ăla, lui Leach, azi-noapte?

Peter dădu din cap, fiindcă tocmai la asta se gândea. Porky îi spusese lui Leach că oamenii lui „se ocuapseră de juncani şi numeroase vaci...". În noaptea aceia le jucase un renghiu afurisit crescătorilor... ceav mai rău ca un furt de vite. Dar la drept vorbind, ce renghiu le-o fi făcut?

Cei trei oameni nu merseră prea mult şi descoperiră o parte din adevăr. Ajunseră în apropierea unor cirezi ce păşteau: juncani, vaci şi viţei, cari mugeau teribil. Ici şi colo, unele din ele zăceau pe jos şi nici nu gustau măcar din iarba bogată cari le înconjura...

Dintr'o aruncătură de ochi, Peter şi Tom Pouce cari, în calitate de foşti cow-boy, se pricepeau mai bine la vite decât Ajutorul de Şerif-bărbier, înţeleseră dece nenorocitele acelea de vite, păreau incapabile de a se mişca.

— Le-au tăiat copitele! strigă Tom Pouce.

Doctorul nu înţelese prea bine.

— Dar dece nu le-a omorît mai bine? Asta mi s'ar părea mult mai puţin complicat...

Peter dădu din cap.

— De fapt, asta ar fi fost mult mai simplu, dar omul care a complotat lucrul ăsta, a căutat să facă mai mult efect. Dacă le-ar fi împuşcat cu

pistoalele, aceasta se putea vedea... şi auzi. In timp ce aranjate în modul acesta, ele nu mai pot merge şi suferă chinuri groaznice. Până la urmă au să moară de foame şi de sete, iar când le-or găsi, are să fie greu ca să-şi dea seama dece au murit. Şi toate acestea sunt în folosul marelui „Şef", care are de scop să-i ruineze şi să-i descurajeze prin toate mijloacele, pe crescători, cu scopul de a le cumpăra cu preţuri de nimic păşunile acestea, aşa de minunate şi de fertile!

— Asta-i aşadar intenţia lor... Ia uitaţi-vă la viţelul ăsta! strigă Doctorul. E bolnav, nu-i aşa?

Peter remarcase deja viţelul despre care era vorba, care se mişca încet, mugind jalnic; nişte dâre de sânge i se amestecau cu balele ce i se prelingeau din gură...

— Bietul de el, murmură Şeriful. Fac prinsoare că i-au tăiat limba.

El îl prinse cu lassoul şi nenorocitul animal se lăsă trântit în iarbă, fără nicio rezistenţă. Peter îi deschise fălcile: într'adevăr, limba îi era tăiată şi lucrul acesta îl împiedica pentru totdeauna de a mai suge şi deci avea să moară curând de foame.

— Dacă aş avea vreo armă, spuse Peter, i-aş scurta agonia acestui nevinovat. Şi dacă aş pune mâna pe omul, care a făcut asta...

Un mârâit îl făcu să se întoarcă fulgerător, imitat imediat de cei doi Ajutori; instinctiv, toţi trei îşi duseseră mâna la tecile revolverelor... cari din nenorocire, erau goale!

Un coyot enorm, gris-brun se afla în faţa lor.

Blana îi era jupuită pe alocurea, ca mâncată de molii şi lăsa să se vadă nişte răni purulente, respingătoare la înfăţişare. Ochii lui feroci, erau injectaţi de sânge şi şiruri lungi de bale i se scurgeau dintre fălcile, cari se agitau frenetic, în timp ce din gâtlej îi eşea un urlet ameninţător. Animalul zgâria pământul, cu lungile-i ghiare....

— Mii de pipe! exclamă Hicks. Un coyot turbat!...

Coyotul, rudă cu hiena şi cu şacalul, e unul din cele mai laşe animale, din câte există pe pământ. El nu atacă ziua, decât când e forţat de foame. Indată ce simte miros de om, fuge şi aceasta face ca locuitorii preeriilor, să nu se prea ocupe de existenţa lui, decât cel mult să-i trimită vreun glonţ, când îl surprinde din întâmplare. Insă coyotul acesta, nu semăna deloc cu semenii săi; văzându-l, însuşi Peter, se dădu câţiva paşi înapoi, instinctiv.

Bestia era turbată, era evident... desigur că despre ăsta îi vorbise Porky lui Leach, când îşi dăduse raportul în noaptea precedentă. Şeriful simţi că sângele îi îngheţase în vine; avea în faţa lui un animal, ce purta germenii unei boale înspăimântătoare, turbarea, care face să moară în cele mai groaznice chinuri, omul care a avut nenorocirea să fie muşcat de un câine, sau de oricare alt animal contaminat.

Peter ştia prea bine că un coyot turbat, căruia i se dă drumul în mijlocul turmelor, poate pricinui pagube de mii de dolari, căci de fiecare dată, când împins de furia lui oarbă, îşi înfigea

dinții în carnea vreunui bou sau unui vițel, el inoculează vicitmei sale teribilul microb și aceasta la rândul ei, poate contamina pe semenii săi.

— Uite cum vor să distrugă vitele din regiunea asta! spuse Peter întunecat. Mi-aș da toată averea în momentul ăsta, pentru un pistol de „45" încărcat cu un singur glonț!

— Ah! dacă aș avea bolas-ul meu... se văită Doctorul.

— Sau măcar să fi avut biciul cu mine! adăogă Tom Pouce. Bestia asta blestemată...

— Atenție! îi preveni Peter. Inapoi! Nu-l pierdeți o clipă din ochi!

Fiara feroce se culcase pe burtă și înainta încet, târîș, spre Peter, cu un curaj pe care numai groaznica ei boală putuse să i-l dea. Ar fi putut să-l ajungă pe Șerif, dintr'un singur salt și Peter nu putea spera să scape de aceasta, mai mult de două, trei ori. O singură mușcătură a teribililor săi dinți și omul ar fi fost condamnat la o moarte înspăimântătoare.

CAPITOLUL XIII.

SCHIMBAREA SEMNELOR INFIERATE

Cei doi Ajutori se găseau la trei, patru pași în spatele șefului lor, aproape hypnotizați de gesturile feline, ale bestiei ce mârâia. Față de orcare alt animal din pădure, sau din câmpie, Tom Pouce, desigur că ar fi putut prea bine, să strângă

de gât coyotul acela... Dar forța lui herculeană, nu-i putea fi de niciun folos, în fața otrăvii pe care animalul i-o putea inocula cu o simplă mușcătură.

Animalul ajunsese acum foarte aproape de Peter și mârâiturile lui deveneau din ce în ce mai amenințătoare... Peter nici nu clintise, simțind că animalul era gata să sară, la cea mai mică mișcare de a da înapoi. Incetișor, Șeriful apucase ochiul lassoului și cu brațul ridicat îl ținea deasupra capului, pe spate...

Hicks, văzând aceasta, făcu un pas înainte, dorind să vie în ajutorul șefului său; dar Peter îi șopti cu dinții strânși:

— Stai acolo... sau mai bine, dă-te înapoi cu Tom, până în dosul vitelor. E inutil să ne expunem toți trei!

Vacile, juncanii și mai ales vițeii, îngroziți, dădeau semne de panică. Vitele cari, cu toate că aveau copitele smulse, se mai puteau ține totuși pe picioare, alergau în toate părțile, șchiopătând îngrozitor și împiedicându-se la primul mușuroi de pământ, se prăbușeau mugind.

Pentru moment, Ajutorii lui Peter, nu ascultară de ordinul șefului lor. Ei își dăduseră seama că Peter avea să se folosească de lasso și să încerce să prindă în laț bestia, în clipa când avea să sară asupra lui. De aceia, cei doi prieteni, erau gata, ca în cazul când tânărul Șerif avea să-și greșească, neobișnuita țintă, să se asvârle în ajutorul lui, încercând să îndepărteze co-

yotul turbat cu lovituri de cizmă, chiar cu riscul de a fi muşcaţi şi ei.

Această situaţie le părea extraordinară, căci nu mai văzuseră niciodată ceva asemănător. Detunăturile Colturilor şi fluieratul gloanţelor îi lăsau indiferenţi şi stăpâni pe ei înşişi, însă pericolul care îi ameninţa acum era cu totul neobişnuit, sinistru... Cu tot curajul lor, ei tremurau, paote că pentru prima oară în viaţa lor.

Coyotul se ghemui pe labe şi se lipi de pământ, acoperit de iarbă... Mugetul lui oribil, deveni suierător. Atunci, el se destinse şi sări drept spre gâtul lui Peter!

Peter Rice nu mişcă decât după ce bestia îşi luase avântul, atât de mare îi era controlul nervilor. In clipa când animalul ajunse în dreptul său, el făcu o săritură în lături ţinând cu mâna întinsă ochiul de laţ, exact în locul unde se aflase o fracţiune de secundă mai înainte, capul său: nodul se strânse în jurul gâtului coyotului, care după ce căzu la pământ se mai repezi încă de două ori asupra lui. Insă, încă de două ori Peter îi scăpă ferindu-se; în cele din urmă cu un gest violent, el strânse nodul şi o rupse la fugă vreo câţiva metri, târând dupe el animalul, care încerca să reziste. Apoi făcându-şi vânt, el începu să învârtească fiara, de jur-împrejurul lui la vreun metru de pământ.

— Mii de pipe! izbucni Doctorul, par'că-l dă în căluşei!

De-odată, Şeriful îşi smuci lassoul brusc şi-şi trânti prada în iarbă; coyotul încetase de a mai

mârâi. Strangulat, cu gâtul frânt, animalul turbat încetase din viață. Amenințarea îngrozitoare a dinților săi plini de bale veninoase, nu mai exista!

Cu dosul mâinii, Tom Pouce își șterse sudoarea care îi șiroia pe frunte.

— Uf! suspină el. Pe legea mea, Șefule, crezusem că bestia asta avea să-ți vină de hac!... De aci înainte, prefer să ai de-a face numai cu coyoți, cu două picioare!

In prima urgență, acuma, era să se îndrepte spre cel mai apropiat ranch și să-i previe pe crescători. Vitele trebuiau inspectate, ca să fie ucise cele cari fuseseră mușcate și să se ocupe de cele cari fuseseră estropiate.

Cei trei, lăsară coyotul ucis, în locul unde căzuse, pentru a le permite cow-boylor să găsească fără greutate zona în care animalul turbat își împrăștiase veninul. Peter notă semnele de recunoaștere înfierate pe crupa vitelor: multe din ele erau „H. C.", dar cele mai multe erau din „Săgeata Dublă". Această marcă, după cât își aducea aminte Peter, aparținea unui crescător, Bart Evans, despre care Dullo vorbise ca un vechi „maestru" al Coltului 45.

Ranchul „H. C" și „Săgeata Dublă". se găseau la vreo câteva mile de acolo, așa că cei trei, o porniră la drum în pas viu. Bineînțeles că nu aveau în fața lor vreun drum pe care să-l urmeze, nici măcar vreo potecă sau urme recente, așa că fură nevoiți să urce dealuri mari și să străbată tot felul de văi și râpe, așa că în curând fură leoarcă de nădușeală, mai ales bietul Tom Pouce. Insfârșit, după ce străbătură primul

pârâiaș care nu era încă complet secat, se simțiră mai ușurați, căci își putuseră răcori îndelung fața și mâinile și păuseră apă proaspătă pe săturate. Când Tom Pouce consimțise în sfârșit să-și scoată și el capul din apă, fața îi devenise stacojie, gata, gata să se asfixieze. Precis că băuse mai mult de un litru de apă. După ce-și trase sufletul, scoase un suspin de ușurare și strigă radios:

— Pe legea mea! In viața mea n'am băut ceva mai bun, ca apa asta!

— E mai bună decât sticla de „Remediu Universal"? întrebă Peter.

— Cine Tom?... mai are mult până să renunțe la sticla aia, spuse Doctorul, cu ironie. El preferă să se otrăvească până la capătul vieții cu trăscău, decât să bea apă!

— Ce spui? se indignă Tom Pouce. Ia să faci bine și să nu-ți mai bagi idei de-astea în căpățână, muscoiule! Eu nu beau nicicând, mai mult de un pahar de-odată... Moderația în toate, asta e deviza mea. Iar cât despre a renunța la sticla de „Remediu Universal"... să nu prea îți faci idei, secătură bătrână!

Apoi, uriașul Ajutor de Șerif se cufundă într'o adâncă meditare. Cuvintele lui Hicks, fără îndoială că-l atinseseră adânc. Tom Pouce părea că se sinchisește mai mult de asta, decât dacă ar fi fost vorba să fi dat de un grup de bandiți plecați în căutarea lor... ceea ce de altfel se putea întâmpla dintr'un moment, într'altul.

In cele din urmă, îl întrebă pe Peter cu un ton solemn:

— Peter, să-mi spui sincer, m'ai văzut tu vreodată beat?

— Nu, niciodată, răspunse Peter.

Şi era adevărat. Se întâmplase ca Tom Pouce să înghită câteodată porţii înspăimântătoare, dar organismul lui puternic, părea că nici nu-i păsa. In orice caz, serviciul lui nu se resimţise deloc. Până atunci, admisese senin să se glumească pe socoteala sa, însă fraza lui Hicks, părea că-i deschisese orizonturi noui, în ziua aceia. Niciodată el nu păruse aşa de întunecat... In timp ce mergeau Peter remarcă mina dezolată a vechiului său tovarăş; el încercă să-l îmbuneze:

— Haide, prietene, nu-ţi face inimă rea din asta... Eu am cunoscut şi oameni cari nu beau niciodată, nu fumau, nu mestecau tutun, nu jucau cărţi, nu dansau, nu glumeau niciodată... şi nici nu înţelegeau măcar cea mai mică glumă care li s'ar fi făcut. Şi cu cât mă gândesc mai mult la oamenii aceştia, cu atât mai mult îmi dau seama, că deşi nu aveau defectele pe cari le-am pomenit, dar nu aveau nici măcar alte calităţi în schimbul lor!

Dupe ce mai merseră cam vreo milă, Peter se opri şi arătă cu degetul o şuviţă de fum ce se ridica dintr'o scobitură de teren, care pentru moment, era invizibilă. Se putea să fi fost vreo cursă şi Peter, nu era omul care să dea buzna în prima groapă de lupi, ce i s'ar fi întins în cale.

— Poate că e vreun călător, care îşi prăjeşte ceva ca să mănânce, spuse el. Cu toate acestea,

în regiunea asta, plină de bandiți, nu poți să știi niciodată...

— Să sperăm că e vreunul care frige câteva felii de slănină! exclamă Tom Pouce, înviorându-se dintr'odată. Asta ar fi de minune pentru mine: niţică şuncă, o ceașcă de cafea, și un codru de pâine!

— In loc de slănină, am putea să primim vreo câteva gloanțe, dacă avem de-aface cu vreun șnapan, rectifică Peter. Să mergem cu prudență: voi luați-o unul pe dreapta și altul pe stânga mea așa ca să-l putem înconjura din toate părțile. Eu am să merg drept spre el și când am să imit țipătul cucuvelei, va fi momentul de a intra în acțiune. Să vă puneți pălăria într'un băț și să o ridicați deasupra adăposturilor pe cari le veți alege. Aş vrea ca omul să-și golească mai întâi pistoalele în vânt... fiindcă noi suntem dezarmați! Dacă e unul, în regulă cu legea, cu atât mai bine pentru noi, dacă nu, să căutăm să punem mâna pe el, în cele mai bune condițiuni posibile.

— Ce porcărie! mormăi Doctorul. Un Șerif sau un Ajutor de Șerif fără pistoale, e ca un școlar fără cărți, sau ca o doamnă elegantă, fără pudră... Dar, la urma urmei, nu-mi displace să-mi bag puțin pumnii pe sub mustața domnului, care se află dnicolo... mai ales dacă e vrreun părtaș de-ai dragilor noștri prieteni, oamenii lui Scar-Mouth Leach!

Cei trei se despărțiră. Peter, le lăsă celor doi tovarăși ai săi, timp suficient ca să poată ajunge la locurile fixate, apoi se urcă pe creastă, de unde

putu să vadă însfârșit, omul care făcuse focul.

Era un străin, un metis mexican, solid, de vreo cincizeci de ani. El ținea sub genunchi un vițeluș, care avea picioarele dinapoi legate cu un lasso. La îndemâna lui, se afla un fier de marcat, cu capătul pus pe jar, unde se roșea într'un foc de lemne. Peter își înăbuși o exclamație: dacă fierul acela servea să marcheze animale, servea însă la fel de bine și la schimbarea marcajului.

Bucata de pătură udă, care se afla alături de el, pe iarbă, nu mai lăsa nici un fel de îndoială asupra naturei operațiunei pe care o executa metisul, căci atunci când se înfierează o vită pe deasupra unei pături ude, arsura se cicatrizează mult mai repede și semnul vechiu, deasupra căruia s'a pus cel nou, rămâne puțin timp vizibil. Cu toate acestea era multă vreme, de când acest procedeu nu mai fusese întrebuințat în acea regiune, unde cirezile, relativ puțin numeroase, erau deseori numărate.

Peter scoase un țipăt ce imita perfect cucuveaua. Metisul tresări și ridicându-se, își scoase repede revolverul. Tocmai asta dorise și Peter, care folosind din nou vechiul său truc, se ascunsese după un bolovan mare și-și puse pălăria într'un băț, găsit pe jos, ridicând-o în sus. Șeriful, nu risca absolut nimic, așa cum era adăpostit de pietroi.

Metisul își agită pistolul:

— Ieși afară!, urlă el spaniolește.

— Ai face mai bine să-ți asvârli pistolul! re-

plică Peter în aceiaș limbă. De aici de unde sunt, te am la ochi tocmai bine!

Mexicanul socoti, fără îndoială, că individul pe care nu-l putea vedea, era prea la îndemâna lui, căci trase două focuri, unul după altul; cele două gloanțe străpunseră pălăria lui Peter!

Din dreapta răufăcătorului, o voce ascuțită se auzi dintr'un tufiș, vocea lui Hicks. Doctorul:

— Mâinile sus, mizerabil hoț de vițe! Lasă-ți jos jucăria dacă nu, o să te transformăm în strecurătoare!

Metișul zăpăcit, se întoarse și trase trei gloanțe în pălăria ce se vedea puțin deasupra tufișului. Imediat însă se auzi, în spatele lui de data aceasta, un strigăt indian de război, înspăimântător, ieșit din gâtlejul de cavernă al lui Tom Pouce. Terorizat complet, metișul se răsuci pe călcâie și trase într'acolo.

Era ultimul său glonț... Peter numărase împușcăturile și știa că acum revolverul metisului era gol. Dintr'odată el se demască și alergă spre omul acela, până ajunse la îndemâna lassoului. Aci Peter se opri brusc și învârti ochiul lațului deasupra capului: frânghia sbură prin aer, șuerând și ochiul căzu în jurul pieptului și brațelor metisului, care cu iuțeală, înainte ca Peter să fi avut timp să strângă nodul, își scoase mâinile din laț și în timp ce nodul se strângea în jurul brâului, smulse un cuțit dela brâu și începu să taie, cu frenezie, funia ce-l ținea prizonier. In clipa când tăia ultima șuviță, Peter ajunse lângă el.

Nemernicul ridică cuţitul, care străluci în lumina soarelui şi-l abătu cu putere asupra lui Peter. Şeriful făcu un salt înapoi, apoi reveni la loc şi îi trânti un croşet de dreapta teribil, care-l atinse pe celălalt în plină mutră. Metisul, ca lovit cu măciuca, se clătină, cu gura căscată; el ridică din nou braţul, dar Peter care acum îl avea la îndemână, îl trânti pe spate cu o directă dată cu dreapta, în vârful bărbiei. Metisul se prăbuşi ca o momâie, fără cunoştiinţă. Era Knock-out.

Primul gest al lui Peter, fu de a-i smulge victimei sale, centura cu cartuşe. Apoi încărcă din nou Coltul care căzuse pe jos şi-l puse în teaca lui. Toată viaţa el umblase numai înarmat şi când nu-şi avea „45"-ul pe coapsă, se simţea ca şi când ar fi fost dezbrăcat.

— Acum simt că am redevenit Şerif, spuse el către cei doi Ajutori cari sosiseră în fugă, câteva secunde după sfârşitul match-ului.

— Mi s'pare că ai putea la fel de bine să te simţi şi campion de box! strigă admirativ Doctor'., care după ce examină de aproape omul ce zăcea pe jos, inconştient, adăogă: Acest personagiu are dreptul la o cabină, în închisoarea lui Buffalo Ford, nu-i aşa? Era tocmai pe cale să schimbe semnele vitelor.

— A-propos, ia să vedem niţel, ce operaţie îi făcea viţelului ăsta, propuse Tom Pouce.

Cei trei se aplecară asupra coapsei tânărului animal: la început fusese marcat cu două săgeţi, semnul lui Bart Evans, iar noua înfierare încă sângerândă, era aceia a lui Dan Woods,

„Diamantul Baraț". — Bart Evans, Dan Woods?... Aceștia erau cei doi, de cari Dullo îi vorbise că ar fi fost cam „tari de cap" și cari se cumințiseră cu vârsta.

— Spune dacă și asta nu-i altă nenorocire! exclamă Doctorul. Uite, acum și crescătorii au început să se fure unii pe alții! Nu era de ajuns că oamenii din regiune erau jefuiți de o bandă de șnapani? Acum au început să se mănânce și unii pe alții!

Peter, fără a-și mai da osteneala să-i răspundă, dezlegă vițelul și se folosi de frânghia cu care fusese legat, ca să-l bandajeze cu ea, dela cap pân'la picioare pe metis. Apoi îl târî pe bandit, care începuse să-și revie încet în simțiri, până la umbra unui tufiș de chaparral.

Șeriful din Buzzard Gap își zicea în gând, că hotărît, marele „șef" al acelei bande de nemernici, era un criminal de seamă și plin de resurse nebănuite, în a face rău. Căci după toate probabilitățile, tot el era responsabil și de afacerea asta... Toată lumea știa că Bart Evans, dela ferma „De 3 Săgeți" și Dan Woods, dela „Diamantul baraț", erau prieteni din copilărie. In tinerețe săvârșiseră ei împreună vreo câteva mici prostii, dar în cele din urmă se făcuseră cumsecade și prin muncă asiduă, își construiseră două ranch-uri vecine. Poate că și banii și-i țineau la un loc, așa că niciunul, din amândoi, n'avea interesul să pună să se înfiereze semnul lui, pe coapsa vitelor cari aparțineau celuilalt.

Ideia era într'adevăr diabolică. Peter era sigur

că omul pe care-l doborîse, nu lucra pe contul lui Dan Woods, ci numai din ordinul marelui „șef". Acesta căuta cu șiretenie să-i monteze pe cei doi crescători, unul în contra celuilalt! Cine oare putea să fie, acest criminal extraordinar de isteț? Peter nu avea încredere în nimeni, cu toate că nu acuza în special pe cineva, dar își ținea gura închisă. Acum când prinsese viu, pe unul din oamenii bandei, poate că avea să reușească să culeagă câteva indicii prețioase...

CAPITOLUL XIV

LUPTA DELA FERMA „SAGEATA DUBAA"

Peter cunoștea destul de bine regiunea și socoti că cele câteva clădiri, pe cari le văzuseră din depărtare, trebuiau să aparțină fie lui Bart Evans, fie lui Dan Woods. Asta nu avea importanță... Când de-odată o rafală de împușcături porni dintr'una din clădirile din dreapta.

— Mi s'pare că iar o să avem neplăceri, băieți, spuse Peter, Ajutorilor săi. In sfârșit, tocmai pentru asta suntem plătiți... Și datoria noastră e să mergem să vedem, dacă nu cumva împușcăturile astea, ne sunt destinate nouă. Haideți într'acolo.

El luă calul metisului, un animal frumos, aproape sălbatec și care părea capabil de viteză mare.

— Sunt dezolat, dar întrucât eu sunt singurul înarmat dintre noi trei, voi o să veniți pe jos,

spuse el făcându-le un semn de adio, Ajutorilor săi.

După o ușoară atingere a pintenilor lui Peter, mustangul o rupse la goană spre clădirea de unde porneau împușcăturile.

Peetr n'avea nici cea mai mică idee de ceeace avea să găsească acolo, dar bănuia că aceasta avea să fie în legătură cu activitatea celor ce distrugeau cirezile. Inainte de uciderea lui Rimrock Morley, care-l adusese pe Șeriful Peter Rice și oamenii săi, prin melcagurile acelea, marele „șef" fără îndoială că se mulțumise de a lucra cu încetul la opera-i de ruinare a crescătorilor, făcând să dispară vitele, în cirezi mici și la intervale destul de mari. Atunci își pregătea raitele ce le da prin vite, cu cea mai mare grije, pentru a fi cât mai bine acoperit.

Insă acum, când avea de-aface cu Peter Rice și cu cei doi tovarăși ai săi, banditul putea să fie probabil nevoit a acționa cu mai puține precauțiuni și poate chiar să lasă la iveală.

Cine ar fi putut să fie, acest om?...

Peter își îndemnă calul la galop întins și se cufundă din nou în reflexiuni... Rimrock Morley fără îndoială descoperise identitatea acestui om, numai că murise, fără a putea spune altceva decât: „Vechea linie a lui S. P."! Ce legătură putea să aibă acea „Veche linie a lui S. P." cu dispariția cirezilor?

Șeriful se gândise attâ de mult, la înțelesul acestor cuvinte, în aparență de neînțeles, încât ceva îi reveni din fundul amintirilor sale din co-

pilărie: Vechea linie a lui „Southern Pacific Railroad"*). Poate că marele „Şef", locuia pe undeva, pe vechiul traseu al acestei linii de cale ferată, de care nimeni nu mai vorbise de atât de multă vreme!

Peter cunoştea vreo câţiva bătrâni, cari veniseră ca pionieri în regiunea aceia, încă dela începutul aşezărilor omeneşti ale acelui ţinut. Unii din ei trăise şi pe vremea când Arizona făcea încă parte din provincia Sonora a Mexicului: aceştia trebue că-şi mai aduceau aminte de epoca în care se construise traseurile lui Southern Pacific Railroad, dela Sud de „Santa-Fé" spre Nord şi dela „El Paso and Southwestern" până la Benson El Paso.

Şeriful din Buzzard îşi puse în gând să facă două lucruri, îndată ce-i va fi posibil: primul era, să demaşte identitatea „Şefului" acelor distrugători de cirezi. Ori aceasta nu avea să fie aşa de uşor, fiindcă dacă îşi alesese un secund aşa de şiret ca Scar-Mouth Leach, atunci el „şeful" trebuia să fie un fel de geniu criminal, un maestru în banditism!

In al doilea rând, trebuia să se ducă la Administraţia Judeţeană şi să studieze planurile cadastrului. Aveau acolo o serie de hărţi pe care un ofiţer de geniu numit Williamson le desenase în vremea când poşta şi voiajorii circulau încă cu diligenţele cu şase cai si când cruzii indieni Apaşi, Pimos şi Maricops umblau mereu pe căile războiului. Traseul liniei lui Southern Pacific figura pe acele hărţi şi Peter socotea că studiindu-le cu

amănunţime, ar fi putut poate să găsească un sens oarecare ultimelor cuvinte pronunţate de Rimrock Morley.

Şeriful se apropia repede de ferma unde se auzeau împuşcături din ce în ce mai repezi. Care să fi fost cauza acestor împuşcături? Peter mai avea de străbătut încă vreo milă de teren accidentat şi presărat cu boschete de pini, după care, ajuns în vârful unei mici ridicături de pământ, constată că începea din nou câmpul, care se întindea până la ranch. El mai constată de asemeni — şi nu fără surpriză, — că la vreo câţiva metri mai jos de el se aflau trei cow-boy, cari şedeau pe lângă caii lor. Doi dintre ei fumau liniştiţi. Ei se aflau afară din bătaia gloanţelor cari sburau la fermă şi nu manifestau în niciun fel, vreo intenţie de a se apropia.

Peter îşi îndemnă calul până lângă cei trei, cari se interesau aşa de mult de duelul din faţa lor, încât de-abia remarcară pe noul sosit. Atunci Peter examină şi el ce se petrecea: la cele două capete ale unui portal uriaş de lemn, care se afla la intrarea clădirii principale a fermei, se afla câte un om, care trăgea furios cu revolverul, căutând să se adăpostească cât mai bine. Erau doi bătrâni, cu părul alb, cu umerii îndoiţi de vârstă, cari după fiecare împuşcătură îşi asvârleau un torent de ocări, de o bogăţie şi de o savoare, uimitoare. Numai doi tovarăşi bătrâni, cari deveniseră dintr'odată duşmani, puteau să se înjure în felul ăsta!

Unul din ei, avea obrazul brăzdat de o linie

stacojie... Glonțul de-abea îl atinsese; puțin lipsise să-l curețe! Ingenunchiat, în așa fel încât să nu se vadă nimic din propria-i persoană pe lângă lemnul portalului, el asvârlea adversarului câteva reflexii foarte puțin plăcute, apoi trăgea un foc de revolver: glonțul se pierdea în vânt, sau se înfigea în peretele de lemn din partea cealaltă a portalului, sau ricoșa chiar. Celălalt bătrân, urma aceiaș tactică, în așa fel încât cele două capete nu apăreau niciodată în acelaș timp. Scena ar fi fost nostimă, dacă nu ar fi fost și armele de foc și ura aceia evidentă a dueliștilor.

Peter atinse umărul unuia dintre cei trei spectatori:

— Ia spune-mi prietene, de ce nu-i împiedicați pe nebunii ăștia, să tot înceroe a se împușca unul pe celălalt?

Cow-boyul îl privi cu răceală:

— Fiindcă noi avem de principiu să nu ne băgăm nasul în afacerile altora! Și tu ai putea avea acelaș interes, dacă...

Ultimele-i cuvinte, fură acoperite de zgomotul a trei împușcături succesive.

— Cum de puteți privi cu sânge rece, ca un om să-l omoare pe altul sub ochii voștri? întrebă Peter cu asprime.

Cow-boyul ridică nepăsător capul:

— E ușor să vorbești, dar eu aș fi cel omorît, dacă m'aș amesteca în afacerile a doi oameni ca Bart Evans și Dan Wood. Eu unul țin la viața mea!

Bart Evans și Dan Wood! Ochii lui Peter scânteiară.

— Ei se bat din cauză că s'au schimbat semnele depe vite, nu e așa?

— Așa-i cum zici! răspunse cu emfază cowboyul, care de-odată privi cu interes spre Peter. A propos, ia să faci bine să nu pleci de aici, până când nu ne-oi explica ce știi despre schimbarea semnelor... Știi, ăsta-i un sfat pe care ți-l dau!

Amenințarea nu-l tulbură deloc pe Peter, care coborî după cal și porni drept spre cei doi cari se duelau.

— Hei! bătrânilor! urlă el, ia mai terminați cu vacarmul ăsta, ca să ne putem auzi!

Surprinși, dar nu intimidați, cei doi moșnegi rămaseră cu revolverele în aer.

— Să nu încerci să te apropii, puștiule, că-ți găuresc pielea! strigă bătrânul din dreapta. Nimeni n'are dreptul să mă împiedice de a-l pedepsi pe individul ăsta, pe care l-am crezut tot timpul că mi-e prieten!

— Ba poate tu o să fii ăl pedepsit, mumie bătrână! se indignă moșul din stânga, care profită de neatenția adversarului său, pentru a-l ochi cu mâna tremurândă.

— Oprește! răcni Peter. Sunteți doi nebuni bătrâni! Niciunul din voi nu i-a făcut nimic rău celuilalt. Asta a fost o montare contra voastră, v'o spun eu! Șeful hoților de vite, a plănuit asta ca să vă zăpăcească pe amândoi, că dacă vă omorîți între voi, el ar putea atunci să cumpere terenurile voastre, pe nimic. Pot să vă dovedesc

asta, dacă aveţi răbdare câteva minute: tocmai am surprins un individ, care schimba pe o vită semnul „Săgeata Dublă" în „Diamantul Barat"!

Cei doi bătrâni păreau trăsniţi: Ei nu răspunseră nimic, căci erau încă neîncrezători şi aveau nevoie de un oarecare timp, până să-şi poată forma o părere.

— Haide! eşiţi de acolo şi terminaţi odată, insistă Peter, căci altfel tot Buffalo Ford, are să râdă de voi, timp de câteva generaţii. Ce, n'aveţi nici măcar atâta creer, ca să înţelegeţi când vă vrea cineva binele?... Căzură-ţi aşa repede în prima cursă pe care v'a întins-o şeful banditilor!... Haida, de, aţi fost prieteni buni mai mult de o jumătate de secol şi acuma încercaţi să vă ucideţi unul pe altul! Hai, hai, faceţi un gest frumos...

Bart Evans, cel căruia un glonţ îi jupuise pielea pe obraz, mormăi caraghios. Era slab ca o scrumbie şi sub sprîncenile-i stufoase, luceau doi ochi de jăratec. Dar în jurul acestor ochi, acum se vedeau câteva încreţituri mici, cum se văd la oamenii cari încearcă să-şi oprească o poftă nebună de râs.

— A propos, cine dracu mai eşti şi tu? întrebă el.

— Eu mă numesc Rice, spuse Peter. Am venit din Buzzard Gap cu Ajutorii mei, ca să vă dau o mână de ajutor, şi....

— Peter Rice! exclamă Bart Evans.

— Şi tu care-l făceai puşti, idiot bătrân ce eşti! spuse Dan Woods scoţând capul pe după portal.

— Hai, hai, eşiţi de-acolo, reluă Peter şi daţi-

vă mâna. Am nevoie de voi doi, ca să curăț regiunea.

Rușinați ca doi școlari prinși cu șoalda, cei doi moșnegi se ridicară, cam ținându-se de șolduri și se întâlniră în fața porții. Bart Evans întinse mâna:

— Dan, ești un bătrân hipopotam, neîndemânatec!

La care Dan Woods răspunse surâzând din toată inima:

— Eu neîndemânatec?... Dacă nu te-ai fi ascuns ca un struț, ți-ași... Lasă, ajunge! Dacă te-aș fi omorît, bețiv bătrân, aș fi fost nevoit să-mi petrec restul zilelor mele, făcând pasențe, singur ca un urs!

Cu ochii strânși de emoție, acum se strângeau în brațe și se băteau cu palmele pe umeri. Deodată, Peter îl văzu pe Dan Woods schimonosindu-se și ducându-și mâna la umărul drept. Puțin sânge îi pătase cămașa în locul acela. Peter se apropie de ei.

— Trebue să ne îngrijim de rana asta, Dan, și d-ta Bart... cu jupuitura depe obraz... După asta să ne sfătuim nițel asupra viitorului nostru plan de luptă.

Cei doi bătrâni, intrară bine dispuși în casă, urmați de Peter și de cei trei cow-boy. Șeriful din Buzzard Gap, era radios. Funcția lui, îl obligase de multe ori să ia viața unor oameni, încât el nu era într'adevăr fericit, decât atunci când putea să scape vreuna.

După ce-și termină treaba de infirmier, el s...

ntoarse sub portal, pentru a arunca o privire spre câmp. Bart Evans își trimisese cei trei cowboy în căutarea mexican... lăsase la adăpost de soarele puternic, sub o tufă de chaparral. Mica grupă revenea acum: Doctorul călărea mândru, cu nemernicul metis. legat la spatele lui; Tom Pouce și cow-boyul care-i dăduse calul lui Hicks, veneau pe jos în urma lui.

Cei doi crescători, veniră lângă Peter, sub portal.

— Fiule, declară Bart Evans, tocmai îi spuneam lui Dan Woods că dacă tu ai fi fost Șerif, pe vremea când eram noi tineri și ne țineam de drăcii, poate că ne-ai fi făcut să nu mai spargem, vreo câteva luni, pietre la penitenciarul din Sud-West... Mi s'pare că numai tu ești în stare să le vii de hac briganzilor ăștia, cari ne distrug cirezile și să readuci liniștea în regiunea noastră. Acum ce intenționezi să faci, Peter?

— Ei bine! răspunse tânărul Șerif, eu mă cam aștept acuma la o nouă lovitură din partea banditilor... Dar, fiindcă au aerul de a nu mai voi să miște nimic, de-ocamdată, aș vrea să trec pela ranchul „Steaua", ca să mai discut și cu Cuthbert.

Bart Evans mormăi:

— Nimeni nu te poate împiedica să treci pe la ranchul Steaua, dar să nu te aștepți ca să mai ... de vorbă cu Cuthbert, fiindcă a dispărut, ca ...ână din povești. Noaptea trecută i-au găsit ...ria plutind pe apele râului Bonanza.

Peter tresări:

— Vrei să spui... că a fost ucis şi Cuthbert? Asta-i curată nenorocire, îmi făcea impresia a fi un om tare de treabă. Probabil că ştia cam multe şi de aceia...

— Ei aş! ştia prea multe! isbucni Evans. Ţi-o spun eu, I.-B. Cuthbert e şeful bandei! Da, da, Musiu! Eu unul asta cred... Nu era el omul cel mai bogat şi cel mai şiret din Buffalo Ford? Ia gândeşte-te puţin. Vitele dispar... fără să lase vreo urmă, nu-i aşa? Cu aerele sale politicoase, amabile şi copilăreşti, el nu făcea decât să joace teatru, pentru a-şi acoperi afacerile murdare. Şi dacă ai vrea să mă crezi, Peter, chiar şi dispariţia lui bruscă, nu-i decât tot o montare!

Peter nu răspunse nimic, căci tocmai sosise şi restul grupului. Tom Pouce puse mâna pe prizonier şi-l luă la subţioară, ca pe un simplu balot.

— Asta-i individul din cauza căruia eraţi gata, gata, să vă omorîţi unul pe altul, le explică Peter celor doi bătrâni. Poate că are să ne dea câteva informaţiuni.

De sus depe prispă, Bart Evans îl examina cu atenţie pe Mexican.

— Dar eu îl cunosc, pe animalul ăsta! exclamă el. E un vechiu argat dela ferma lui George Dullo, care l-a prins tocmai când încerca să-i fure nişte bani din birou... Il cheamă, mi se pare Pedro Montez. Dullo l-a dat afară cu bătaie şi scandal!

Incă pe jumătate ameţit, Mexicanul îşi ridică repede capul:

— No, no! Eu no lucrat pentru Dullo! strigă el într'o englezească înspăimântătoare. Scar-Mouth Leach... el dat mine mulți dolari. El spune că gringo *) nu atinge la mine! Gringos toți are frică de Scar-Mouth Leach. Atunci voi lăsați pleacă eu, sabe? (știți).

— Să te lăsăm să pleci! răcni Bast Evans. Ai să pleci tu, dar pe lumea cealaltă, cu o bucată de frânghie la gât și legată solid de craca unui copac! In momentul acesta, viața ta nu mai valorează nici cât o caia de potcoavă... Ia puneți mâna pe el băieți! Strângeți-l de gât așa cum trebue!

Peter Pistol dădu din cap:

— Nu, asta n'are să se întâmple aici! Ori și ce-ar fi făcut acest om, el are dreptul să fie judecat după lege: trebue trimis în oraș și dat în paza Șerifului Warren. Acești trei cow-boy, îi însărcinez să-l conducă la închisoarea din Buffalo Ford, s'a înțeles?... N'aveți voie să-l linșați! Avem legi în America și eu sunt aici, tocmai ca să fac să fie respectate.

Bart Evans și Dan Woods, încercară să mai discute, dar Peter reprezenta o forță, mult superioară lor. Bine înarmați, cei trei cow-boy plecară atunci spre Buffalo Ford, ducând între ei pe Mexican, pe care îl legaseră pe un cal de-al lui Evans.

Peter încercase să-l facă să vorbească pe metis și să le spună numele „șefului" cel mare, dar neghiobul acela nu-l văzuse niciodată și după vreo

jumătate de oră de interogatoriu, se convinsese, după răspunsurile lui stupide, că el nu cunoștea decât foarte vag, că ar fi un șef, mai mare decât Scar-Mouth Leach. Acesta era stăpânul lui direct și îi promisese protecția lui, așa că bietul degenerat nu mai știa nimic altceva.

— Și acuma? întrebă Dan Woods. Trebue să facem ceva repede, fiindcă altfel, viața are să devie în curând, de netrăit, în regiunea asta. E o adevărată curățătorie, asta e!

— Eu am să veghez ca traiul să devină din nou posibil pentru toți oamenii cinstiți, răspunse Peter. Se ucid oameni, se ucid și se fură vitele.. asta nu poate să mai continue! Ori le viu eu de hac banditilor acestora, ori ei au să mă dea gata!

CAPITOLUL XV

CAGULELE *) CAFENII

Bart Evans echipă cu pistoale Colt „45", muniții și trei cai buni pe Șeriful din Buzzard Gap și tovarășii săi, cari porniră imediat spre Sud, lăsând în urma lor pe cei doi moșnegi împăcați.

Peter, — deși nu putea spune din ce motiv, — presimțea un nou pericol. Și nu se înșela...

Cei trei polițiști, după ce au străbătut mai multe mile, trecură pe rând pe lângă ranchurile „H. C." al lui Randall și „T. Patrat" al lui Forbey; la orizont, drept în fața lor apăruse, îngroșându-

se din ce în ce mai mult, un straniu nor negru. Când în cele din urmă ajunseră în vederea ranchului „Steaua", deabia atunci înțeleseră de unde venea norul: locuința fermierului era în flăcări!

Atunci dădură cu sălbătecie pinteni cailor, mai ales că văzuseră un om eșind din casă în fugă și trăgând cu pistolul în direcția grajdurilor. Un altul care se afla lângă fântână ripostă. Două împușcături porniră de pe ușa grajdului de cai și omul de lângă puț, căzu.

— Mi spare că sosim tocmai la timp! strigă Doctorul.

— Cam așa ceva! răspunse laconic Peter, care dădu din nou pinteni calului, întrucât ranchul în flăcări se afla la vreo câteva sute de metri depărtare.

Spectacolul era teribil, dar dintr'un punct de de vedere, el îl asigura din nou pe Peter, căruia nu-i plăcuse deloc insinuarea făcută de Dan Woods pe socoteala lui Cuthbert. Șeriful nu putea să creadă că Englezul acela ar fi fost marele bandit pe care îl căuta. Era omul în care avusese cea mai mare încredere, dupe cei doi Ajutori ai săi.

Acum era sigur că Cuthbert era un om cinstit, căci altfel nu și-ar fi dat el singur foc la propria-i locuință..., locuință care era așa de luxos instalată și avea numeroase obiecte de valoare.

Tom Pouce, aplecat pe gâtul calului strigă:

— Privește Peter! Ia uită-te! S'au adunat trei inși, ca să atace un singur om!... Oh! Mârșavii... L-au atins!

Intr'adevăr, trei bandiţi eşiseră din grajdurile de cai şi se aruncaseră asupra unui cow-boy izolat, de sigur vreunul din slujbaşii ranchului Steaua. Cow-boyul care încercase să se refugieze în grajdul de vite, se întoarse spre ei şi trăsese un foc, dar în aceiaşi clipă, se prăbuşise cu faţa la pământ.

— Pe legea mea! exclamă Doctorul, sălbatecii ăştia au ceva nostim pe cap, o mască sau aşa ceva.

Peter înţelesese imediat de ce era vorba: erau nişte cagule de pânză cafenie, cu o singură deschizătură, lunguiaţă, aşezată de-acurmezişul feţei, în dreptul ochilor. Oamenii mascaţi păreau să fi fost mult mai numeroşi decât cow-boy ranchului, cari nevoiţi să părăsească încăperile incendiate de Cagulele cafenii, trebuiseră să se refugieze unul câte unul în grajdul de vite vecin, de unde se apărau cum puteau. Fiindcă nu se aşteptaseră la acel atac, probabil că nu prea aveau multe muniţii asupra lor, aşa că împuşcăturile lor erau mult mai rare, decât ale banditilor.

Lupta care începuse să facă ravagii la Buffalo Ford, devenea mai oribilă din oră în oră. Peter înţelese prin aceasta că „şeful" hotărîse să dea o lovitură în stil mare şi să isprăvească cât mai curând posibil. Dacă evenimentele continuau să se desfăşoare în ritmul ultimelor două zile, toţi crescătorii din regiune n'ar fi întârziat să fie complet ruinaţi. Datoria lui Peter şi a Ajutorilor săi, era să ia numaidecât situaţia în mână şi să facă şi imposibilul, ca să-i salveze! Niciodată până atunci, Peter nu fusese aşa de decis.

Doi călăreţi mascaţi eşiră la trap din spatele casei incendiate. Ei dădură pinteni cailor şi nu întârziară să dispară de partea cealaltă a colinei, în direcţia oraşului.

Peter se nîtreba dacă trebuia să-i urmărească, dar în cele din urmă socoti că locul lui şi al ajutorilor săi, era pe tterenul bătăliei. Cu bunele lor pistoale „45" poate că vor fi în stare să salveze viaţa unora din slujbaşii ranchuluĭ Steaua.

— Când veţi ajunge la căpiţa de paie, săriţi de pe cai, strigă el tovarăşilor săi. După aceia îofilaţi-vă pe jos, acoperiţi de arbori şi încercaţi să ajungeţi până la grajduĭ de vite... Şi să nu cumva să-i scăpaţi pe mascaţii ăştia! Nu-i ucideţi, decât când v'ar încolţi prea tare... e mai bine să punem mâna pe ei, vii!

Toţi trei descălicară lângă căpiţa de paie, unde se aflau încă afară din bătaia gloanţelor. Peter porni primul, în patru labe, spre grajd. Când ajunse în apropierea clădirei, el îşi agită pălăria strigând:

— Hei! băieţi! Vă aduc întăriri!

Cow-boyi cari se adăpostiseră în grajdul de vite scoaseră un ura sonor, declaşând o rafală vie de împuşcături din partea banditilor, cari se găseau cam peste tot. Două gloanţe se încrucişară fluerând deasupra capului lui Peter, care se lipise de pământ, târându-se spre grajd.

Un cow-boy apăru la fereastra cea mare a grajdului, scoase ţipătul de luptă al indienilor şi doborî cu un glonţ bine ţintit, unul din oamenii

cu cagule cafenii, cari încercau să ajungă la grajdurile de cai, aflate în cealaltă parte a casei incendiate.

Unul din bandiți se opri o clipă, îngenunchie ca să ochească mai bine... și cow-boyul căzu de pe fereastră, în curte, scoțând un strigăt de agonie. Nu erau mai mult de trei metri de unde căzuse, dar probabil că lovitura de pământ fusese teribilă. Peter se repezi la el, îl apucă de guler și-l târî repede la adăpostul uluculuì de piatră din care se adăpau vitele; era o precauțiune minunată, căci desigur că, Cagulele cafenii, l-ar fi ciuruit după aceia, pentru a fi siguri că l-au ucis.

Ridicându-și cu precauție capul pe de-asupra ulucului, Peter văzu apărând la unul din luminatoarele de pe acoperișul grajdului de cai, unul din bandiți, care ochea cu o carabină spre fereastra magaziei de cereale, în care probabil că se găseau mai mulți cow-boy neînarmați. Peter își ridică revolverul, trase și capul banditului dispăru dela deschizătura luminatorului, iar pușca îi căzu în curte.

— Bravo Șefule! urlă vocea ascuțită a Doctorului. Asta înseamnă o canalie mai puțin!

Micul Hicks și uriașu-i tovarăș se adăpostiseră în dosul unei stive de lemne și revolverele lor nu șomau câtuși de puțin. Peter îi văzu întorcându-se deodată și îndreptându-și armele spre două Cagule Brune, cari eșiră din fugă din grajdul de cai și încercau să ajungă la caii lor, cei se aflau legați de o stănoagă la vreo câteva zeci

de metri. Unul dintre ei sări cu iuţeală în şea, după ce-şi deslegase frâul şi o şterse cu toată viteza. Celălalt, ajungând lângă calul său, îşi duse deodată mâna la coapsă şi se prăbuşi.

Soarta bătăliei, se schimbase în mod hotărît. După aparenţe, nu mai rămăsese în grajdul de cai, decât un singur bandit valid şi acesta, văzându-se izolat, încercă şi el să ajungă în fugă până la cai. Fugând, era cu spatele spre Peter, oferindu-i astfel o ţintă uşoară, însă niciodată în întreaga-i carieră, Peter nu trăsese într'un om pela spate.

Şeriful sări din adăpostul lui şi fugi dupe bandit, care la un moment dat se întoarse şi, fără îndoială jenat de masca ce-o purta pe cap, ezită o clipă, se împiedică şi scăpă, neîndemânatec pistolul din mână. Până când să se aplece să-l ridice, Peter îl şi ajunsese şi cu o lovitură formidabilă de pumn în ceafă, îl întinse pe pământ.

O ploaie de gloanţe porni din colţul unei mici construcţii de cărămizi care se găsea ceva mai departată de casa ce ardea; unul dintre ele străbătu apărătoarea de piele pe care Peter o purta în jurul picioarelor (chaparros), însă fulgerător acesta se aruncase la pământ, confiscând revolverul banditului pe care îl lăsase lungit la pământ knouck-out. Apoi ridicând capul, îi zări pe Doctorul şi pe Tom Pouce, cari se târau printr'un şanţ de irigaţie, ajungând astfel în dosul clădirii de cărămidă. Se auzi o serie de împuşcături... apoi Hicks se ridică vesel, cu pistolul fumegând în mână:

— Hei! Şefule! Mi s' pare că nu mai sunt... păcat că au mai reuşit câţiva s'o şteargă.

— Bine! Vino încoace şi leagă bine cana'ia asta! răspunse Peter arătând spre unul pe care-l doborîse cu un pumn şi care era încă lungit, incapabil de a se ridica un timp oarecare. Apoi se îndreptă repede spre cow-boyul rănit pe care îl lăsase în dosul ulucului de adăpat.

Era un băiat tânăr, cu părul blond. Rana lui nu era gravă, căci glonţul i se înfipsese sus în pulpa dreaptă: dacă nu cumva îşi rupsese ceva în căzătură, tânărul cow-boy avea să scape la sigur. Peter pompă apă în uluc şi apoi îl stropi pe faţă.

Rănitul se mişcă, deschise ochii şi rămase un moment, ca năuc.

— Stai liniştit băiete, spuse Peter pe un ton cordial, acum e totul în regulă. Ştiu că te doare rana, dar ai să te vindeci repede.

Doi cow-boy săriră pe feerastra grajdului şi alergară cu mâinile întinse:

— Iţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut! spuse unul din ei, către Peter. Fără voi, ne-ar fi curăţat pe toţi! Ne-au ucis trei camarazi... cel de lângă puţ şi alţi doi, în grajd, fără să mai ţinem cont, şi de bietul băeţelul ăsta...

El arăta spre tânărul cow-boy, care istovit, închisese ochii.

— N'a rămas nimeni în casa aprinsă? întrebă Peter.

— Nu prea putem şti... Nu era acolo decât logofătul Hanck Brown şi băiatul ăsta, de aci. Noi

ceştialalţi, eram pe la capătul ţarcului, când am auzit primele împuşcături. Atunci am dat fuga încoace, dar a trebuit să ne refugiem în grajdul de vite.

Ca lovit de o idee subită, cow-boyul care vorbea pocni din degete:

— Dar... a-propos! Eu nu l-am mai văzut pe Hanck! Mă întreb...

Tânărul rănit se mişcă din nou şi deschise ochii, fixându-şi privirile pe casa care ardea. Una din aripile locuinţei era deja complet distrusă şi nu se mai putea spera să se salveze restul, căci nu aveau nici materialul necesar de stins şi chiar nici apă suficientă.

— Hank! repetă tânărul rănit încercând să se ridice pe coate. Hank!... Eram cu... Hank în casă, când au sosit mascaţii. Amândoi am încercat să scăpăm de ei, dar Hank a fost atins. Eu am putut eşi... dar nu am mai avut cum să intru din nou ca să-l scot şi pe Hank... Ei... erau prea mulţi!

Spunând acestea, suspine de necaz şi de ruşine, îi întretăiau vorbele.

Peter Rice se ridică brusc.

— Doctore! Tom Pouce! Şi voi băieţi!! Fuga în grajd şi aduceţi-mi toate lassourile, găleţile şi sacii pe cari-i găsiţi. Fuga, să vă sfârâie călcâiele.

Tom Pouce înţelesese intenţia Şerifului şi încercă să se împotrivească, dar cu o privire, şeful îl şi amuţi.

— In ce loc al casei se găsea Hank? îl întrebă Peter, pe tânărul rănit.

— In bucătărie, în aripa stângă a casei

Peter contemplă clădirea în flacări. Acum devenise un adevărat rug, o masă de jăratec, însă aripa stângă era încă intactă, după câte părea. Dacă mai era măcar o șansă dintr'o sută, ca să poată fi salvat bravul Hank, Peter era hotărît să o încerce.

După un minut, oamenii fermei Steaua, sosiră cu cele cerute de Peter, care cu ajutorul unui cuțit pe care-l găsise la cisma Mexicanului prizonier, tăia sacii în așa fel încât să se poată îmbrăca complet cu ei. In fundul unuia făcu o gaură și-l trecu peste cap, iar pe ceilalți îi îmbrăcă la fel peste mâini și peste picioare, după care îi legă pe toți strâns de corp, cu ajutorul lassourilor tăiate în bucăți. In timpul acesta, Tom Pouce, umpluse cu apă gălețile, din ulucul de adăpost. Cu ultimul sac, Peter își confecționă un fel de cagulă, cu care își înveli capul. După aceia, după ce legă câteva lossouri, cap la cap, privi spre casa care ardea.

Valuri de fum negru, se ridicau în trombă din acoperiș, dar zidurlie aripei stângi, păreau încă intacte. Peter își legă în jurul pieptului, unul din capetele lanțului de lassouri, apoi se întoarse spre Ajutorii săi:

Asvârle apa din gălețile astea pe mine, Doctore! Pe măsură cese golesc Tom Pouce să le umpli la loc.

Hicks, ascultător, îl udă din plin pe șeful său, care luând apoi câte o găleată plină în fiecare mână, porni spre casa în flacări, dând ultimele ordine:

— Voi băieţi, să ţineţi de capul frânghiei. Când oi smuci de ea, trageţi... dar repede!

Apoi alergă prin uşa din spatele casei, care da într'un mic antreu. Aci într'o clipă fu orbit şi sufocat de nori groşi de fum, cu toată masca udă ce o purta pe cap.

Limbi de foc se ridicau din toatepărţile. Nici nu făcuse trei paşi şi fu nevoit să-şi verse pe cap, conţinutul uneia din găleţi. Apoi, auzi un trosnet puternic şi ceva greu îl izbi în cap. O clipă crezu că avea să leşine...

CAPITOLUL XVI

INFERNUL

Insă, chiar durerea îl ţinu treaz. O bucată de grindă aprinsă căzuse peste el şi cu toate că avea sacul ud pe cap, îi făcuse o arsură teribilă la ceafă.

El simţi genunchii înmuindu-i-se, ca şi când ar fi fost narcotizat... Totuşi îşi dădea seama că trebue să meargă înainte! Niciodată până atunci, întreaga-i voinţă nu fusese pusă la astfel de încercare grozavă şi, teribil ce poftă simţea ca să smuncească de frânghie, ca să-l tragă afară, la aer.

Cu toate acestea, durerea îi fu învinsă de amintirea figurei lui Hank Brown, aşa cum îl văzuse după moartea lui Jack Flynn. Brown jurase să-i pedepsească pe asasinii lui Flynn. In regiunea aceia, era nevoie de astfel de oameni. Integri.

cum era Hank Brown oameni care să fie gata oricând, să lupte pentru lege şi justiţie. Dacă l-ar fi abandonat pe Brown flacărilor, ar fi însemnat că s'ar fi dat puţin de partea bandiţilor.

Atunci se înfundă prin clocotul de fum, asurzit de trosnetul şi pâlpâitul flacărilor avide şi aproape complet orbit de fumul usturător. In cele din urmă, distinse în faţa lui o deschizătură mare, care trebue să fi fost uşa bucătăriei, în care, tânărul cow-boy rănit, îl văzuse pe Hank ultima oară, în clipa când unul din Cagulele cafenii îl doborîse cu un glonţ.

Intinzând mâinile înaintea lui Peter intră în bucătărie şi se împiedică de ceva. Mai avu destulă putere ca să-şi menţină echilibrul şi să-şi verse pe cap o parte din apa care mai rămăsese în cealaltă găleată. Apa se încălzise şi era acum, totuşi îl mai răcori puţin şi putu să-şi strângă ideile. Aplecându-se el căută să-şi dea seama de ce se împiedicase.

Era un corp omenesc!

Căldura devenise îngrozitoare. El vărsă puţină apă şi pe faţa lui Hank şi-şi turnă restul pe ochi, fiindcă era nevoie să mai rămâie conştient încă vreo câteva minute. Trecându-şi braţele pe sub subţiorile rănitului, el încercă să-l târască spre uşe, dar nu fu în stare; atunci se trânti la pământ îşi încolăci picioarele în jurul corpului lui Hanck ca un cleşte şi îşi vârî braţele prin deschizăturile dela mâneci, ale vestei de piele a logofătului şi smuci cu putere de funie...

Când îşi reveni în fire, se găsea întins, la uma

bra grajdurilor. Ii scoseseră sacii depe el; Tom Pouce și Doctorul se agitau în jurul lui.

— Ah! mi-a venit inima la loc șefule, că ai deschis ochii! exclamă Tom Pouce.

— Mii de pipe! strigă Doctorul, asta a fost o minune! O adevărată minune! Zece secunde după ce te-am tras afară, s'a prăbușit acoperișul casei!... Ia, înghite o gură de brandy, Peter. L-a adus un om de-al fermei.

Doctorul, turnă mai mult cu forța, câteva picături din puternicul liqueur între buzele Șerifului, care scuipă, tuși, gata-gata să se sufoce: „Ptiu! Ăsta arde ca vitriolul! Dă-i-l mai bine lui Tom Pouce, decât mie!

— Nu, merci, nu-mi trebue! răspunse repede uriașul Ajutor de Șerif, care în mod vizibil, fusese atins adânc de reflecțiile pe cari le făcuse colegul său, în aceiași dimineață.

Unul din oamenii fermei Steua, înaintă spre ei.

— Minunată treabă ai făcut Peter! Mi s'pare că arsurile pe cari ți le-ai făcut, sunt cam afurisite. Te ustură rău, nu-i așa?

Peter se strâmbă, căci într'adevăr arsurile lui erau dureroase, dar reuși fără prea multă greutate să se ridice în picioare, căci suferise mai mult de lipsa de aer, decât de arsuri. Și acum, își revenise complet în aer liber, și socotea că arsurile ce le căpătase, nu-l scoteau din luptă. În cursul meseriei sale, avusese el destule arsuri și mai grave, cari tot nu-l forțaseră să-și înceteze urmăririle.

— Oh! eu am scăpat ușor, explică el, mulțu-

mită sacilor și găleților cu apă. Dar... Hank Brown? In ce stare e? Are să scape cu viață?

— Sigur, răspunse cow-boyul. Hank a fost atins grav, dar suntem siguri că are să trăiască. Bineînțeles că trebue să stea mult timp la pat și are să rămână cu urme pe față, dar asta nu are să-l împiedice, să devină din nou un as, în meseria lui.

— Ați trimis după un doctor?

— Da... și după antreprenorul de pompe funebre!

Peter rămase un moment în tăcere. Când are să se termine odată aceste ucideri?... Niciodată nu fusese așa de iritat: nu avea nici o părere de rău, pentru moartea celor mascați, cari în viață ar fi fost mai de temut decât șerpii cu clopoței, dar trei flăcăi bravi, dela ferma Steaua își pierduseră viața. Și alți oameni de treabă muriseră și poate că mai aveau să moară, până când ordinea și justiția, aveau să învingă!

— A mai rămas Mexicanul ăla pe care l-ai făcut knock-out, spuse Hicks. E legat bine, poți să fii sigur și mai e unul în grajd care e gata să moară.

Peter ridică încet capul și se îndreptă spre Meixcanul căruia Tom Pouce, îi scosese masca. Omul avea un nas coroiat, oribil și o cicatrice care îi brăzda fața dela umărul obrazului până la bărbie.

— Nu-i de mirare cu un ten ca ăsta, să nu fi simțit nevoia să-și ascundă chipușorul sub o mască! observă grav Tom Pouce.

Mexicanul se prefăcea că e încă inconștient

în urma loviturei care i-o dăduse Peter. Tom Pouce, care de obiceiu era aşa de delicat cu pungaşii, chiar şi cu cei mai răi, îl smuci ridicându-l în picioare şi apoi îl sgâlţâi ca pe un corcoduş.

— Fără teatru! Ai înţeles! spuse el aspru. Cine ţi-a ordinat să dai foc casei?

Omul pretinse că nu ştie englezeşte, aşa că Tom Pouce îi răspunse în spaniolă:

— N'are importanţă! Spune tot ce ştii că altfel... îţi mâncăm nasul!

Peter spera că banditul înspăimântat. avea să scape în cele din urmă, numele pe care-l aştepta de atâta vreme... numele şefului distrugătorilor de vite. Dar fu deznădăjduit de răspunsul Mexicanului.

— Aseară, am primit ordin să viu aici cu fratele meu şi să ne punem pe cap măştile pe cari ni le-au trimis. Altceva nu mai ştiu nimic.

— Dar de unde venea ordinul ştii. spuse Peter Rice, căci altfel nu ai fi ascultat de ordinul ăsta. In orice caz, tu tot eşti pierdut... Fiindcă ai fost complice la un incendiu organizat şi la omor, aşa că nu scapi de spânzurătoare. De aci înainte n'o să mai ai de-aface decât cu legea: în consecinţă, ai face mai bine să vorbeşti: Dela cine venea ordinul?

— Dela vărul meu Pablo Sauchez; care e acum în grajd... A primit un glonţ în rinichi.

Peter Rice se îndreptă în grabă spre grajd. Un om, cu cagula cafenie încă pe cap, era întins, ţeapăn lângă o fereastră; degetele-i fără viaţă strângeau încă o carabină.

La câţiva metri de acolo, un alt Mexican gemea la pământ. Işi smulsese gluga depe faţă, ceeace permitea să se vadă după expresia figurei sale, că nu mai avea mult de trăit. Işi pierduse aproape tot sângele.

— Tu eşti Pablo Sauchez? întrebă Peter.

— Şi. Rănitul se încovriga de durere şi mormăi: Am primit un glonte în rinichi şi altul în burtă... Am să mor!

— Cred că e prima oară când nu minţi; răspunse Peter sforţţându-se să pară sever. El singur, era în stare să reziste la cele mai groaznice dureri, aşa cum de altfel făcea acum cu usturimile arsurlior ce le avea; însă nu putea îndura să-i vadă pe alţii suferind, chiar când aceştia erau nişte criminali.

— Cine ţi-a dat ordinul, pe care l-ai transmis vărului tău? întrebă el în spaniolă. Nu mai ai decât un minut de trăit, Sauchez... aşa că ai face mai bine să spui adevărul...

Câteva clipe, brigandul nu reuşi să scoată decât nişte mormăituri nedistincte, apoi se putu desluşi: „E drept că am să mor... Am să spun numele celui care m'a trimis aici şi sper să-l trimiceţi şi voi pe el în iar! E Scar Mouth Leach"

— Dar cine e mai marele lui? Care e şeful bandei? insistă Peter, care după ce palpitase de speranţă, se vedea acum dezamăgit.

— Leach e şeful, răspunse muribundul.

Peter se 'ntoarse cu spatele şi părăsi grajdul. încă odată în plus, eşuase: Mexicanul nu voise să-l înşele, el credea într'adevăr că Leach era

şeful. Aceiaşi părere o avea şi Montez, cel care schimbase semnele depe vite.

Şi cu toate acestea, Peter ştia prea bine că Scar Mouth Leach nu era adevăratul responsabil al sinistrului plan, care trebuia să aducă în ruine toţi crescătorii din Buffalo Ford.

Leach, era plătit bine pentru o muncă specială, dar care îi plăcea din toate punctele de vedere, căci acel asasin, duşman pe faţă al întregei omeniri, considera crima, ca o artă; dar nu era el şeful bandei. Chiar el însuşi i-o spusese la Cuibul Vulturului, atunci când crezuse că cei trei din Buzzard Gap nu puteau să ia cu ei acest secret, decât în mormânt. „Şeful" cel mare ştia de minune să se ascundă şi niciodată vreunul din acei peoni devotaţi lui nu-i văzuse faţa şi nici nu auzise pronunţându-se numele lui.

Ingândurat, Peter căută prin buzunare şi găsi o tabletă de chewing-gum, pe care începu să o mestece cu energie, după ce se aşeză pe treptele unui grânar. Evident că ajutat de o trupă puternică de oameni hotărîţi, ar fi putut pune mâna pe Leach la Cuibul Vulturului, dar ar fi trebuit ca prea mulţi oameni să-şi piardă viaţa acolo. Chiar dacă Leach ar fi fost prins viu şi întemniţat, el n'ar fi spus nimic. Omul acesta care omora cu sânge rece, era un duşman declarat al rasei omeneşti, dar avea un curaj extraordinar, caracteristică a câtorva dintre marii criminali. Nici prin torturile cele mai înfiorătoare, nu s'ar fi putut scoate numele „şefului" din sinistra lui gură.

Şeriful din Buzzard Gap se ridică, îşi dădu pălăria pe ceafă... şi scoase un strigăt de durere, la usturările arsurilor lui.

Pentruce „şeful" cel mare îşi obligase mercenarii mexicani, ca să-şi ascundă faţa sub o cagulă? Toţi erau peoni, mai mult sau mai puţin rude între ei şi era greu să-i deosebească cineva, pe unii de alţii. „Şeful" se temea oare, ca unii dintre ei să nu fie recunoscuţi de oamenii fermei Steaua, cari ar fi scăpat poate din acel masacru?!

Peter se întrebă dacă nu cumva Hank Brown, logofătul, putuse să recunoască pe vreunul din banditii aceia, fie după înfăţişare, fie după voce. Hank, fusese întins şi el la umbra grajdului, pe un maldăr de pături. Peter se apropie de el.

— Hank, spuse el cu jumătate de voce, doctorul are să vină numaidecât. Ai să te vindeci repede.

Hank nu răspunse. Ar fi părut mort, dacă pieptul nu i s'ar fi mişcat în ritmul respiraţiei. Zăcea ţinând pumnii tăbăciţi ca pielea vestei strânşi tare.

Peter îl contemplă o clipă, apoi după ce constată că Doctorul şi Tom Pouce stăteau de vorbă ceva mai la o parte cu cow-boy dela fermă, se aplecă şi deschise cu blândeţe pumnul drept al lui Hank, de unde scoase ceva...

Ceva pe care-l examină cu un surâs de triumf şi pe care apoi îl puse cu grije în buzunar. După aceia se aplecă din nou spre forma inconştientă a bravului logofăt:

— Mulţumesc Hank, bătrâne! spuse el cu ju-

mătate de voce. Eram sigur că tu ai să mă ajuţi, ca să curăţ pământul de bestiele astea însetate de sânge, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că lucrurile au să se petreacă aşa. Datorită ţie Hank, am început acum să văd mai clar!

Peter se întoarse spre Ajutorii săi. „Plecăm băieţi", strigă el. După aceia se adresă cow-boy-lor dela fermă: „Cagulele cafenii, nu se vor mai întoarce, fiindcă de aci înainte nu mai au ce face aci; au făcut tot răul pe care-l avea de făcut, dar pariez că până la apusul soarelui, au să atace altă fermă".

— Incotro mergem şefule? întrebă îngrijorat Hicks.

— Facem puţină călărie, răspunse laconic Peter.

Cei doi Ajutori îşi urmară şeful, care se îndrepta spre locul unde îşi ascunseseră caii. Hicks rămase tăcut, cât putu, însă în cele din urmă, curiozitatea lui naturală îl învinse.

— După cum te cunosc eu, ai ceva în cap, Peter.

— Poate, admise acesta.

— Dacă ai găsit ceva, nu văd de ce ste-ai feri de cow-boy aceştia. Sunt băieţi buni.

— E foarte posibil, aprobă Peter, dar noi trebue să ne luăm toate precauţiunile. Când cineva are un secret, e mai bine să-l păstreze pentru el însuşi, căci cea mai mare parte din oameni, se poartă la fel cu câinii când le dai un os: îl ia pe furiş, pleacă cu el şi fac atâtea ocoliri şi gesturi misterioase până îl ascund, încât până

la urmă, toată lumea știe unde l-a îngropat.

— Dacă am lua niște cai odihniți dela fermă? propuse Doctorul. Poate că va fi nevoie, dacă plecăm la drum lung!

Curiozitatea lui, îl amuza pe Peter, care îi spuse în cele din urmă: „Mergem să vorbim cu Șeriful Warren".

Hicks surprinsese o licărire stranie în privirea șefului său. El exclamă:

— N'oi vrea să spui că Warren e amestecat în afacerea asta murdară! Oare... oare ai găsit vreun indiciu, ceva?... Barem suntem măcar pe drumul cel bun, Peter?

— Nu vreau să fac profeții, răspunse tânărul Șerif. Nu trebue să credem în alte profeții, decât acelea pe cari un bătrân fermier mi le-a spus într'o zi... El privi spre cer și spuse: „Are să fie vreme frumoasă, dacă n'o ploua!...". Haide Hicks, pe cal și la drum!

Peter Rice avea aerul de a glumi, însă în ochii lui sclipea mereu aceiași lumină stranie pe care Ajutorul său o remarcase dela început. Uimitoarea memorie a tânărului Șerif, amintirea celor mai mici detalii, pe care o păstra vie în minte, îi venise încăodată în ajutor.

Acum, putea ca în momentul pe care-l considera el ca cel mai potrivit, să se îndrepte cu Ajutorii lui, drept spre cartierul general al omului, a cărui activitate criminală, teroriza toți crescătorii din Buffalo Ford.

CAPITOLUL XVII

MANUEL

Peter Rice sta pe un fotoliu în cabinetul doctorului din Buffalo Ford, care îi pansa arsurile. Degetele acestui om, cu vorba aspră, erau aşa de delicate, ca ale celei mai îndemânatece infirmiere.

— Mi se pare că te cam ustură niţel, Şerifule!? spunea doctorul aplicând o unsoare pe rana dureroasă dela ceafa lui Peter, care făcu tot posibilul să răspundă surâzând: „Cred şi eu, că nu prea îmi dă ghes ca să izbucnesc în râs... Ia spune, eşti sigur că Hank are să scape cu viaţă?

— Păi îţi spun eu, că ăsta are mai multe şanse de a trăi, decât dumneata chiar!... Rice, te-ai cam băgat într'o pacoste mare, de când ai venit la Buffalo Ford. Noi îţi suntem toţi recunoscători, dar niciunul din noi nu ar dori să fie în locul tău!

— Nu-ţi mai face griji pentru mine, doctore. De-ocamdată arsurile astea blestemate mă încurcă mai rău. Am primit eu destule lovituri de pumni, lovituri de cuţit, gloanţe şi altele în viaţă, dar abea erau înţepături de muşte. pe lângă ce am astăzi la ceafă! Şi unde mai pui că rănile dureau puţin la început, pe urmă nu mai le simţeam, dar asta ustură mereu!

Părăsind casa doctorului, el se îndreptă direct spre biroul Şerifului Warren. El îşi făcea mai multe griji. despre starea de sănătate a lui Hank.

Brown, decât despre periculoasa însărcinare pe care se hotărîse s'o ducă la capăt. Hank Brown fusese adus în casa doctorului, unde după ce a fost scăldat în unsoare și înfășurat în bandaje, fusese instalat într'un pat. Incă nu-și venise în fire și îi mai trebuiau vreo câteva săptămâni de suferințe până să se considere scăpat. In orice caz, nu putea să mai încalece pe cal, decât la vreo două luni după aceia și orice ar fi spus cow-boy dela Ranchul Steaua, nu mai avea să fie niciodată celebrul călăreț care fusese înainte.

Peter Rice, simțea că o schimbare subtilă, se făcuse în aspectul străzii principale din Buffalo Ford. Nu se mai vedea niciunul din acei oameni cari stăteau fără nicio treabă, cu câteva zile mai înainte pe ici pe colo, trândăvind fericiți, la soare, în fața caselor sau o porților. Trecătorii mergeau repede și păreau nervoși și preocupați. Un mic grup staționa în fața atelierului de potcovărie și sporovăiau cu animație. Hicks se despărți din grup și se apropie de șeful său.

— Mii de pipe! exclamă el, oamenii de pe aici sunt cu toții alandala. Judecătorul a plecat la ferma Steaua cu antreprenorul de pompe funebre... Ei bine! au plecat însoțiți de o escortă întreagă de călăreți înarmați! Nostimă țară Doamne, dacă oamenii sunt nevoiți să umble cu pază solidă, chiar când se duc să adune și cadavrele!...

El arătă o frânghie pe care și-o înfășurase în jurul brațului și spuse: „Ascultă Peter, eu nu

sunt chiar aşa de idiot... Tu nu prea eşti vorbăreţ, dar mi-am dat eu seama că iar o să plecăm în urmărire, aşa că mi-am cumpărat o frânghie şi potcovarul îmi bate acum nişte fiare, cu cari îmi fabric eu un nou bolas. Tom Pouce şi-a procurat un bici nou şi ne-am uns pistoalele. Acum când instrumentele noastre de lucru sunt preparate, aşteptăm să ne spui ce să lucrăm".

— Lasă că n'ai să ai prea mult timp de aşteptat, îi promise Peter.

In momentul când da să intre în culoarul lung, care conducea la biroul Şerifului Warren, cei doi auziră o serie de pocnete, cari semănau cu sgomotul produs de o armă puternică cu aer comprimat. Hiicks surâse:

— Tom Pouce se antrenează cu noul lui bici. De altfel, bijonul nostru se poartă foarte curios dela o vreme. Când ne-am dus la potcovărie am trecut prin faţa a două cârciumi şi l-am îndemnat să intre ca să bea şi el un păhărel. Mi-a răspuns că „are să-mi sucească gâtul dacă nu-mi ţin pliscul"!

Peter deschise uşa: „Merge Tom Pouce?"

— Oho! Şi încă bine! răspunse uriaşul Ajutor. Par'că mă simt mai bine când am drăgălaşul ăsta instrument în lăbuţă. Ia uite şefule, ce credeai că mi-am pierdut îndemânarea?!

El se duse în celălalt capăt al culoarului unde aşeză o bucată de hârtie pe un scaun, apoi se întoarse lângă tovarăşii săi şi strânse solid în mână, micul mâner de lemn de care atârna o coadă nesfârşită de piele. Deodată enormu-i pumn

se destinse, cureaua şuieră prin aer ca fulgerul şi lovind foaia de hârtie îi şi tăie o fâşie din margine.

Plici!

Tom Pouce făcu acelaş gest şi o altă bucată de hârtie sbură în aer: înainte ca fâşia ce sbura în aer să cadă la pământ, biciul trosni iar în aer şi o şi tăie în două.

Peter se aşeză pe scaun răsucindu-şi o ţigare şi îi adresă un compliment lui Tom: „Nu, nu ţi-ai pierdut nimic din renumita-ţi îndemânare!" După aceia, el se pregăti să-şi aprindă un chibrit, dar Tom Pouce se repezi:

— Aşteaptă Peter, stai colo în fund şi ţine-ţi bine băţul de chibrit!

Cu paşi mari, Peter se duse până în fundul culoarului şi se întoarse surâzând, ţinând băţul în mână, pe care o întinsese puţin mai în lături. Tom Pouce trosni din bici: sfichiul atinse, frecând capul fosforat al chibritului, care se aprinse imediat.

— Aha! acuma mă simt şi eu în apele mele! proclamă Tom Pouce, trântindu-se pe o bancă de lemn, care pârâi din toate încheieturile sub greutatea sa. — Vreau să vă destăinuesc ceva... Poate că voi v'aţi închipuit că eu m'am supărat din cauza reflexiunilor ce le-a făcut pe seama mea, muscoiul ăsta — şi arătă cu barba spre Hicks — cu privire la „păcatul meu de a bea"... In realitate, lucrul ăsta m'a cam agasat puţin fiindcă eu nu m'am îmbătat niciodată în viaţă. Dar în ziua în care Doctorul şi cu mine, ne-am

luat după tâlharii cari îl uciseseră pe bietul Rimrock Morley, am încercat să-l ating pe unul cu biciul. Deşi eram la o distanţă tocmai bună, totuşi nu l-am înemerit, pe legea mea! Pentru moment m'am înfuriat extraordinar, dar asta mi-a cam dat de gândit.

Peter isbucni într'un hohot de râs: „Aş prefera totuşi să te învăţ greceşte, decât să încerc să te trec la reformă, însă sunt cu adevărat fericit, Tom aflând că te-ai hotărît să nu mai bei. Cum crezi! dar atunci înseamnă că n'ai să te mai atingi de sticla cu „Remediul Universal" din prăvălia Doctorului? Sau cel mult ai să mai bei puţin când te-o muşca vre-un şarpe!"

Tom Pouce surâse, puţin cam încurcat: „Asta... încă nu ştiu... Nu pot promite prea mult dinainte".

Apoi scoase de sub bancă o sticluţă frumoasă, plină pe jumătate cu un lichid negricios. El o puse pe buză şi înghiţi o gură respectabilă. După ce îşi şterse buzele, în faţa ochilor holbaţi de mirare a tovarăşilor săi, spuse hotărît: „Ce-i drept, e puţin cam fadă, dar ştii ce bine te răcoreşte! Doamna Warren, văzându-mă aici singur, mi-a adus-o, ca să-mi mai trec timpul: e ceai de pansele sălbatece...".

Un uruit de roate în stradă, le tăie uimirea celorlalţi doi poliţişti. Era Şeriful Warren, care după ce-şi opri trăsurica, dădu hăţurile unuia din ajutorii săi şi coborî ţinându-se de şale. Bătrânul se întorcea dela Ranchul Steaua.

— Hai noroc băieţi, îi salută el. In seara aceasta

trebue să ne organizăm o trupă pentru paza oravului. Am şi eu la Buffalo Ford câţiva flăcăi cari nu se tem de lovituri şi după ce am văzut ce s'a petrecut la Cuthbert, trebue neapărat să-i adun şi apoi să-i repartizez în vreo duzină de patrule. Tâlhăriile astea nu mai pot continua!

El se trânti într'un fotoliu, în timp ce Peter se apropie de el:

— Warren, eu te-aşi ruga să nu organizezi patrulele astea, fiindcă ar însemna să fie măcelărite, izolat, una după alta şi atunci antreprenorul nostru de pompe funebre, nu are să mai aibă nici un om care să-l ajute la îngropat!

Warren protestă surprins, bătând cu putere cu pumnul drept în palma stângă:

— Peter Rice, ceea ce-mi ceri tu să fac e o nebunie!

Peter îl lăsă să se deslănţuie. Ochii tânărului Şerif se îndreptaseră spre un Mexican de vârstă potrivită, care trecea pe la capul coridorului cu o gamelă într'o mână şi cu o bucată de pâine în cealaltă. Din marmită eşea un miros de morcovi cu carne.

— Iartă-mă că te întrerup Şerifule, spuse Peter. Cine e omul care trece cu mâncarea pe acolo?

Warren, miop, îşi forţă privirea spre capătul coridorului strigând: „Tu eşti Manuel?".

Mexicanul care tocmai deschisese o uşe în fund, se opri: „Si senor, si!" se grăbi el să răspundă înclinându-se de câteva ori. „Duc mâncarea prizonierilor. E ora prânzului".

Peter Rice niciodată nu scăpa vreun detaliu cât de mic: din prima ochire, văzând ochii aceia cari evitau să privească făţiş ai Mexicanului şi felul lui de a se furişa, o bănuială i se deşteptă în minte. Manuel, gândea Şeriful, ar fi putut fi de felul lui timid sau prea servil... totuşi putea să fi fost vorba şi de altceva.

— El face mâncarea pentru prizonieri, nu-i aşa? întrebă Peter?

— Da... cel puţin el pretinde că asta-i mâncare, răspunse Warren râzând cu poftă. Dar ce le dă el la şnapanii ăştia, e prea bun pentru aşa mosafiri. N'ai putea spune că le dă un banchet, dar am deplină încredere în el. Mi s'pare mie că se cam întâmplă să mai vândă o parte din morcovii deţinuţilor, prietenilor săi din cartierul mexicna şi că prin asta îşi cam lasă „protejaţii" puţin cam nesătui. In orice caz, el nu a ciupit niciodată măcar un singur ban, din bugetul închisoarei... Dar să vorbim de lucruri mai importante: dacă nu vom organiza patrulele acestea, cum să punem mâna pe bandiţi? Mi se pare că e destul de logic, nu?

El asvârli o privire spre ceasul fixat pe perete în faţa lui şi continuă: „Mâine dimineaţă, pot avea destui oameni organizaţi, ca să scotocesc toată regiunea, fără ca să-mi scape măcar un singur tâlhar!... Dar de-ocamdată am vorbit destul! Haideţi să mâncăm.

Toţi patru se îndreptară spre apartamentul particular al Şerifului, unde Doamna Warren le pregătise masa. Pe drum, Peter avu senzaţia că e

spionat de o pereche de ochi, cari îl ţinteau pe furiş din întunecimea unui culoar, din apropierea clădirei care servea de închisoare.

El primise invitaţia Şerifului Warren, fiindcă nu subestima câtuşi de puţin, îndemânarea machiavelică a omului care teroriza Buffalo Ford. „Şeful" cel mare, prin intermediul lui Leach sau al oricărui alt om plătit de el, putea cu ajutorul a câţiva dolari să le otrăvească mâncarea care li s'ar fi servit celor trei din Buzard Gap, în cazul când aceştia s'ar fi dus să mănânce la hotelul din oraş. Peter Rice, mai mult ca oricând îşi lua toate precauţiunile...

El îşi dădea seama că Şeriful Warren era un om cinstit, numai că era prea bătrân pentru postul lui. Era uzat şi aproape complet neputincios. Bravul Rimrock Morley, nu era mai tânăr decât Warren, dar rămânea în cele mai bune condiţii fizice, până în ziua când banditii îl omorîseră. Şi moartea lui, părea că lovise foarte puternic imaginaţia fostului său şef, care părea şi mai sdrobit din momentul când aflase trista veste.

Cu toată slăbiciunea lui — sau poate din cauza ei — Warren era aproape la fel de guraliv ca şi Hicks. Doctorul şi toţi patru de-abea se aşezară la masă, când el reveni iar asupra ideii lui cu patrulele:

— Ce dracu! Peter, eu nu văd dece să nu lansăm oamenii noştri pe urmele acestor şerpi cu clopoţei! Ăştia omoară oamenii pe la spate, dau foc la case, masacrează cirezile, şi...

Peter sărise în picioare cu Coltul în mână. El a-

vea o ureche foarte fină şi auzise un sgomot neaşteptat provenind din direcţia închisoarei. Un sgomot asemănător cu vaetul pe care îl scoate un om, care a fost lovit cu putere...

— Voi nu vă mişcaţi, spuse el cu vocea încéată. Continuaţi să vorbiţi, vorbiţi tare... Eu am să ies. Am auzit ceva şi poate că mă înşel, dar prefer să am aerul unui tâmpit, decât să fiu aşa ceva. Stai vorbiţi tare. Vorbiţi despre vreme, despre vite... de orice. Asta are să mă ajute, la ceeace vreau să fac.

Spunând acestea, el eşi pe fereastra sufrageriei, care era deschisă şi ocolî clădirea în fuga mare. Ajuns în faţa închisoarei, îşi scoase repede cismele şi înaintă fără sgomot pe culoar.

Dacă Manuel se pregătea să dea vreo lovitură, el nu s'ar fi sinchisit de cei dinăuntru, auzind discuţia lor, care continua vioae în sufragerie.

Şi, într'adevăr... Peter auzi vorbindu-se pe şoptite în spre celule, probabil în spaniolă! Apoi se putu distinge un sgomot de chei şi descuierea unei broaşte, după care urmă un sgomot de paşi furişaţi, cari se îndreptau spre el...

Manuel şi prizonierul pe care desigur că îl eliberase aveau să dea buzna în braţele Şerifului.

Dar senzaţia unui nou pericol, îl obligă pe Peter să-şi întoarcă repede capul şi apoi să se asvârle fulgerător la pământ: în picioare, în pragul uşei deschise a antreului, un om ridicase spre el ţeava unui Colt!

O detunătură sgudui pereţii culoarului.

CAPITOLUL XVIII

NICI O PATRULĂ!

Peter, întins pe jos își schimbă în aceiași clipă poziția și trase: omul, cu piciorul găurit de glonte, se prăbuși ca un palton căzut din cui. Peter se întoarse repede și se găsi în fața lui Pedro Montez, cel care schimba semnele de identitate ale viţelor, căruia Manuele îi dăduse drumul. Un lung pumnal sclipea în pumnu-i crispat.

In ochii lui Pedro Montez, sclipi o lumină ucigașe și se azvârli înainte, cu pumnalul ridicat. Dar Peter își repetă tactica care-i mai reușise odată cu acelaș bandit, când îl surprinsese în pășune, făcu un salt în lături, apoi se repezi înainte. Pumnul lui lovi ca un trăsnet drept în bărbia Mexicanului, care căzu la pământ.

Ingrozit, Manuel fugise în direcția sufrageriei, de unde răsună o împușcătură: se auzi un zgomot de geamuri sparte, apoi mormăitul de furie al Șerifului Warren. Din cauza vederii lui slăbite, bătrânul nu-l recunoscuse!

El eși cât putu de repede în culoar, cu pistolul fumegând în mână și strigă: „Are să ocolească clădirea și să se refugieze în Cartierul Mexican! Unde sunt Ajutorii tăi Peter?... Au șters-o p... fereastră, de cum au auzit prima împușcătură...

Peter alergă până la capătul culoarului și-l ... pe Manuel alergând de rupea pământul spre c...

-ul casei; el ținea un Colt fumegând în mână pe care-l descărcase de câteva ori, înapoia lui, pentru a-și proteja fuga.

Dar în acelaș moment o siluetă enormă eși din umbră: era Tom Pouce, care cu biciul lui nesfârșit de lung în mână, făcu trei pași și se opri... Plici! Cureaua biciului se desfășurase prin aer și sfichiul îl atinse pe Manuel, drept în dosul urechei. Mexicanul se poticni, dar își urmă fuga. Plici! A doua oară sfichiul își atinse ținta, însă mult mai puternic: Manuel, ca lovit de trăsnet, se prăbuși cu fața în jos. Ca un leu, Hicks sări de după colț, încălecă pe spinarea lui Manuel și îl dezarmă.

Mulțimea se strânsese imediat în fața pușcăriei. Peter se întrebă câți dintre ei, erau spioni trimiși de „Șeful" cel mare...

Tom Pouce îl târî pe Manuel de guler până la postul de gardă al închisoarei și acolo îl azvârli pe o bancă, în timp ce Șeriful Warren îl închidea din nou pe Montez, care era încă leșinat, în celula din care-l scosese Manuel. Unul din Ajutorii lui, veni din stradă în fugă, atras de împușcături, începu să se ocupe de omul căruia Peter, fusese nevoit să-i găurească și mâna și pulpa cu un glonț.

Ajutorul de Șerif, care fusese de pază în fața temniței și care fusese doborât de Manuel, începu să-și revie în fire. El scosese vaetul acela, care-l alarmase pe Peter Pistol în timpul mesei. Acum începu să povestească, așa cum putea, ce i se întâmplase

— Tocmai vorbeam cu Manuel... Eu am avut totdeauna încredere în el, eram prieteni buni, chiar îmi împrumutase și bani. Când de-odată primesc o lovitură în cap!... Imi închipui că după aceia mi-a luat cheile și i-a dat drumul lui Montez. Da' n'ași fi crezut eu vreodată, să facă Manuel așa ceva!...

Bătrânul Șerif Warren, dădea trist din cap spunând: „Mi s'pare că prea am îmbătrânit... Nu mai pot avea încredere în nimeni. Vezi tu, Peter, tu ai avut dreptate cu privire la Manuel, cu toate acestea, el nu a făcut niciodată, nici cea mai mică greșeală, de când e în serviciul meu...".

— Când îi umpli unui om mâinile cu bani, spuse grav Peter, devine ca un cal nărăvaș! Nu știi niciodată ce-i trece prin cap!

După ce Manuel fu închis într'o celulă, Warren intră iar în biroul său, unde se trânti în fotoliu, trist, cu capul între mâini.

— Acum înțelegi, îi spuse Peter, de ce nu am vrut ca să-ți alcătuești patrulele? Nu vreau ca să li se întâmple și unor oameni de treabă, de aici din oraș, ceia ce mi s'a întâmplat mie și Ajutorilor mei, în ziua când am plecat cu Soapy Briggs. Organizația asta de bandiți are afiliați în tot Buffalo Ford. Cum poți să fii sigur că toți oamenii din patrulele tale, sant sau nu loaiali?... Uită-te de exemplu la Manuel...

Warren își clătină capul încărunțit și reluă: „Am îmbătrânit prea tare și...".

— Nu, nu e asta, spuse cu vioiciune Peter. Bine înțeles că tu ești mult mai în vârstă decât

mine, însă tu ai mai multă experienţă decât mine, iar eu am avantajul că pot acţiona mai uşor. Crede-mă Warren, nu trebuesc făcute patrule! Un singur nemernic să fie printre ei şi ar fi de ajuns să le cauzeze pieirea tuturor!

— Dar la dracu!... Sunt aşa dar atât de multe canalii în Buffalo Ford? gemu bietul Warren.

— Cine poate şti?... răspunse Peter. Poate că Manuel nu a făcut în viaţa lui ceva necistit, până astăzi. A fost de ajuns ca vre-un trimis de-al „Şefului" cel mare să-l ungă puţin, să-i şoptească două-trei vorbe la ureche şi... ai văzut rezultatul!

— Eu nu mai ştiu atunci încotro să mă îndrept! se văetă Warren.

— Ei bine! nu te mai îndrepta nicăeri! îl sfătui Peter bătându-l amical pe umăr. Rămâi aici şi aşteaptă evenimentele, acum e rândul tău să aştepţi. Până acum ai ştiut să faci ordine în regiunea asta şi încă cu mult înainte de a mă fi născut eu: eu aşi fi foarte mulţumit dacă aşi putea să te imit.

Peter se duse să asvârle o privire pe culoar şi apoi reveni lângă bătrânul Şerif, murmurându-i la ureche:

— Şi ascultă o noutate, care are să te întinerească cu vre-o douăzeci de ani, fârtate!... Peste câteva minute, oamenii mei şi cu mine o să plecăm: şi scopul acestui drum, e de a avea o mică explicaţie, aşa de la om la om, cu şeful blestemaţilor ăstora! Acum ştiu cine e!

— Cum? exclamă Warren galvanizat. Tu... nu-ți bați joc de mine, Peter?

— Se poate! Eu îl cunosc perfect pe domnișorul ăsta.

— Drace! Cine e? gâfâi Warren.

— Ai să rămâi trăsnit când ai s'auzi.. E un om pe care-l cunoști bine de tot, un om pe care toată lumea îl respectă pe aici. Asta dovedește că nu totdeauna oamenii cei mai respectați sunt cei mai respectabili și că nimic nu-i mai ușor decât să înșeli lumea. Haide, fârtate, tu ai făcut destulă treabă până acum, așa că deocamdată e rândul meu, ca să-i pun eu mâna în ceafă omului care amenință să dsitrugă tot ce ai făcut tu până acum!

Șeriful din Buzzard Gap părăsi Buffalo Ford, fără să-i fi spus bătrânului Warren, numele șefului de bandă. Warren, bătrân încăpățânat, desigur că dacă ar fi aflat acest nume, ar fi încercat să-și pue planul în aplicare: ar fi strâns toți oamenii din oraș și i-ar fi îndreptat spre locuința banditului.

Asta, după părerea lui Peter, ar fi fost cel mai bun mijloc de a-i permite „Șefului" cel mare, să scape. De sigur că el avea destui spioni printre oamenii aceia și aceștia l'ar fi prevenit imediat de pericolul care-l amenința.

In afară de asta, mai avea încă două motive bune: Peter Rice voite să evite masacrul care neapărat s'ar fi produs; și după aceia, cu toate că era sigur acum de numele banditului, încă nu putea dovedi vinovăția lui. Individul acela, în fața

locuitorilor din Buffalo Ford, putea să aibă suprema îndemânare de a isbucni în râs și de a se justifica prin cuvinte frumoase. Pe când dacă avea de-aface numai cu trei polițiști, neapărat urma să se dea de gol la un moment dat.

Hick Doctorul era radios. Își făcuse un balas nou și ardea de nerăbdare ca să le dea de lucru. Cât despre Tom Pouce, își agățase biciul cel lung de șea, alături de o ploscă mare, pe care soția Șerifului Warren i-o umpluse cu ceai de pansele sălbatice.

Cei trei prieteni își luaseră în sfârșit, proprii lor cai. Sonny, focosul armăsar al lui Peter tremura de nerăbdare; micul roib al Doctorului sărea mereu în loc și chiar enormul cal al lui Tom Pouce, care se odihnise atâta timp, o smucea din când în când, vrând s'o șteargă în galop.

— Te-am auzit în biroul lui Warren, remarcă Hicks, când spuneai că mergem să-i facem o vizită de politețe șefului banditilor. Eu te cunosc de multă vreme, Peter, dar niciodată nu te-am crezut așa de dispus la glume!

Tom Pouce, probabil că-și punea aceiași problemă, dar bunul uriaș, care se putea dovedi la fel de șiret ca un indian Arpaș și la fel de suplu ca o fiară din rasa felinelor, era prin natura lui foarte discret. In cursul unei zile obișnuite, micul Hicks pronunța de vre-o zece ori mai multe cuvinte decât el.

— Ai auzit foarte bine, Doctore. Băeți, eu nu v'am spus până acum prea multe, fiindcă nu am voit să vând pielea ursului din pădure, înainte de

a-l fi ucis.. A propos, nu știu, sunteți voi vreodată atenți la felul cum se îmbracă oamenii?

— Pe legea mea! nu! răspunse Doctorul. Nici eu nu sunt un dandy și nici nu prea aleargă pe străzile orașului oameni prea eleganți în regiunile noastre.

— Eu nu le remarc decât armele, spuse sentențios Tom Pouce.

Peter surâse: „Ei bine! noi am făcut cunoștință de curând cu un individ, mult mai bine îmbrăcat decât toți cei pe cari îi cunoaștem până atunci. El pretindea că se interesează în de-aproape de treburile din Buffalo Ford și făcea paradă de o mare generozitate. Se purta foarte politicos și foarte cordial cu mine.. Bine înțeles, asta nu-i de ajuns ca să-l facă pe un om suspect...

— Nu cumva vrei să vorbești de Cuthbert, din întâmplare? întrebă Doctorul.

— Nu, cu toate că-mi pare că și lui i se cam potrivește descrierea asta. Domnul la care mă gândesc eu, purta un anumit fel de haine. Nici eu nu sunt un dandy, dar mi s'a întâmplat să mai arunc din când în când, câte-o privire și în prăvălia croitorului din Buzzard Gap. Stofa hainelor acelui individ, trebue să fi costat foarte mult; din cauza aceasta, ea eșea cu totul din comun. Evident, domnul acela are dreptul să se îmbrace cum vrea, după mijloacele ce le are, dar...

Peter, băgă mâna în buzunar: „Am găsit ceva în mâna lui Hank Brown, după ce l'am scos din foc la fermă. E o bucată de stofă din hainele de cari vă vorbesc: așa că omul care le purta, trebue

neapărat să fi dat piept cu Hank Brown în bucătăria fermei. In încăerare, Hank i-a rupt bucata asta de stofă, chiar în clipa când a fost doborât. Individul era prea grăbit ca să bage de seamă".

Peter deschise mâna, în care se găsea o bucată de stofă, după cât părea o bucată de la buzunar. „E Whipcord gri... aceiaşi culoare şi aceiaşi ţesătură cu hainele domnului acela atât de politicos...".

Tom Pouce se săltă în şea strigând:

— Dullo!

— La ţintă!... din primul foc, admise Peter. George Dullo e şeful acestei bande de criminali., cel puţin asta e convingerea mea. Dullo ăsta, e un criminal extraordinar de periculos!

— Ei drăcovenie! strigă Hicks. Dar Dulo ăsta e bogat ca un Cresus, nu e aşa? Atunci ce mai vrea? De ce ar vrea să-i ruineze pe toţi crescătorii din regiune?

Peeter Rice râse cu amărăciune: „Doctore, află că mulţi oameni sunt mult mai fericiţi ca să se plimbe numai în trăsură, atunci când alţii sunt nevoiţi să umble numai pe jos. Nu ştiu de ce, dar e aşa. Da, Dullo e foarte bogat, foarte bogat, dar mai vrea şi alte bogăţii... şi mai ales să fie atotputernic. Şi noi, avem nenorocirea să ne aşezăm în calea proectelor sale, noi, cei trei din Buzzard Gap!... Nu vreau să vă ascund că mergem să dăm piept cu mare pericol. Dar am cunoscut odată un bătrân cow-boy mexican, puţin cam filozof, care spunea: „Când ai de-aface cu un pericol,

aruncă-te drept în mijlocul lui; acolo poate că ai să te afli mai în siguranță ca în ori care alt loc!..." Ei bine, asta vom face și noi. In noaptea asta, vreau să dau piept cu un om etxrem de puternic, dar n'am nici cea mai mică teamă, dacă voi sunteți cu mine, băeți!"

Tom Ponce, care tocmai îi dăduse o sărutare ploștei cu ceai de pansele sălbatece, își șterse gura și mormăi:

— Contează pe mine, Șefule!

— Dar trebue să fim foarte prudenți, anunță Peter. La urma urmei, dovada pe care o am eu, e complet insuficientă: s'ar putea ca Dullo să nu fie singurul din regiunea asta, care poartă haine de Whipcord gri. Și chiar dacă ar fi singurul, poate că are vre-un alibi, o justificare. Cel mai bun lucru, pe care-l avem de făcut, e să punem la punct lucrul ăsta, înainte de toate.

CAPITOLUL XIX

EXPLICAȚII

Cu multă îndemânare, Peter aflase la Buffalo Ford că George Dullo, locuia în vechea „Magienda Gallego", pe malul râului Bonanza. Acolo își conducea el tovarășii.

Cei trei polițiști, mergeau de-ocamdată de-alungul malului râului Bonanza, până când la o cotitură a apei, descoperiră la vre-o câteva sute de metri în fața lor, nemișcat în vârful unei ridicături, un călăreț, a cărui siluetă se detașa pe fondul

lunei ce începuse să se ridice la orizont. In aceiaşi clipă probabil că şi omul acela îl zărise, căci dădu pinteni calului şi dispăru în dosul dâmbului.

— Mii de pipe! Un spion! exclamă Doctorul. Tom Pouce dădu pinteni calului, urlând peste umăr: „Il prind de pe urmă, Şefule?"

— Nu! Stai! strigă Peter ajungându-l din urmă. Ar fi inutil: are atâta avans asupra noastră încât ar ajunge neapărat înaintea noastră la Macienda Gallego. Mai bine să ne purtăm aşa ca şi când nici nu l'am fi văzut, căci dacă am da buzna la ferma banditului în goana mare, am putea fi primiţi cu o ploaie de gloanţe. Pe când dacă Dullo ne vede venind liniştiţi, poate că nu are să bănuiască nimic.

— Şi atunci? se îngrijoră Hicks, curios ca totdeauna.

Peter se strâmbă: „Atunci... om vedea noi. Pot să fac prinsoare că vom avea multe neplăceri, dar voi trebue să mă urmaţi liniştiţi şi să nu vă băgaţi în încurcături, poate prea periculoase, grăbindu-vă. De sigur că are acolo, numai criminali de soi şi bine plătiţi... Dar puţin îmi pasă de ei, dacă el nu bănueşte nimic şi pot să ajung până lângă el şi să-i pun ţeava Coltului în burtă. Atunci, nici unul din mercenarii lui n'are să îndrăsnească să tragă şi nici el nu are să le ordone să facă aşa ceva; asta poţi fi sigur!"

Aşadar ei îşi urmară drumul în trap mărunt, în marea tăcere a Preeriei, pe care nu o tulbura decât sgomotul copitelor şi scârţâitul şeilor lor. In faţa lor, se zăreau luminile conacului, o ha-

giendă veche, construită încă de pe vremea când Arizona aparținea încă Mexicanilor.

Râul Bonanza făcea o cotitură care îl aducea așa de aproape de conac, încât părea că-i scaldă picioarele zidurilor Un drum larg, cu tufe de bumbac pe ambele părți pornea de lângă râul urcând până la un grajd uriaș, instalat cu spatele lipit chiar de o faleză înaltă ce se ridica mult deasupra clădirilor fermei.

Casa propriu zisă de locuit, se afla în mijlocul unor stejari, cari erau probabil de aceiași vârstă cu ea. Era un conac splendid, puțin cam ros de vreme, dar care avea încă o înfățișare frumoasă, cu măre|ele-i ceardacuri cari îi înconjurau cele două etaje, deasupra cărora se afla o terasă întinsă. Peter, nu se putu opri de a nu evoca vremurile acelea romantice, cari se scurseseră în timpul când senior|tele cu ochii languroși se rezemau de balustradele acelea, ca să asculte serenadele cântate din ghitare de caballeros cu musticioare subțiri și răsucite. Unde erau acele vremuri fericite?... Acum hacienda era locuită de unul din cei mai mari criminali pe cari îi văzuse vre-odată ținutul acela.

Cei trei tovarăși sosiră în fața casei, coborâră de pe cai și trecură dârlogii peste capul cailor. Nimeni nu se arătase, dar Peter Rice simțea că erau spionați și știa că în clipa aceia mulți criminali din solda „Șefului", îndreptau din întuneric carabinele spre ei. Dar încă nu sosise momentul violențelor. Peter începu o conversație banală, ca să poată fi auzit de urechile dușmanilor:

— Sper că domnul Dullo, o fi acasă, grăi el tare şi răspicat spre Hicks.

— Cred şi eu, răspunse acesta, luat puţin cam pe neaşteptate.

Tom Pouce dădu dovadă de mai multă perspicacitate:

— Frumoasă proprietate, pe legea mea, declară el. Domnul Dullo se poate lăuda că are o locuinţă minunată. In Texas, am mai văzut aşa ceva.

Cei trei, urcară treptele spre verandă, vorbind mereu, apoi Peter trase de mânerul unui clopot, al cărui ecou răsună lung în interiorul casei.

Aşteptând ca să li se deschidă, Peter socoti că acum sosise momentul cel mai penibil, din toată afacerea asta. Fusese nevoit să ia o hotărâre eroică, aproape disperată, care avea să-l facă să treacă prin nişte momente teribile, împreună cu cei doi tovarăşi ai săi.

Bine înţeles, că el ar fi putut face să se inconjoare Hagienda Gallegs de toţi oamenii cinstiţi din Buffalo Ford, cari ar fi fost hotărâţi să termine odată cu acel criminal, care ameninţa să îi ruineze. Dar aceasta ar fi însemnat ca o mulţime de oameni să-şi piardă viaţa în acea bătălie şi pe de altă parte, George Dullo, nu era aşa de prost, ca să nu fi avut el vre-o altă eşire secretă, în acea proprietate pe care el o reconstruise şi o mai înălţase cu câţiva ani mai înainte, atunci când sosise în regiunea aceia. Singurul lucru pe care îl dorea Peter, era de a se găsi faţă în faţă cu banditul.

Un Mexican unsuros deschise încet uşa:

— Pe cine-l caută? întrebă el, cu o privire neîncrezătoare.

— Am veenit să-i facem o vizită domnului Dullo, răspunse amabil Peter.

— Poftește-i înăuntru pe domnii aceia, Miguel, spuse o voce jovială care părea a veni dinspre fundul hollului. Condu-i în bibliotecă.

Servitorul le arătă drumul celor trei polițiști și numaidecât apăru și Dullo, amabil și surâzător, îmbrăcat de data aceasta cu un costum de culoare închisă.

— Fiți bineveniți amigos! îi salută el. Luați loc ca la dvs. acasă. Miguel, adu-mi o sticlă din cel mai bun vin care-l avem! Știu, știu Șerifule că nu bei alcool, dar cred că ai să bei măcar o înghițitură de vin, măcar pentru a-mi onora casa.

— Ce mai faci domnule Dullo? răspunse cu un ton neutru Peter, care înainte de a se așeza pe un fotoliu capitonat din plin, aruncă repede o privire în jurul lui, pentru a se asigura că nu se pregătea nici o cursă. Tom Pouce și Doctorul se așeșară și ei la întâmplare, în spatele șefului lor. Dullo după ce luă o cutie cu țigări de foi în partea cealaltă a camerii și se așeză în fața lui Peter.

— Ei! ce mai noutăți, Rice? întrebă el cu interes. Dacă aşi putea să-ți fiu de folos într'un fel oarecare, nu ai decât să-mi spui. Oamenii mei, banii mei și chiar și serviciile mele personale sunt la dispoziția voastră.

— Da, am câteva noutăți, răspunse Peter privindu-l cu atenție. Nimic din expresia acelei fi-

guri cu pometiei eşiţi, cu mustaţa îngrijită cu atenţie, nu arăta nici cel mai mic gând ascuns.. Şi cu toate acestea, Peter era sigur că în faţa lui, avea un criminal monstruos.

— Ce noutăţi Şerifule? insistă Dullo. Sper că sunt bunee!

— Intr'adeevăr! răspunse Peter, care brusc, înfipse ţeava Coltului în burta lui Dullo. „Sunt bune, dar nu pentru dumneata! Haide Dullo, mâinile 'n sus"!

Dullo ridică braţele, surâzând cu aerul unui om, căruia un prieten îi făcea o farsă. „De fapt, eu..." începu el.

— De fapt?... îl întrerupse Peter. Te arestez pentru crimă, furt cu mâna înarmată şi provocări de incendiu!

In spatele lui Peter se auzi un clincănit metalic, în locul unde se aşezase Hicks. „Mii de pipe! se auzi strigând acesta. Dacă vreodată...".

El se întrerupse brusc şi Peter Rice fără a-şi clinti mâna, aruncă cu iuţeală o privire înapoi. Hicks se afla tot pe fotoliul lui, dar un fel de braţe metalice eşite din spătarul scaunului îi înconjurau braţele şi pieptul, strângând cu putere si fixându-l nemişcat de fotoliu. Tom Pouce, care avusese şansa să nu şadă pe un scaun trucat, sărise cu pistolul în mână şi aştepta ordinele Şefului său.

Dullo isbucni în râs, cu cinism. „S'ar părea că ai pus mâna pe mine, Rice! spuse el pe un ton glumeţ. Dar şi eu am pus mâna pe micul dumitale Ajutor. E tocmai pe tocmai. Dacă apeşi

pe trăgaci, eu sunt un om mort. Dar în cazul ăsta şi Ajutorul dumitale are să dorească să nu mai fi venit pe lume, când o vedea ce sfârşit îl aşteaptă?... Şi asta nu-i nimic!... Ce crezi?... Ia uită-te colo sus Rice. Hm! Ce zici! Aşa-i că-i nostimă casa asta?... Nu ţi se pare?...

Peter apăsă ţeava revolverului, mai tare în burta celui din faţa sa şi ridică o clipă ochii. Fără sgomot, în plafon se dăduse deoparte un oblon, pe unde apăruseră patru carabine ce ţinteau spre el. Tom Pouce, din fericire nu era în bătaia lor.

— Da, spuse Peter sec. Nostimă casă, dar tot n'ai s'o scoţi la cap, Dullo. Ne-ai prins aici ca pe nişte şoareci, dar şi tu ai să ai aceiaşi soartă, ca şi noi.

Dullo, avu din nou acelaş surâs sarcastic: „Rice, eu nu sunt de aceiaşi părere! Ştiu că eşti un om foarte curajos, dar mă îndoiesc că ai avea curajul să apeşi pe trăgaci, ştiind că din cauza acestui gest, Ajutorul tău va muri în cele mai înspăimântătoare chinuri. Haide, atunci de ce să nu discutăm puţin...?".

— Să discutăm, spuse cu asprime Peter, dar lasă-ţi ghiarele în sus, căci altfel, conversaţia are să se termine foarte repede!

— Aha! începi să devii mai rezonabil! spuse Dullo cu un aer degajat. Am putea să aranjem lucrurile, dacă îi spui gorilei ăsteia, care-ţi serveşte de Ajutor să-şi arunce arma. In orice caz, cu cât va încerca să se servească de ea mai puţin, cu atât mai bine va fi pentru el...

— Nu te lua dupe el, Tom! urlă Doctorul. Adă-

posteşte-te după ceva! Peter fă-i socoteala tâlharului ăstuia şi pe urmă ştergeţi-o amândoi, de aici, dar repede! Că doar ştiţi să vă folosiţi de armele voastre! Nu vă ocupaţi de mine, că nu mi-e teamă de ei! Puţin îmi pasă dacă o să mor, dacă şi şarpele ăsta cu clopoţei moare şi ei! Hai băieţi! Nu vă mai ocupaţi de mine!

Dullo isbucni în râs. El ştia că în situaţia aceasta, Peter nu avea să tragă. Şi Peter o ştia de asemeni, la fel de bine!... „Tom Pouce, puneţi arma în teacă, ordonă el. Dar rămâi în picioare".

— Cuminte sfat, ironiză Dullo. Ei nu merge aşa de uşor, cum crezuseşi tu Peter! Aşa-i?

— Nu mă aşteptam deloc să fie aşa de uşor, răspunse Peter. Dar tu nu ştii că oamenii din Buffalo Ford, vor fi aci dintr'un moment sau altul? Mai speri acum ca să mai scapi într'un fel sau altul?

— Ba cum să nu! Şi mai ştiu încă sigur, că nu are să vină nimeni din Buffalo Ford. Tu nu i-ai spus nimic Şerifului Warren, din bănuielile tale, căci altfel spionii mei, mi-ar fi spus-o până acum... Tu ţi-ai ţinut pliscul, fiindcă ştiai ce avea să se întâmple, dacă ar fi atacat casa mea, care e plină de oameni şi de muniţii. Incă nu ai putut să bagi de seamă ce creneluri sunt făcute în ziduri, fiindcă sunt bine camuflate. Păcat, mi-ar fi plăcut să sustin un asediu... Numai aventurii în genul ăstora, fac viaţa mai atrăgătoare.

— Da, dar asta nu are să facă câtuşi de puţin, mai atrăgătoare, rosti Peter.

— Şi Cagulele Cafenii, a fost o idee frumoasă, nu-i aşa? continuă Dullo. Vreau ca de aci înainte Cagulele Cafenii să fie temute de toată Arizona. Numai că pe viitor, eu am să stau de-oparte. Vezi tu, Peter, eu sunt un jucător, dar nu risc decât atunci când am toate atu-urile în mână... Hank mi-a smuls o bucată de stofă din haină şi n'am băgat de seamă, decât după ce eşisem din casă; cu toate astea eram liniştit, fiindcă credeam că Hank, avea să dispară în incendiul acela. Dar cum mi-a spus unul din spionii mei, că tu l-ai salvat pe Hank, imediat mi-am dat seama, că era necesar să-mi iau toate precauţiunile. Acum sunt sigur că tu ai găsit bucata aceia de Whipcord gri. Insă adineaori, neştiind nimic sigur, eram dispus să te primesc cât se poate de cordial, să-ţi dau de băut şi să te distrez... dar fiindcă te-ai purtat într'un mod aşa de neraţionabil, am lăsat în grija prietenilor de sus, să-ţi facă recepţia şi mai amuzantă.

Miguel, servitorul intră în momentul acela pe uşe cu o puşcă în mână, pe care o îndreptă spre nenorocitul Hicks.

— Haide Rice, ia-ţi revolverul de acolo! spuse Dullo cu un ton aspru. Iţi dau un minut pentru asta. Altfel Miguel are să facă uz de armă. Nu-l face să-i sară creerii aşa de repede Miguel, prea s'ar sfârşi repede... Intâi să-i găureşti un picior.

El râse iarăşi: „Aşa dar, Peter, acum putem să ne înţelegem, hai?".

Ca un bun luptător, Peter îşi dădea seama în ce moment să dea înapoi sau s'o lase mai moale.

Hicks fuse prins în capcană, cecace făcea ca și arma lui și a lui Tom Pouce să fie nefolositoare. Peter, dacă ar fi fost singur nu s'ar fi temut să încerce orice, dar în situația actuală, trebuia să ia nesfârșite precautiuni.

El ar fi putut să fugă cu Tom Pouce din acea clădire sinistră, dar nu puteau să-l abandoneze pe Hicks. Brățarele de oțel cari îl țineau pe acesta prizonier de fotoliul său, trebuiau să fie manevrate din altă cameră.. poate chiar de oamenii aceia cari, îi țineau sub amenințarea puștilor, prin deschizătura aceia din plafon. In orice caz, Dullo avea superioritatea.

— Ei bine! aștept să te hotărăști, Peter! spuse Dullo. Miguel pregătește-te pentru cazul când s'ar încăpățâna și amintește-ți că nu trebue să-i sbori creerii. Numai un picior... așa pentru început!

— Vrei să discutăm Dullo? spuse încet Peter. Foarte bine, dar cu o condiție: eu te țintesc pe tine, așa cum și tâlharii ăștia îl țintesc pe Hicks. Chiar dacă s'ar trage în mine de sus, ultimul gest pe care-l voi face înainte de a muri, e de a apăsa pe trăgaci și e exclus ca să mai poți scăpa. Să discutăm... dar mai înainte, să i se dea drumul Ajutorului meu.

— Târgul e corect, conveni Dullo. Dar și eu am o condiție de pus: Miguel va trebui să-i dezarmeze pe ambii tăi deputați. Chit pe chit, înțelegi?... Știi că găsesc afacerea asta, într'adevăr pasionantă?

Peter Rice nu avea de ales. Dacă ar mai fi așteptat, Miguel ar fi tras în Doctorul și jude-

când dupe mutra crudă a servitorului, această însărcinare se părea să-i este foarte agreabilă.

— Ei bine, s'ar putea să primesc și propunerea asta, spuse Peter, căutând să mai câștige timp... Acum cunoștea bine dispoziția camerilor în care era prins împreună cu tovarășii săi, ca într'o capcană. Biblioteca era luminată de mai multe lămpi de petrol, pe cari Peter nu putea spera să le spargă așa de repede trăgând în ele cu pistolul, căci în timpul acesta, nu i-ar fi putut împiedica pe bandiți să-i ciuruiască de gloanțe. Dullo prevăzuse totul.

— Foarte amabil din partea ta! spunea acesta ironic. De altfel mă și așteptam la asta. Trebue să-mi dai însă un răspuns precis.

Peter părea că se gândește. Și se gândea, dar nu la ceea ce-i cerea Dullo. El se gândea că dintr'o singură săritură, putea să arunce la pământ cele două lămpi monumentale cari împodobeau șemineul înalt; după aceia, putea să încerce cu cei doi Ajutori să sară prin geamul ferestrelor cari dădeau în curtea ranchului.

Evident că puteau fi atinși, dacă Mexicanii ar fi tras destul de repede, dar altă scăpare nu mai aveau. Caii lor se aflau tot acolo unde îi lăsase neîmpiedicați și Peter îi auzea cum băteau nerăbdători, din picioare... Lămpile răsturnate, desigur că aveau să incendieze podeaua, așa că avea să le dea de lucru mercenarilor lui Dullo și chiar lui însuși.

— Mai rămân cincisprezece secunde!! se răsti Dullo. Ești gata Miguel?

— Accept propunerea ta, spuse repede Peter. Iți țin revolverul în burtă, până ce Hicks ve fi eliberat, dupe aceia aprob să mă despart de el. Dar să nu cumva să încerci să-mi faci vreo festă, căci altfel ești un mort! Și în iad, banii tăi n'au să-ți mai folosească la nimic, Dullo!

—Ha! Ha! Ha! îl batjocori Dullo. Ai început să vorbești bine, Peter.. Dezarmează-i pe cei doi Ajutori, Miguel.

Miguel începu să-și facă treaba, cu un aer hotărât. Tom Pouce mormăia ca un buldog, dar, dezarmat sau nu, situația lui nu se schimba deloc. Ca și Peter, ar fi făcut orice ca să-și apere vaața, dar din moment ce viața prietenului său, Doctorul, era în joc, știa să se stăpânească.

— Bravo, spuse calm Dullo, până la urmă o să ne înțelegem noi.

Ținând mâinile încă în sus, el își ridică privirea spre tavan și strigă: „Hei, voi de sus! Dați-i drumul bietului prichindel, nu vedeți ce aer nenorocit are acolo pe fotoliu!"

Cu un scârțâit ușor, brațele metalice cari îl țineau pe Hicks prizonier se mișcară și dispărură la locul lor, în dosul spătarului. Micul ajutor se ridică și se dădu repede de-oparte, cu micii lui ochi albaștri, lucind de furie. Dar privi spre Șeful lor, așteptând vre-un semn.

— Ințelegerea noastră, rămâne valabilă nu-i așa? spuse Dullo pe un ton sălbatec. Miguel, vino să-i ei și pistolul acestui getelman. Știi Peter, că oamenii mei te țintesc și pe tine și pe Ajutorii tăi?

Peter ridică din umeri și îi dădu pistolul servitorului, care imediat părăsi încăperea.

— Așa dar, te crezi foarte șiret Dullo? spuse Șeriful, care se ridicase și se îndrepta ca din întâmplare spre șemineu, pregătindu-se ca să smulgă cu o singură mișcare cele două lămpi mari și să le asvârle la picioarele lui Dullo. „Eu pariez că..."

In clipa când se întorcea, podeaua se deschise sub el. Dullo fugise spre ușe, pentru a evita ca să fie înghițit de golul de sub dușumea. Peter încercă să se agațe de marginea șemineului, dar mâinile îi alunecară și căzu într'o gaură neagră. In cădere capul i se lovi de ceva tare și leșină...

Când își reveni în fire, își dădu seama că se găsea într'un fel de pimniță, iar sub el pământul, era cu sgârcenie acoperit de un strat subțire de pae. Apoi auzi vocea lui Hicks. Doctorul... Totdeauna trebuia să se audă vocea Doctorului, atunci când era prin împrejurimi. Podeaua trucată, pericolul, nimic nu-l putea împiedica pe micul Ajutor de Șerif, de a sporovăi, chiar dacă ar fi avut și țeava unui Colt, înfiptă în coaste.

— Toată lumea se întreba unde ai dispărut, spunea Doctorul. S'a crezut chiar că te-ai înecat, în orice caz, nu ne-am fi așteptat să ne întâlnim în beciul ăsta!

— Dacă ar fi un beci, obișnuit, ar fi minunat, răspunse o voce cordială. Dar beciul canaliei de Dullo... e în fond, altceva! Pe cuvântul meu, măcar să fi așezat și el aici în fund niște saltele, pentru cei pe cari îi trimite aici, cu capul în

jos!... Pariez că bietul Rice, a căzut rău. Dar ce tot spun eu! Sunt sigur că Peter Rice scapă şi din asta! Aşi fi în stare să pariez pe orice.

Omul care vorbea, era proprietarul ranchului „Steaua"... J. B. Cuthbert!

CAPITOLUL XX

PRIZONIERI!

O dâră subţire de lumină, care se strecura pe marginea trapei din tavan, îi permise lui Peter să constate că făcuse în cădere, ca şi Ajutorul său, vre-o şase-şapte metri. Peter căzuse în picioare, dar în cădere se lovise cu capul de marginea fixă a podelei, ceia ce îi pricinuise acel leşin trecător.

La câţiva paşi de el, cineva scotea nişte sforăituri sonore, fără a putea fi văzut însă. Cu toate acestea Peter era sigur că era Tom Pouce... Ajutorul uriaş, când se găsea într'o situaţie încurcată şi când socotea că ori ce sforţare momentană pentru a eşi din ea, era zadarnică, chiar dacă ar fi ştiut că la deşteptare îl aştepta moartea, se lungea mai la o parte, căsca, se întindea şi apoi dormea liniştit.

— Dumneata eşti, Cuthbert? întrebă Peter.

— A! ţi-ai venit în fire Peter? Ajutorul dumitale era foarte îngrijorat de ceia ce ţi s'a întâmplat, dar s'a hotărât să te lase să te odihneşti în linişte.

— Cum te simţi Şefule? întrebă îngrijorat Doctorul.

— Nu prea rău, răspunse Peter, numai că mă doare capul. Cu arsurile astea de pe ceafă şi cu lovitura pe care mi-au administrat-o adineaori, m'a apucat o migrenă teribilă! In afară de asta, restul merge, cu toate că locul nu prea e confortabil. Noi crezusem că te-ai înecat Cuthbert?

— Tocmai asta îmi spunea şi Ajutorul dumitale adineaori, răspunse Englezul, dar mi-a mai rămas încă o fărâmă de viaţă. Afacerea asta cu înecatul, nu a fost decât o punere în scenă grosolană, a tâlharului ăsta de Dullo. Bestia mă invitase să petrec o seară la el şi... well, vezi cum m'a primit! Şi de ai putea vedea în ce ţinută mă aflu!...

Englezul se târî până în dreptul razei de lumină şi Peter putu să constate că bietul om, nu avea, pentru a-şi protejja de frig frageda-i constituţie, decât lingeria. Cu toate astea, Cuthbert îşi păstrase aerul surâzător.

— Eu am venit în Arizona, din cauza aerului bun, cred că ştii. Cu toate acestea, am impresia că e cam frig aici...

— Dullo a aflat că îl suspectai, nu-i aşa? întrebă Peter.

— Exact, răspunse gentelmanul-fermier. Ţi-am mai spus că eram puţin şi detectiv amator... Ei bine! Eu l'am bănuit pe Dullo, din prima zi în care l'am văzut. Intr'o zi, a scăpat o frază, care m'a făcut să cred că a trăit mult timp prin Montana *). Eu am reuşit să-mi procur o foto-

grafic de a lui Dullo și am trimis-o autorăttilor din acel stat, care m'au informat cu prima poştă, că Dullo era căutat de poliția de acolo. Era supranumit acolo Dullo-Cu-Degetele-lungi și era un jucător de profesie și toate celelalte, înțelegi. Ei bine! uite unde m'au condus talentele mele de detectiv amator!

Peter îi povesti lui Cuthbert, ce se mai întâmplase de la ultima lor întâlnire și despre focul ce-i distrusese ferma.

Englezul, primi această noutate foarte calm. Fiindcă se aştepta să moară dintr'un moment într'altul nu îi mai păsa de bunurile sale pământeşti.

— Hicks mi-a vorbit și despre Hank Brown, spuse el. Ce om minunat e Hank; proectasem să-l fac părtaş la beneficiile fermei, anul viitor. Dar păcat că proectele frumoase, nu isbutesc întotdeauna!... Dar ce mă necăjea mai mult pe mine, era că nu aveam cum să vă previn de existența trapei aceleia, adineaori, când vă auzeam pe sus. Mi-am dat seama că se pregătea ceva acolo sus, încă de azi dimineață, când Miguel, derbedeul ăla care lucrează pentru Dullo, a coborât aici, m'a legat și mi-a pus căluş. Eu auzeam perfect, tot ce se petrece acolo sus, dar îmi era imposibil să pot scoate cel mai mic strigăt. Eu cam am impresia, că toți trei suntem cu adevărat pierduți. In consecință, nu mai avem de ce să ne mai văităm zadarnic, nu-i aşa?

— Ei, puțin îmi pasă dacă mor, se indignă Doctorul, dar aşi fi vrut întâi să-i sucesc gâtul

lui Dullo! Am văzut eu destui indivizi scârboşi în cursul existenţei mele, dar niciodată nu am avut de-aface cu un şarpe atât de veninos ca ăsta!

— De mine vorbeaţi, copii? se auzi de-odată deasupra lor o voce suavă.

In planşeul trucat ce se afla de-asupra lor, se deschisese un capac mic şi o dâră de lumină le luminase temniţa. Vocea lui Dullo reluă:

— Nu credeţi, că nu e politicos din partea noastră, ca să criticaţi manierele gazdei voastre?

Peter rămase tăcut, în timp ce Doctorul începu să declame o serie de epitete variate şi care mai de care mai virulente, la adresa şefului banditilor. Cuthbert, însă rămăsese imperturbabil:

— Foarte amabil din partea dumitale, că ne mai faci o mică vizită, spuse el pe un ton de o exagerată curtoazie.

— Mă rog, mă rog! răspunse Dullo pe acelaş ton delicat. E o adevărată plăcere, vă asigur, mai ales că în curând nu o să mai am ocazia să mai conversez cu domniile voastre.

— Spune-mi te rog... aşa numai ca să-mi satisfac curiozitatea, spuse Cuthbert, cine l'a omorât pe Jack Flynn, cow-boyul meu?

— Soapy Briggs.

Cuthbert păru tulburat o clipă, apoi isbucni în blesteme, la adresa perfidului Soapy Briggs.

— Mi s'a părut că am auzit şi vocea ta, Peter reluă Dullo. Sunt fericit să te aud, căci ai fi putut să mori în cădere şi asta m'ar fi întristat foarte mult. Bine înţeles că ai să mori, însă ...te mult mai dulce... Ce să-ţi fac Peter!

deveniseşi prea periculos. Tu erai singurul om de care mă temeam.

— Mulţumesc! răspunse acru Peter. Eşti un om şiret Dullo, totuşi nu m'ai înşelat multă vreme. Ceia ce m'a cam înşelat un timp, a fost în clipa când au tras în noi tâlharii aceia, atunci când eşeam de la Warren: ei trăgeau şi în mine şi în tine, iar tu însuţi nu ai ezitat să omori unul din ei.

— Eu am făcut-o intr'adins, fiindcă socoteam că numai aşa puteam să-ţi împrăştii bănuelile, răspunse celălalt. Bine înţeles că erau oameni de ai mei, dar ei nu mă văzuseră intrând la Şeriful Warren prin poarta din spate. A fost o încurcătură amuzantă, nu-i aşa?... Haideţi copii, mai distraţi-vă acolo, fiindcă eu am prea mult de lucru, pentru a-mi mai pierde timpul, sporovăind cu voi.

Chepengul se închise la loc şi cei patru oameni, se găsiră din nou în întuneric... Nu mai aveau altceva de făcut, decât să se pregătească, pentru moartea pe care Dullo le-o rezervase, o moarte pe care era clar că nu o dorea „prea dulce"!...

Englezul îşi reluase repede sângele rece. Cu voce înceată, el începu o discuţie cu Peter, care îşi dădu seama că avea de-aface cu un om, care avea un caracter oţelit, cu toatăslăbiciunea lui fizică.

— Bănuesc că ai remarcat dispariţia a cea mai mare parte din veşmintele mele, spunea Cuthbert. Evident că îmi dau seama că nu e câtuşi de puţin respectabil ca cineva să se plimbe aşa... în mica ţinută. Dar nu am plecat aşa de acasă. Am ajuns aşa din vina lui Miguel, servitorul...

A, e un brigand autentic, Miguel ăsta; are un spirit comercial, ca nimeni altul. El îmi aduce de mâncare, dar nu-mi dă mâncare, dacă nu i-o plătesc, cu o parte oarecare din îmbrăcămintea mea. La început i-am dat cismele, pe urmă ahina și așa mai departe... Bănuesc că în curând va trebui să îi cedez și lingeria, în schimbul unei farfurii de morcovi.

Sforăiturile lui Tom Pouce, încetară ca prin farmec. Ajutorul se ridică în coate brusc și întrebă îngrijorat:

— Mi se pare că era vorba de morcovi?... Tocmai că simt o poftă teribilă de mâncare.

— Mă tem cam tare, că temnița noastră, nu e tocmai așa de confortabilă, ca alte pușcării, glumi Cuthbert, dar am auzit vorbindu-se că cei cari sunt condamnați la moarte au dreptul la o masă pe ales.

— In cazul ăsta, aș vrea un pui fript, o friptură la cuptor solidă, o cană de cafea și plăcintă cu mere... Dacă acum nu-i sezonul merelor, am să aștept până atunci!

Peter Rice, nu lua parte la această conversație humoristică. El nu subestima cruzimea și șiretenia riabolică a lui Dullo, cu toate acestea, nu putea să înțeleagă pe ce se baza loialitatea pe care oamenii lui o aveau față de el.

Dullo cunoștea puterea banului. Pentru o crimă, desigur că el îi dădea unui nenorocit de pean mexican, mai mult decât ar fi putut câștiga el într'un an de muncă asiduă. Pe de altă paarte, bandtiul nu neglija nici un dettaliu. De exemplu

el îl gonise pe Pedro Montez, cel care fusese prins schimbând semnele depe vite, dar aranjase ca să fie luat de Scar-Mouth Leach în serviciul său. In felul acesta Montez, habar n'avea că el continua să lucreze tot pentru Dullo.

— Cuthbert, ai aflat unde ascunde Dullo vitele furate? întrebă Peter.

— N'am nici cea mai mică idee, dragă prietene. Imi închipui că are vreo ascunzătoare pe undeva, dar nu mi-a spus nimic în privința asta. Probabil că nu vrea, ca să avem ceva sigur în contra lui, în caz că am reuși să scăpăm, — ceea ce ar fi un adevărat miracol. — Dullo e afurisit de inteligent. Păcat că și-a întrebuințat talentele într'un mod așa de deplorabil!

Doctorul și Tom Pouce se culcaseră și Cuthbert, nu întârzie să îi imite. La rândul său, Peter strânse câteva pae sub el și se pregătea să facă acelaș lucru...

Dupe vreo două ore, fu deșteptat de o lumină puternică, care pătrundea prin chepenghiul de sus, care fusese deschis. Miguel, tocmai lăsa în jos un vas cu apă, cu ajutorul unei frânghii; el trecuse un capăt al funeii prin toarta găleții și ținea amândouă capetele în mână. Pe măsură ce fila frânghia, gălcata cobora și odată ajunsă jos, n'avea decât să dea drumul unui capăt și să-și tragă astfel frânghia sus.

Peter nu mișcă deloc, sus se mai auzeau oameni vorbind, probabil în vreun colț al bibliotecii, sau într'o cameră vecină. Peter recunoscu

vocea lui Dullo, apoi vocea înfundată a lui Scar-Mouth Leach, banditul cult.

— Mâine seara, spunea Dullo, poţi să îndeplinești cea mai frumoasă lovitură, pe care am dat-o până acum. Să se fure tot: viţei, vaci, juncani, boi, animale pentru concurs și orice s'ar găsi... tot! Asta reprezintă o sumă respectabilă. Dar să se respecte întocmai metoad. Vite trebue să dispară, fără a se lăsa cea mai mică urmă. Ai înţeles?

— Nu vrei să conducem vitele, călări? întrebă Leach. In felul ăsta are să dureze mult mai puţin. Altfel, nu putem întrebuinţa decât un singur om, fiindcă nu avem decât un singur juncan dresat, pe care să putem conta. Ceilalţi.

— Da, da, știu, îl opri nerăbdător Dullo. Acum când avem toate atu-urile în mână, ar fi stupid să facem vreo imprudenţă. Tot mai există la Buffalo Ford oameni, cari nu sunt încă complet prostiţi și dacă ar descoperi ceva, asta ar putea să se întoarcă în rău pentru noi!.. In câteva luni, cel mai târziu, toţi crescătorii, vor fi ruinaţi, în stare de faliment. Atunci, am să aduc oameni de paie, cari să ocupe terenurile pe cari eu le voi cumpăra. E o afacere măreaţă, Leach. In câţiva ani, vom fi cei mai bogaţi proprietari din tot Sud-Westul!

— Și prizonierii? întrebă Scar-Mouth.

— Zici că nimeni nu se gândește a mă respecta a Buffalo Ford? Ești sigur că Warren nu are nici o bănuială?

— Ei na! cum ar putea să se suspecteze, Dullo

cu Degetele Lungi! Nu ai ucis tu singur, unul din proprii tăi oameni cari trăsese în tine? Nu ţi s'au furat şi ţie vite? Nu ai fost tu cel care a dat ideia subscripţiei? Nu eşti tu cetăţeanul cel mai cu vază?... Nu, nimeni nu te bănueşte, în afară de gentlemanii de dedesubt.

— Bueno! spuse Dullo, satisfăcut. Mâine seară, după ce vom da lovitura, Peter Rice, Ajutorii lui şi Englezul, vor fi lichidaţi. Acum când şansa îmi surâde, n'am să neglijez eu de a mă scăpa de un om ca Peter Rice. Propria mea siguranţă, depinde de moartea lui.

— Dacă aş fi în locul tău, spuse cu răceală Leach, eu nu aş mai întârzia nici zece secunde, ca să-i suprim. Omul ăsta, nu devine absolut nepericulos, decât în clipa când a încetat de a mai respira!

Dullo isbucni într'un râs sinistru:

— Nu te teme de niimc, nu are să mai respire multă vreme. Dar tu ştii că eu sunt un om foarte precaut, Leach: dacă cu toate măsurile luate, oamenii din Buffalo Ford, ar descoperi oala de galbeni şi ar veni să ne plictisească pe aici, Peter Rice şi cu Ajutorii lui, îmi vor servi de ostateci. Dar ce vorbesc eu aici? De mâine seară încolo, nu va mai fi nici un pericol, aşa că Peter Rice va putea să părăsească definitiv, lumea asta...

Miguel terminase cu găleata, aşa că închise capacul şi Peter nu mai auzi nimic. Cuthbert se apropie de el.

— Plăcute noutăţi am mai auzit, nu-i aşa?

— Da.. Mâine seară... In cazul ăsta putem să dormim liniştiţi până mâine.

— Dumneata, pare că suporţi foarte uşor ideia asta, spuse Englezul. Cât despre mine, trebue să mărturisesc că am cam jucat puţin teatru, cu bravura mea şi dacă aş dormi, aş avea numai coşmaruri în somn.

— Ai greşeală, declară Peter strângând câteva paie, ca să-şi mai îngroaşe „culcuşul".

Câteva minute mai târziu, adormise...

Peter Rice, aflase însfârşit secretul întregei afaceri. Acum ştia ce vrusese să spună. Rimrock Morley, vorbind despre „vechea linie a lui S. P.", sau cel puţin, ştia de ce era vorba. Mai ştia de asemeni, că Dullo complota nu numai să răpească toate vitele din Buffalo Ford, dar mai ales, să ajungă cât mai curând posibil, să fie unicul proprietar al întregului teren.

Singurul lucru pe care nu-l ştia Peter, era dacă putea să mai scape din situaţia lor groaznică, pentru a putea pune capăt activităţii acestui bandit.

CAPITOLUL XXI

UN PUI FRIPT

Noaptea se scurse şi pendula din bibliotecă bătea orele şapte, când prizonierii se deşteptară, cam toţi odată. Pentru nişte oameni, condamnaţi să fie ucişi chiar în seara aceia, ei păreau că se sinchisesc prea puţin de aşa ceva: Tom Pouce

dormise ca un urs la hibernat şi nu se gândea decât să mănânce ceva. Doctorul era la fel de vorbăreţ, ca şi când s'ar fi aflat în prăvălioara lui din Buzzard Gap. Cât despre Cuthbert, după obiceiul lui, nu scăpa nici un prilej, de aşi manifesta umorul caracteristic.

Peter Rice, era singurul care reflecta serios la situaţia lor, pe care nu se sfia să şi-o mărturisească, că devenise disperată. Totuşi, el era un om, care nu-şi pierdea speranţa, decât poate în clipa când avea să moară.

Şimţind că Şeful era cufundat în gânduri, Doctorul se apropie de el:

— Te gândeşti la vreun mijloc de a scăpa de aici, Peter? Poate că dacă ne-am căţăra unul peste altul...

— Chiar dacă ne-am urca unul peste altul, cel de sus tot nu ar ajunge până la chepenghiul planşeului. Ar fi un simplu exerciţiu gimnastic şi atât! Cu atât mai mult, cu cât capacul nu se poate deschide decât de sus, din bibliotecă. Dullo e un om prea şiret, ca să nu fi socotit până unde pot ajunge patru oameni, urcaţi unul peste altul!

— Ah! dacă aş fi fost şi eu la fel de mare cât Tom Pouce! oftă Doctorul.

— Ei aşi! se răsti Tom Pouce, dacă, dacă... Eu zic dacă măcar aş avea o îmbucătură, ca să-mi mânjesc dinţii!

— Şi eu, exclamă comic Englezul, dacă aş putea măcar să mă bărbieresc!... Dela vârsta de şaptesprezece ani, m'am bărbierit în fiecare dimi-

neață, în afară de o singură excepție. Chiar și aici în Arizona, dacă plec undeva, deja fermă, totdeauna iau cu mine un briciu, o oglinjioară și o bucățică de săpun, pentru cazul când aș fi nevoit să dorm o noapte în altă parte. Eu nu am neglijat precauțiunea asta, nici când am venit încoace, întrucât Duljo mă invitase să rămân noaptea la el... Dar mi-au luat briciul, de teamă ca nu cumva să mă sinucid!

— Oglinda o mai ai și acuma, Cuthbert? întrebă Peter dintr'odată, cu un aer foarte interesat.

— Da cum să nu, cu toate că n'o să mai am ocazia de a mă mai admira într'însa, mai ales pe întunericul ăsta!

Peter, deja nu-l mai asculta. El încerca să clădească un plan de evadare.

Câteva minute mai târziu, Miguel, cu un surâs răutăcios pe buze, le aducea prizonierilor mâncarea, care consta într'o omletă minusculă, niște biscuiți tari ca lemnul și o mâncare de morcovi asortată cu tot felul de condimente mexicane, care de care mai iuți.

Dar înainte de a-și coborî marmitele, Mexicanul ceru prețul bunelor sale servicii, așa cum făcuse și cu bietul Cuthbert. Peter trebui să renunțe la pălărie, Doctorul la lanțul de ceas și Tom Pouce la centura lui de piele, așa de frumos împodobită.

— De lingeria dumitale nu am nevoie, se adresă Miguel Englezului. Nu am să-ți dau nimic

'e mâncare şi dacă vor ei, n'ai decât să împarţi .a poliţiştii.

Tom Pouce, îşi scoase vesta de piele:

— Ţine, îţi dau asta pentru mâncarea lui Cuthbert. In orice caz, tot n'o să mai am nevoie de ., încurând. Haide, coboară-ţi oalele!

— Te rog, te rog! protestă Cuthbert. Am păstrat aici câteva piese de aur şi...

Peter dădu una cu cotul, în coastele Englezului, care amuţi. Miguel care înţelegea engleza, . fel de prost cum o şi vorbea, nu sezisase nimic şi cobori o nouă marmită în schimbul vestei lui Tom Pouce. După aceia închise capacul.

— Nu prea am priceput dece m'ai întrerupt, murmură Cuthbert la urechea lui Peter.

— Vreau să-mi împrumuţi mie piesele acelea 'e aur. Am intenţia să fac un târg...

— Inutil, spuse repede Cuthbert, deja i-am ofe-t eu Mexicanului o avere întreagă ca să mă ute să ies de aici... Miguel e o adevărată ca-lie, dar Dullo îi inspiră atâta teamă, încât nu nimic de făcut. Bine înţeles că îşi permite ici furtişaguri şi nu se fereşte de a ne face -i plătim mâncarea asta scârboasă, dar te asi-r eu că nu şi-ar trăda stăpânul nici pentru mie de lire sterline! El ştie perfect că Dullo face din el o massă de carne însângerată, ne-ar ajuta să evadăm. In orice caz poftim de care era vorba.

Dumneata ai dreptate, însă am şi eu o idee, . Peter luând din mâna lui Cuthbert un şal

înodat pe care acesta îl ținuse ascuns într'un colț sub paie.

In șalul acela se afla o sumă frumoasă în piese de aur și de argint.

— Ah! exclamă Tom Pouce, clănțănind din fălci, niciodată nu am găsit mâncarea mexicană așa de bună! Tu nu mănânci Peter?

Șeriful gustă din porția lui de morcovi: piperul și ardeiul din ea îi aprinseră gura și era gata-gata să se sufoce. Cu toate acestea, pentru a-i face plăcere Ajutorului său, el îl asigură că e excelentă.

Ziua se scurgea încetișor și Peter Rice, număra ceasurile ce se scurgeau, după bătaia pendulei din bibliotecă.

Pe la ora cinci, când Miguel deschise din nou capacul trapei, ca să inspecteze prizonierii, Peter se instală în dreptul dârei de lumină ce pătrundea prin deschizătură în așa fel încât să se vadă bine piesele de aur, pe cari le ținea în palmă și se făcea că le examinează cu atenție. Ochii lui Miguel scânteiară ca ai unui lup înfometat, care a descoperit o pradă.

— Hei! Oro! Plata!! (Aur! Argint) exclamă el.

— Da, Miguel, o grămadă de aur și argint mult, răspunse Peter în spaniolește. Și are să fie al tău, dacă ne aduci ceva bun de mâncare. Ce vrei, morcovii tăi eu erau prea răi, dar noi Americanii suntem obișnuiți să mâncăm mai abundent. Am dori, stai să vedem... am dori un pui fript, rumenit frumos, mare și gras...

— Asta e, Șeufle! strigă Tom Pouce, apucal

de-odată de un entuziasm teribil. Şi o plăcintă frumoasă cu mere, aşa-i? Totdeauna se dă condamnaţilor la moarte, o masă respectabilă!

Cuthbert şi cu Doctorul, îl contemplau uimiţi pe Şerif. Cum mai putea Peter Rice să se mai gândească la lucruri aşa de ridicole, cu câteva ore înainte de moarte?

— Un pui, segnor? fonfăi Miguel, pe care vederea banilor îl făcuse mai respectuos. Imposibil!... Stăpânul e foarte sever şi pedepseşte cu cincizeci de lovituri de biciu, pe oricine ar îndrăsni să fure vreo pasăre din coteţ. O friptură de porc, da... poate de bou... şi atunci chiar tot risc să fiu biciuit. Dar piesele astea au să mă facă să nu mai simt durerea. Gândiţi-vă ce sacrificiu fac, ca să fiu pe plac, segnor... Vreau să vă aduc o friptură frumoasă de porc, dar daţi-mi întâi banii.

Peter dădu din cap:

— Nu, nu facem târgul! Nu vrem friptură de porc, ci pui fript. Pui... sau nimic! Toţi banii ăştia pentru un pui, îţi dai seama Miguel? Cu ei ai putea să-ţi cumperi un coteţ întreg, cu fermă cu tot...

— Imposibil, senior! gemu Miguel, care se resemnă şi închise capacul.

După sgomotul paşilor săi cari ezitau, se cunoştea că pleca cu regret.

Doctorul nu mai putu răbda şi se apropie de şeful său:

— Ia spune-mi Peter, ce-i cu povestea asta, cu puiul? Tu ai vreo idee prin cap, nu-i așa?

— Așa e, admise Peter, dar nu știu dacă planul meu are să reușească. Miguel știe că odată scoși de aci, ca să fim executați, el n'are să mai poată pune mâna pe această comoară, căci are s'o ia stăpânul lui. Și acum, probabil că se gândește la asta, așa cum m'am gândit și eu la alta, azi de dimineață... Dacă vom scăpa de aici, nu putem s'o facem decât noaptea: ori acum e prea devreme. Din cauza asta i-am mai lăsat lui Miguel, timp de gândire. Și credeți-mă pe mine, în curând o să-l vedem din nou.

Peter nu se înșelase, căci de trei ori în cursul acelei seri, Miguel reveni să deschidă capacul și să-l implore pe Peter, ca să se mulțumească cu o friptură de porc. Friptura de porc, îi asigura el lingându-se pe buze, era fragedă, delicioasă și bine prăjită. Provenea dintr'un purceluș tăiat de curând, pe care bucătarul îl prăjise cu toată dragostea.

După toate aparențele, friptura de porc de care era vorba, trebue că era sortită să fie servită în seara aceia, stăpânu'ui la masă, dar Miguel consimțea să riște biciul, pentru ași procura aurul de care avea atâta poftă.

Dar Peter rămânea imposibil de convins:

— Nu aduci puiu', nu-ți dau banii?... Și ai face bine să te grăbești, Miguel; uite că nu se aude vocea stăpânului tău, așa că probabil că acuma lipsește de acasă. Intr'o oră ai timp su-

ficient să prăjeşti puiul, dacă e fraged şi grăsuţ.

— Stăpânul nu e aici, e adevărat, admise Miguel, dar când are să se întoarcă diseară, ar putea să mă spânzure!.

Peter, care aflase ceia ce dorise, îşi reţinu cu greu un surâs şi declară:

— Gândeşte-te bine M'guel. Tu n'ai să mai ai niciodată ocazia să vinzi un pui, cu preţul ăsta. Gândeşte-te bine.

Miguel închise capacul disperat.

Minute lungi se scurseră, scandate de ţăcănitul monoton al pendulei de sus. Tic-tac... tic-tac... tic-tac... Deodată, Peter îşi lipi urechea de perete. După aceia se întoarse spre tovarăşii săi:

— Aşi putea să mă înşel, dar dacă aşi fi jucător aşi pune pariu că cineva a prins acum un pui şi nu departe de zidurile casei,! Să dea Dumnezeu ca Miguel să se fi hotărât şi să nu întârzie prea multă vreme!

Orologiul cel mare sună ora şapte.

Câteva minute după ce bătu opt, paşii furişaţi ai lui M'guel se auziră pe deasupra. Mexicanul ridică capacul şi pentru a-i fi mai uşor, o dădu peste cap, culcând-o pe podeaua bibliotecii. Lumina pă'rundea în valuri pr'n deschizătura dreptunghiulară. Servitorul se aplecă peste marginea ei şi şopti:

— Psst! Uite puiul... Stăpânul încă nu a venit, dar trebue să vă grăbiţi!

El lăsă în jos frânghia:

— Daţi-mi întâi banii şi pe urmă vă cobor şi puiul.

El vorbea pe șoptite: casa și împrejurimile, probabil că mișunau de servitori, de mercenari și de cow-boy, cari nu încetau de a păzi cu strășnicie.

— Arată-mi întâi puiul, răspunse Peter, pe un ton de neîncredere excesivă.

— Ah! vă e frică, să nu vă iau și banii și să vă reţin și puiul?... Uite-l, priviţi-l!

Mihuel, încă îngenunchiat, cu frânghia în mâna stângă, luă puiul cu dreapta și se aplecă pe deasupra deschizăturii:

— Dacă aţi putea să-i simţiţi mirosul lui așa de delicios...

Nici nu putu să termine: Peter smucise cu putere de frânghie și servitorul pierzându-și echilibrul, se prăbuși cu capul în jos!

In cădere, Peter îl prinse și-l strânse de gât, pentru a-l împiedica să strige, apoi cu doi pumni teribili în falcă, îl adormi pentru câtăva vreme. Peter lovise cu toată setea, căci nu uitase ce rol jucase Miguel în ajun, în bibliotecă.

— Acum, trebue să lucrăm repede, șopti după aceia Peter către tovarășii săi. Cuthbert, dă-mi oglinjoara de care mi-ai vorbit. Tom Pouce, așează-te sub deschizătură. Mi s'pare că ești destul de solid ca să suporţi greutatea a trei oameni pe umerii tăi.

Tom Pouce se așeză în locul indicat și se înfipse solid pe picioare. Peter îl ridică pe Doctorul în braţe ca pe un copil și-l ajută să se caţere pe umerii solizi ai uriașului Ajutor. Fu ceva mai greu să-l facă pe plăpândul Cuthbert,

să încalece pe umerii lui Hicks, dar acesta, era din fericire mai robust decât părea.

In sfârşit Peter reuşi să se caţere peste toţi şi să încalece pe umerii lui Cuthbert, împărţind sgârieturi şi lovituri de picior în mutra sau burţile celor de sub el... Ajuns sus, fu nevoit să-şi şteargă năduşeala care-l orbea, apoi privi prin deschizătură: era cu mult mai sus, decât putea să ajungă cu mâna, dar se aşteptase la aceasta. Ţinând în dinţi frânghia, căreia îi făcuse dinainte un ochiu de laţ ridică cu o mână oglinda lui Cuthbert şi o înclină în diferite direcţii, servindu-se de ea, ca de un periscop rudimentar. El căuta ceva, vre-o eşitură, de care să-şi prindă lassoul. Era o încercare extraordinar de grea, dat fiind că în acelaş timp trebuia să facă şi o adevărată echilibristică, că trebuia să ochească prin oglinjoara aceia mică pe care o ţinea în mână şi că trebuia să arunce lassoul peste cap, prin spaţiul mic pe care i-l oferea deschizătura.

Nu era posibil să vadă mai departe de un metru, dincolo de marginele deschizăturei.

— Ţineţi-vă bine băeţi, spuse deodată Peter. O clipă! Am găsit ce căutam!

Ceia ce găsise, era clanţa de fer forjat în stil mexican, al unei uşi din apropiere. Nu era cine ştie ce, clanţa aceia şi s'ar fi putut să nu reziste la o tensiune prea mare. Dar ce importanţă avea, trebuia să încerce!..

Peter, privind ţintă în oglinda ce o ţinea cu mâna ridicată cât mai sus, el învârti ochiul lassou-

lui pe deasupra capului şi-l azvârli prin deschizătură.

Nodul lovi uşa, dar nu se agăţă de clanţă! Cu repeziciune Peter strânse frânghia şoptind:

— Ţineţi-vă bine, încă un mic efort!

Frânghia şueră din nou prin aer, dar ochiul nu se agăţă nici de data aceasta! Fruntea lui Peter şiroia din nou de năduşeală.

— Nu-ţi face nici o grije! îl asigură Doctorul. Noi mai ţinem încă!

Dar vocea îi era sugrumată de efort şi gâfâia din greu. Peter simţea cum piramida de oameni de sub el, începuse să se clatine, căci Hicks şi Cuthbert, erau elemente mai puţin rezistente.

— Nu-ţi mişca picioarele Cuthbert! mormăi Doctorul. Stai liniştit!

— Sunt disperat! gemu Cuthbert. Mi-e teamă... că... n'am.... să mai pot ţine.., Sunt,,, teribil de epuizat!... Eu...

Fără a mai răspunde, Peter ochi din nou prin oglindă. Clanţa de la uşe, părea că dansează, aşa se clătina coloana de oameni de sub el. Ţinându-şi respiraţia, Şeriful îşi asvârli lassoul a treia oară...

CAPITOLUL XXII

LUPTA

Peter se simţi căzând, exact ca în ajun când se desfăcuse podeaua sub el: piramida se prăbuşise!

Insă un şoc puternic îi smuci braţul, în sfârşit

laţul se prinsese de clanţă. Peter, deşi i se smulsese braţele din încheeturi, se căţără cât de repede putu, gândindu-se că mânerul de la uşe se putea rupe dintr'o clipă în alta, sub greutatea sa.

Se simţea teribil de slăbit, în urma lipsei de aer, de hrană şi în urma tensiunei nervoase din ultimele momente. Insfârşit, reuşi să pue o mână pe marginea podelei, apoi pe cealaltă...

In acelaş moment, se simţi iar înviorat: el execută o minunată ridicare în mâini şi se culcă pe burtă, pe duşumeaua bibliotecii. Câteva secunde rămase nemişcat pentru a-şi relua suflarea, apoi se ridică în picioare.

Pe sală se auzea sgomotul unor paşi cari se îndreptau spre bibliotecă. Din două salturi, Peter se lipi de punte, în dosul uşii, care se deschise în aceiaşi clipă, lăsând să intre un tânăr servitor, înarmat numai cu un cuţit, pe care-l purta la centură. Servitorul făcu doi paşi înăuntru, apoi se opri cu gura căscată, constatând că trapa era deschisă. Era gata să strige, când Peter, îl întoarse cu o mână şi îi trânti un crochet de dreapta formidabil, în bărbie.

Peonul se clătină, dar Peter îl prinse în braţe, penrtu a-l împiedica să facă sgomot în căzătură. După aceia, îl culcă uşor dealungul zidului.

Acum trebuia să lucreze repede: el legă la iuţeală capătul frânghiei de un picior al mesei de stejar masiv, pe care o aduse, cât putu de atent, pentru a nu face sgomot, drept pe marginea trapei.

— Intâi Cutthbert, şopti el aplecându-se deasupra negrei deschizături. Tom Pouce, ia-l pe umeri

şi ajută-l, eu am să trag în sus. Repede!

In câteva secunde, Peter îl ridică pe bietul Englez până sus. După aceia fu rândul lui Hicks şi toţi trei, îşi uniră forţele, ca să-l scoată şi pe Tom Pouce la suprafaţă.

Peter luă cuţitul tânărului Mexican şi-l dădu lui Hicks, pe care îl trimise să pândească la uşe.

— Tu eşti acolo, Miguel? se auzi o voce de mexican, de pe verandă.

Peter nu ezită mai mult de o secundă, apoi spuse liniştit în limba spaniolă:

— Vino încoace, amigo. Am adus un pui fript, hai să-l mâncăm...

Spunând acestea, el se căznise să imite vocea lui Miguel. Şi omul probabil că nu s'a îndoit nici o clipă că era el, căci intră târându-şi picioarele, fără îndoială uimit de o astfel de invitaţie, cu totul neobişnuită.

După ce împinse uşor uşa, el mai făcu vre-o doi paşi şi pumnul stâng al lui Peter, i se şi înfipse cu toată puterea în stomac. Cu respiraţia tăiată, omul se aplecă înainte, ducându-şi mâinile la burtă, ceia ce îi permise lui Peter să-i pocnească una cu pumnul drept, în vârful bărbiei... Omul care părea foarte rezistent, căzu pe spate pe covorul din sală. Peter fu nevoit să se arunce fulgerător, deasupra lui şi să-l dea gata cu un pumn în tâmplă, după aceia îl trase repede de picioare în bibliotecă. Dar această operaţie, nu se petrecuse chiar fără sgomot.

— Quien es? (cine e acolo?) se auzi de pe verandă, o voce, care părea mai mult colorată de

curiozitate, decât de bănuială. Ce tot cotrobăești pe acolo, Ernesto?

Peter nu mai avu timp să răspundă, căci deja se auzea un sgomot de huarachos *), care se târşiau spre uşe. Un peon foarte tânăr intră în bibliotecă, dând busna pur şi simplu, în braţele lui Peter, care îi puse o mână pe gură şi-l doborî ca pe un iepure, cu un pumn, dat în dosul urechii.

Şeriful, aruncă satisfăcut o privire în jurul lui: „Acum avem cu ce să ne deghizăm toţi, afară de tine Tom. Tu o să trebuiască să te descurci, aşa cum eşti, fiindcă nu se pot găsi haine pe măsura ta".

Cuthbert şi începuse să se îmbrace cu hainele pe cari le scosese de pe prima victimă. Dar Peter şi cu Doctorul, nu avură timp să le îmbrace, pe ale celorlalţi, căci mai mulţi oameni veneau din direcţia verandei şi se auzea clar, conversaţia lor, bine înţeles în spaniolă.

— Iţi spun eu, că am văzut doi oameni intrând în casă, spunea unul. Nu cred să se fi întâmplat ceva, însă..

— Ei bine! du-te singur să vezi ce e, idiotule! răspundea altă voce, mai mult batjocoritoare decât îngrijorată.

Cel interpelat urcă treptele verandei, cu un pas greu. Peter înţelese că de data aceasta, nu mai era vorba de un simplu servitor, ci de unul din oamenii de pază ai lui Dullo. Probabil că acesta

era înarmat până în dinţi. Peter luă cuţitul tânărului peon şi se lipi în dosul uşii.

Paznicul intră fluerând şi deodată îşi dădu seama că se petrecuse acolo, ceva necurat. Fulgerător îşi duse mâna spre mânerul pistolului, dar Peter îi şi asvârlise cuţitul, aşa cum fac mexicanii: arma se înfipse în mâna omului, în timp ce Tom Pouce, apăru lângă el şi îl dobori cu o singură lovitură, pe care i-o trânti în cap cu toată puterea lui, ţinând amândoi pumnii încleştaţi. Omul se prăbuşi scoţând un suspin strantu...

In tăcere, Peter se strecură spre fereastră şi aruncă o privire afară: mai mulţi oameni stăteau jos, lângă verandă, dar întunericul îl împiedica pe Şerif să poată evalua exact numărul lor. Or fi fost trei, patru, sau mai mulţi?... Peter se întoarse spre tovarăşii lui şi îşi uşură ultima victimă de cele două Colturi „45" pe cari le avea.

— Ascultaţi, sunt afară vre-o patru cinci oameni. Dacă am încerca să o ştergem acuma, au să ne doboare pe toţi. Mai mult încă, de sigur că sunt şi alţi paznici instalaţi mai încolo... Cuthbert ia dă-mi mie sombrero acela. Vreau să atrag puşlamalele astea încoace şi să încercăm să punem mâna pe ei prin surprindere. Înainte de toate, trebue să le luăm armele, nu uitaţi. In consecinţă, loviţi cu putere!

— Mii de pipe! de mult am eu poftă să-i fac socoteala unuia din cioroii ăştia! nu se putu să nu exclame cu emfază Doctorul.

— Eu iau doi sau trei, pe socoteala mea, spuse

calm Tom Pouce. Numai să-i aduci tu încoace, Peter.

Peter Rice își trase pe ochi imensul sombrero şi-şi puse pe umeri un serape*) pe care-l luă de la paznic, pentru a-şi ascunde mai bine îmbrăcămintea sa americană. El stinse toate lămpile din bibliotecă, lăsând aprinsă numai un mic opaiț, ca să nu fie întuneric complet. Apoi eşi grăbit pe verandă, cu capul în piept şi se adresă în spaniolă paznicilor. Acum putea să-i vadă: erau numai trei.

— Amigos, veniți repede! Miguel a dispărut!

Cum eşise în fața lor, ar fi fost o țintă minunată, în cazul când cei trei Mexicani, ar fi avut vre-o bănuială de identitatea lui. De aceia imediat se întoarse cu spatele şi porni spre bibliotecă. Cei trei Mexicani urcară în fugă treptele verandei.

Peter intră primul în bibliotecă şi se întoarse brusc drept în fața primului paznic ce intra. Un pumn în plină figură şi-l şi luă în brațe. Tom Pouce şi cu Doctorul, închisese repede uşa în urma celorlalți doi, apoi Tom repezi în capul celui de al doilea Mexican formidabila lovitură de maiu, pe care o reprezenta cei doi pumni încleştați, cu cari lovea.

Cuthbert şi cu Doctorul, săriseră pe al treilea, împiedicându-l să pună mâna pe revolvere. Peter îl trânti pe podea pe omul cu care se lupta şi în timp ce cu o mână îl împiedica să-şi ia arma, cu cealaltă îl strângea de gât.

Cuthbert nu putea să facă mare lucru, cu toate

acestea, reuşi să pună mâna pe Coltul adversarului său. Doctorul era să fie doborât, când Tom Pouce îi veni în ajutor şi-şi reînoi lovitura de baros. Mexicanul scoase acelaş suspin straniu, ca şi ceilalţi şi căzu moţotol pe duşumea, în timp ce Peter îşi dădea gata adversarul, pe jumătate sufocat, cu o înspăimântătoare serie de pumni în barbă şi la carotidă.

Şcena se desfăşurase în câteva secunde. Cei patru prieteni se ridicară şi se priviră în tăcere gâfâind. Peter, fu primul care îşi reluă suflul.

— Tom Pouce, treci în dosul uşei. Ţine, revolverul ăsta... Tu Doctore, ia centurile cu cartuşe ale paznicilor şi împarte-le, să avem fiecare câte una. Cuthbert, ajută-mă să-i instalăm pe golanii ăştia, într'un loc, de unde nu vor mai face rău nimănui.

Ajutat de Cuthbert, Peter îi coborî pe rând pe Mexicani prin deschizătura din duşumea, întrebuinţând sistemul pe care-l folosea Miguel când le aducea mâncarea: el băga frânghia pe sub centurile fiecăruia şi-l lăsa repede în jos, apoi trăgea funia înapoi.

— Perfect, spuse el, când fu gata. Acum băeţi, trebue să o ştergem... Dacă mai întâlnim şi alţi paznici, avem cu ce să le răspundem. Gata!... Eu es primul.

Toţi patru, acum bine înarmaţi, eşiră hotărâţi pe verandă, coborâră treptele, apoi ajunseră la adăpostul unor copaci. După cum se aşteptase şi Peter, caii lor dispăruseră. După aceia ajunseră până la marginea râului, fără alte neplăceri. Tâ-

nărul şerif îşi spuse că oamenii lui Dullo erau probabil plecaţi toţi, ca să ia parte la faimosul raid de care vorbise banditul în cursul nopţii precedente.

— Cuthbert, ştii să înoţi? întrebă Peter pe şoptite.

— Ca un peşte, pe legea mea! Nu sunt un atlet, dar pot să spun că am crescut pe apă.

— Perfect, spuse Şeriful. In cazul acesta, ai să te laşi dus de apă până la Buffalo Ford. Dacă ai să te simţi obosit, eşi la margine şi te mai odihneşti la adăpostul malului, pentru a nu fi văzut. In ori ce caz, ştii că râul nu e prea adânc şi în ori ce loc, poţi pune piciorul pe fund... Odată ajuns acolo, să nu te duci la Şeriful Warren. Aşa cum îl cunosc eu, are să se apuce să organizeze o expediţie imensă, al cărui singur rezultat, va fi să îndolieze o mulţime de familii. Acuma pot să aranjez cu toată afacerea, numai cu Ajutorii mei.

— Am înţeles perfect, aprobă Englezul. Ştii prea bine că mi-ar fi plăcut să vă ajut şi eu, dar îmi dau seama că mai mult v'aşi încurca.

— Când vei ajunge la Buffallo, continuă Peter, ia-ţi vre-o trei patru oameni de încredere, înarmaţi-vă din cap până în picioare şi daţi fuga la gara cea mai apropiată a „Southern Pacific"-ului, de unde veţi trimite telegrame la Phoenix, Tucson, Bisbec, Yuma şi Flagstaff, deasemeni şi la Nogales şi încă vre-o trei patru oraşe de frontieră; trebue să luăm măsuri, ca să nu ne scape Dullo, înţelegi! Şi ia seama să vă păziţi bine

Un minut mai târziu, Peter și cu cei doi Ajutori ai săi priveau cum se depărta înotând, plăpânduL dar curajosul Englez, ținând afară din apă, numai capul și așa, fiind invizibil pentru cei ce ar fi putut pândi pe undeva.

Cerul era plin de nori, cari ascundeau luna, cea mai mare parte a timpului. Era o noapte perfectă pentru activitatea criminală a lui Dullo.

CAPITOLUL XXIII

PE FIRUL APEI...

— Băeți, spuse încet Peter, noi trebue să urcăm în susul apei... Noaptea noastră încă nu s'a terminat.

In tăcere, cei trei polițiști își legară centurile cu cartușe în jurul gâtului și intrară în apă, ținând pistoalele în mână, pentru a nu le uda. Curentul nu era prea puternic, dar ca să urce așa, împotriva lui, o distanță mai mare era destul de greu. Cu toate acestea, era mult mai sigur să meargă așa, decât pe malul apei, unde ar fi putut să fie văzuți de paznicii cari de sigur că se aflau prin împrejurimi.

După un drum lung și penibil, Peter și cei doi Ajutori ai săi, ajunseră în dreptul locului de adăpat, unde se opriseră câteva clipe cu Soapy Briggs, în ziua când acesta îi condusese spre cursa organizată de Scar-Mouth Leach.

In locul acela, veneau să se adape cea mai mare parte din cirezile din Buffalo Ford. Vitele

stau luni întregi — în timpul sezonului frumos — libere pe câmp și numărul lor mare, face ca ori ce supraveghere mai strânsă, să fie imposibilă. Ele pasc în cirezi foarte mari, amestecate, de la diferiți crescători, deosebindu-se între ele, după semnele înfierate pe crupă.

Din depărtare, se auzi un strigăt: unul din acele chiuituri puternice, cu cari își mână cow-boy vitele. La două-trei mile mai sus, mai era un vad de adăpat, la fel de mare ca și acesta și Peter se gândi, că acolo dădeau acum hoții, lovitura.

Malul de dincolo de vad, era destul de ridicat. Cei trei se apropiară de el și se întinseră pe un loc mai uscat, unde nu puteau fi văzuți și de unde puteau să vadă tot ce se petrecea în fața lor.

Doctorul nu putu să rabde prea mult tăcerea: „Ia spune-mi Șefule, mă tem că iar ți-a trăznit vre-o idee prin cap... Dar să fiu spânzurat, dacă îmi dau seama cum au dispărut toate vitele până acuma, fără să lase urme și fără să se găsească măcar urmele de cai ale hoților. Eu trăiesc de atâta vreme prin regiunile astea și-mi dau seama că nu cresc aripi pe spinarea vacilor, așa într'o noapte!...".

— Șșt! Doctore, șopti Peter. Pune-ți stavilă la gură... Aici nu ești la frizerie. In ori ce caz, fii sigur că misterul se va lămuri foarte curând.

O rumoare nedistinctă, care venea din susul apei, se lămurea din ce în ce mai mult: erau voci de oameni, cari se amestecau cu mugete de bovine și cu nechezat de cai... După câteva mi-

nute, apăru la cotitura râului, un grup de vit „Hereford" cari coborau dealungul râului, fără sgomot, mergând prin apa, care le ajungea până la gât. Un singur călăreț, le însoțea mergând pe mal, pentru a le împiedica să iasă din apă. Ș acesta călărea, cu totul neobișnuit!...

— Acum ai înțeles? spuse Peter la urechea lui Hicks. Iată de ce crescătorii nu mai găseau nici o urmă a vitelor ce le dispăreau: oamenii lui Dullo, conduc cirezile până la un vad de adăpat și acolo le vâră în apă. Până la vad, le conduce călărețul acela!

Călărețul de care era vorba, mergea călare pe un juncan înșeuat.

Din cauza asta, se gândea Peter, crescătorii nu au găsit nici o urmă suspectă. Juncanul acela fusese dresat la călărie și călare pe el, un singur om mâna cirezile din urmă, așa cum le mână cow-boy după cai.

El singur, mâna vitele până la vadul de adăpat, iar ceilalți oameni călări, așteptau în apă, ceva mai sus de vad și când soseau vitele, începeau să le mâne, tot prin apă, în josul curentului. In felul acesta, nu se puteau găsi urme de cai pe pământ și nici urma vitelor cari dispăreau, întrucât ei le băgau în apă, așa cum veneau în fiecare zi la adăpat, iar de aci înainte, nu se mai vedeau alte urme.

Peter, completa straniul convoi, cu ochii lucitori. Acum își dădea seama și de modul cum ucis Soapy Briggs, pe Jack Flynn, tovarășul de muncă, în țarcul Ranchului Steaua, fără

doială, că Briggs a venit călare pe boul dresat, căci oamenii de la fermă, nu găsiseră alte urme de copite, decât cele lăsate de calul lui Flynn. După ce a descălecat şi l'a ucis pe Flynn, a încălecat iar, iar urmele paşilor săi au fost şterse de copitele vitelor atunci când au fost scoase din ţarc, după crimă.

Peter numărase deja mai mult de o sută de capete de vite, când trecură prin dreptul lor şi doi călăreţi. Luna era în nori, totuşi putu să-i recunoască pe cei doi şefi temuţi: Scar-Moutch Leach şi George Dullo.

Un nou grup de vite defilă, după care mergeau alti doi călăreţi. In urma lor pe o distanţă bunicică nu mai se vedeau vite. Peter murmură câteva cuvinte la urechea Ajutorilor săi şi aceştia aprobară în tăcere. Toţi trei intrară din nou în apă, unde se ghemuiră până la piept.

Câteva minute după aceia, trecea prin dreptul lor un alt grup de vite, înspăimântate, mugind. Peter atinse braţul lui Tom Pouce şi arătă spre cei doi călăreţi cari urmau cireada, nepăsători. Incetişor, cei trei poliţişti înaintară prin apă, prin întuneric şi în momentul când cei doi călăreţi treceau prin apropierea lor, Peter şi cu Tom Pouce săriră apucând de gât, fiecare câte un om, trântindu-i în apă. Doctorul apucase caii de dârlogi şi îi trăgea spre mal, unde Peter şi cu uriaşul său Ajutor îl ajunse imeddiat, trăgându-vi după ei victimele, cărora le puseră căluş la gură, din propriile lor fulare şi îi legară cu brâurile lor.

Operaţia durase numai câteva secunde şi imediat Peter încălecă pe unul din cai, luându-l pe Doctorul pe crupă, în timp ce Tom Pouce lua celălalt cal, îndoindu-se cât putu mai mult în şea, pentru a nu fi remarcat aşa de uşor. Caii ajunseră în curând cireada.

Când malurile începură să se facă din ce în ce mai mici, apropiindu-se de nivelul apei — semn că se apropiau de „Hacienda Galego", Peter se adresă lui Hicks:

— Acum sări, ascunde-te pe mal şi aşteaptă... Până la urmă ai să găseşti şi tu vreun cal fără călăreţ. Aşa ceva se întâmplă totdeauna în asemenea raiduri — caii alunecă pe pietrele lucioase din fundul apei şi-şi trântesc călăreţul ca la o cursă de obstacole. Dacă vezi vreunul, sări pe el, dar în orice caz să nu tragi, decât în caz de absolută necesitate. Dacă ai mai rămâne în spatele meu, pe crupa calului, am fi remarcaţi până la 'urmă, înţelegi?

Doctorul se lăsă să alunece în apă uşurel, în timp ce Peter şi ca Tom Pouce, se îndreptau în spatele cirezilor, spre casa lui Dullo. O linie de călăreţi, era aşezată de-acurmezişul râului, blocându-l în aşa fel, ca vitele să fie nevoite a ieşi din apă, în curtea ranchului...

Peter surâse: teoria lui, fusese justă!

Două rânduri de cow-boy, aşezaţi de-oparte şi de alta a drumului, forţau vitele să intre în grajdul acela mare, care era aşezat cu spatele lipit de faleză. Şi acolo...

Unul din cow-boy se adresă în spaniolă lui

Peter, care continua să meargă în urma vitelor, în direcţia grajdurilor:

„Câte au mai rămas, Carlos?... Trei-patru sute?"...

— Trei sute, răspunse fără a ezita Peter, care înţelese că fusese luat drept numitul Carlos, probabil că din cauza calului. De fapt, în Far West, se acordă mai puţină atenţie oamenilor, decât cailor pe cari sunt încălecaţi... Peter pătrunse în grajd.

Acum se juca cu moartea, însă se găsea numai la o palmă de victorie, căci în sfârşit, avea să rezolve misterul dispariţiei cirezilor din Buffalo Ford!

O parte din imensul panou de scânduri, care alcătuia fundul grajdului, era dată la o parte ca o uşe de hangar, iar vitele se înghesuiau într'un tunel vast, care ducea pe sub faleză, dela grajd, la un fel de circ natural imens, ce se găsea la o oarecare distanţă în interiorul dealului, înconjurat de jur-împrejur de pereţi drepţi şi la care nu se putea ajunge în alt mod: una din aşa numitele „căldări" naturale, cari se găsesc prin munţi.

Peter mergea pe lângă peretele tunelului. La lumina felinarelor pe cari le purtau unii călăreţi, el putu să constate că tăierea acestui tunel, se se făcuse cu mulţi ani înainte. De altfel el nu fusese isprăvit, cum se putea constata, după numeroasele asperităţi stâncoase ale pereţilor.

De-odată, tunelul făcea un cot brusc, apoi începea să meargă în zig-zag. Era evident că începând de aci înainte, tunelul fusese continuat

de amatori, cari neavând tot materialul necesar, de lucru, preferaseră să sape, pe acolo, pe unde găseau teren mai moale, decât să taie stâncile.

Copitele unui cal, răsunară în spatele lui Peter, dar el nu-şi întoarse capul. S'ar fi putut să fie Tom Pouce, dar se putea tot aşa de bine să fi fost vreun Mexican... Şeriful dădu pinteni calului: el nu voia să fie întovărăşit de vreun necunoscut, în interiorul acelui tunel, care constituia o trecătoare foarte periculoasă. Aproape că ajunse la circul interior, când călăreţul din urmă îşi îndemnă calul şi strigă:

— Carlos, tu nu ai înţeles ordinul! Tu trebuia să fi rămas afară, ca să împiedici vitele de ase depărta de grajd!.

— Ba deloc, riscă Peter în limba spaniolă, eu fac ce mi s'a ordonat!

Celălalt, ajunsese în dreptul lui Peter: el scăpără un chibrit ca să-şi aprindă o ţigare, apoi de-odată scoase un strigăt şi-şi duse mâna la teaca revolverului: „Peter Rice! urla el. Şefule e Ri...". Nu putu spune mai mult. Un fulger portocaliu brăzdase întunericul dinspre spatele inoportunului călăreţ, care căzu din şea şi dispăru sub copitele vitelor cari veneau în goană din spate.

— Mergi înainte Peter. Mergi spre loc liber! se auzi vocea lui Tom Pouce, care îşi proteja cu credinţă Şeful.

Peter continua să-şi îndemne calul printre rândurile strânse de bovine, cari începuseră să se înghesuie din ce în ce mai tare, simţind aerul

proaspăt de-afară, din depresiunea spre care erau îndrumate.

De-odată se auzi o serie de împușcături. „Caverna Hoților" devenise un câmp de luptă!

CAPITOLUL XXIV.

TUNELUL MORȚII

Un glonț străbătu borul vastului sombrero mexican pe care-l purta Peter. Dar în aceiași clipă, banditul care trăsese asupra lui Peter, căzu din șea și vocea ascuțită a lui Hicks Doctorul, scoase un urlet de triumf. Așa după cum sperase și Peter, micul Ajutor de Șerif, găsise vreun cal fără stăpân și se strecurase și el în tunel.

Șeriful din Buzzard Gap tocmai intra în imensa depresiune, în care se îngheșuiau înnebunite sutele de vite cari fuseseră capturate unele dupe altele de mercenarii lui Dullo.

Doi călăreți se repeziră dintr'odată în direcția lui Peter, care tresări recunoscându-i: George Dullo și Scar-Mouth Leach! Șeriful se întoarse în șea și strigă:

— Tom Pouce! Doctore!... Ocupați-vă de Leach! Eu vreau să-l prind pe Dullo viu!

Apoi își deslegă la iuțeală lassoul pe care-l avea prins la centură și începu să-i învârtească lațul deasupra capului. Dullo făcuse un salt brusc cu calul și căuta să se refugieze printre oamenii săi. Dar era prea târziu! Lațul se abătu deasupra lui și banditul căzu din șea. Peter își repezi ca-

lui, trăgând cu iuțeală de lasso și apoi îi ridică pe Dullo în fața lui pe șea.

Dullo, deși zăpăcit de căzătură, căuta totuși să se scape de lațul care-l strângea împiedicându-i mișcările. Dar Peter îi pocni una cu mânerul pistolului în cap, cu toată puterea, lăsându-l mototol, în brațele lui, ca un sac de grăunțe.

Oamenii lui Dullo, nu observaseră prea bine ceeace se petrecuse, din cauza întunericului, cu toate acestea, unii dintre ei își putuseră da seama că le fusese capturat șeful și acum veneau în ajutorul lui. Gloanțele începură să fluiere de jur-împrejurul lui Peter, care încerca acum să iasă afară, întrucât își ajunsese scopul. El nu-și mai făcea nicio grije în ceeace îi privea pe Tom Pouce și pe Doctorul, cari erau destul de încercați, ca să poată eși singuri din încurcătură, acum după ce văzuseră că misiunea lor fusese îndeplinită.

Calul lui Peter, se strecura cu ușurință printre vite și pătrunse la un moment dat, într'un defileu, care se deschidea în pereții stâncoși, nu departe de gura tunelului. Defileul era foarte îngust la intrare, dar în curând începu să se lărgească. Cu toate acestea, Peter nu se simțea în siguranță, căci împușcăturile încetaseră ca prin farmec, îndată ce el intrase urmat de cei doi Ajutori ai săi, în acea crăpătură a stâncilor, mai ales că nu știa unde eșea acel defileu.

Și iată, că acum un nou pericol se abătea asupra lui, un pericol mai groaznic chiar decât gloanțele... Din spatele lor se auzea un murmur surd.

ca un tunet prevestitor de furtună. Pământul tremura ca sub efectul unui cutremur. Peter înțelese: sute și sute de copite frământau pământul defileului... sute de vite îngrozite, fuseseră lansate pe urmele lor; de blestemații oameni ai lui Dullo, cari nu știau că stăpânul lor, se afla în mâinile tânărului Șerif!.

La vreo cincizeci de metri în spatele lui, Hicks urla:

— Peter! Adoposteşte-te! Caută o stâncă sau orice altceva, dar repede! Vin vitele după noi în goană!

Șeriful își încetini puțin calul, pentru a-i permite lui Hicks să-l ajungă din urmă și amândoi priviră disperați spre pereții defileului în care erau prinși ca niște șoareci și în care urmau să fie imediat sdrobiți sub copitele vitelor înnebunite de învălmășeală și de împușcături; dar pereții de granit erau drepți și netezi ca niște ziduri și nu se vedea nici măcar un arbust de care să se agațe, sau o stâncă, în dosul căreia să se ascundă!

— Defileul se înfundă aici! țipă Doctorul. De aici nu mai scăpăm noi cu viață!

Peter smulse imediat al doilea Colt, al lui Dullo și îl asvârli — primul îi căzuse din mână lui Dullo, în momentul când îl prinsese cu lassoul. El se lupta din greu, ca să poată ține în echilibru pe gâtul calului, corpul inert al banditului.

Vitele se mai găseau numai la vreo câteva sute de metri în spatele lor. Viața le era în joc. Peter nu mai avea decât câteva secunde, ca să găsească vreo soluție. De-odată strigă:

— Doctore! Dă-mi repede lassoul tău, fularul şi vesta!

Cei doi cai se opriră aproape pe loc şi în secunda următoare Peter era la pământ, unde lega cele două lassouri cap la cap. Celelalte două extremităţi le legă de şeile cailor şi aşeză caii, unul de-oparte şi altul de cealaltă parte a defileului. Apoi, câţiva metri mai înaintea acestei bariere fragile, el îngrămădi lucrurile date de Hicks, vestonul şi vesta lui Dullo, propria lui vestă şi fularul mexican pe care-l avea pe umeri. Grămada de haine, o împănă la repezeală cu toate hârtiile şi dollarii pe cari îi găsise în buzunarele lui Dullo şi le dădu foc. Toate hainele cărora le dăduse foc, erau de lână fină, sau de flanelă subţire aşa că se aprinseră numaidecât scoţând valuri groase de fum. Asta dorise şi Peter: el spera să înspăimânte vitele cari se ambalaseră în urma lor şi să le oblige a-şi încetini fuga, ca apoi să se împiedice în frânghia întinsă între cei doi cai. El strigă spre Hicks:

— Pistoalele tale sunt încărcate, Doctore? Când ţi-oi spune eu, trage şi fiecare împuşcătură să nimerească! In orice caz încearcă să le dobori pe primele!

Bubuitul de tunet al copitelor, devenise înspăimântător şi Peter văzu că masa fantastică a vitelor înebunite ajunse numai la vreo zece metri, Peter se repezi în faţa lor, luă haina lui Dullo, care ardea şi începu s'o învârtească ca o morişcă strigând:

— Trage Doctore! Acum e momentul!

Calm, cum nu fusese în niciun moment al vieții sale, micul Hicks, își goli metodic pistoalele, plimbând țeava dela un capăt la celălalt al cirezii. Vitele lovite se prăbușiră greoaie mugind, împiedicând goana nebună a vitelor ce veneau din urmă.

Peter, atunci dădu drumul din mână sperietoarei pe care o improvizase și-și goli și el pistoalele, în timp ce Doctorul își încărca repede Colturile. Cei doi cai înspăimântați începuseră să se învârtească în loc, jenați de frânghia care îi lega pe unul de celălalt.

Baricada de carne caldă, creștea din secundă în secundă, dar câteva animale mai tinere, reușiseră să treacă peste ele. Un juncan îl atinse în trecere pe Șerif, care fu nevoit să facă un salt în lături. Dar Hicks începuse să tragă din nou și mai multe vite se prăbușiră de-acurmezișul defileului. Celelalte vite erau înspăimântate mai mult de flacări și de fum, decât de vitele ce le cădeau în față și li se încurcau între picioare, însă Peter își dădea seama că deși focul ajunsese la maximum de intensitate, nu putea să mai dureze mult.

Toate animalele se tem de foc, iar acestea simțind și mirosul sângelui, se opriră de-odată, în loc, încercând să lupte cu cele cari le împingeau din urmă, mugind de groază, împingându-se cu coarnele, ridicându-se unele peste altele, într'o învălmășeală de nedescris.

Năvala, fusese oprită pentru un moment, dar Peter știa că avea să reînceapă, dintr'o clipă în

alta, dacă cow-boyi lui Dullo le mai presa dela spate. Atunci îl luă cu iuțeală pe Dullo în spinare și îi făcu semn Doctorului. Amândoi, porniră în fugă spre înfundătura defileului, sperând că până la urmă vor găsi vreo crăpătură îngustă în pereții abrupți, sau vreun loc, în care să se poată adăposti de moartea îngrozitoare care îi aștepta, dacă nu găsea mijlocul de à scăpa de sutele de copite lansate în năvala nebună.

Dar găsiră ceva mai bun decât o crăpătură. In fundul defileului, se găsea un fel de scară naturală, niște eșituri mici, produse în peretele de stâncă, de o cascadă naturală, săpată de ape din vremuri îndepărtate.

Cățărarea pe ele, nu era deloc ușoară, mai ales pentru Peter care-l ducea pe Dullo pe umeri, așa că Hicks trebui să-l ajute ca să se ridice, extrem de greu, spre partea de sus a înfundăturei, unde ajunse complet epuizat. In timp ce își reluau suflarea istoviți, Doctorul scoase o exclamație și puse mâna pe pistol. O împușcătură porni din spatele uneia din stâncile, cari se aflau presărate pe creastă.

— Probabil că au ocolit prin tunel și acum ne-au înconjurat! țipă Hicks. Canliile astea...

Dar se întrerupse și trase.

Peter Rice, îi dăduse drumul lui Dullo jos și acum alerga în furia disperării spre stâncă. Un glonț îi fluieră pe la ureche, un al doilea îi găuri pălăria și al treilea i se înfipse în brațul stâng... Dar acum ajunse la stânca aceia și o ocolea. In clipa când se asvârli înainte, flacăra unei împu-

puşcături, îi lumină faţa hidoasă a lui Scar-Mouth Leach. Şi în spatele lui, neclar, un altul...

O durere puternică îi încleştă capul, dar înainte de a cădea, mai avu puterea să apese pe trăgaciu...

*

Când deschise ochii, Peter Rice se văzu într'un pat, un pat adevărat!... lângă el, Tom Pouce discuta cu Doctorul. In partea cealaltă Şeriful Warren şedea lângă Cuthbert, proprietarul Ranchului „Steaua".

— Pe legea mea! exclamă Englezul, ai scăpat ca prin minune! Ştii de ce ai scăpat, amice? Câţiva milimetri mai jos, a spus doctorul şi glonţul în loc să-ţi jupoae pielea capului, cum a făcut-o, ţi-ar fi găurit fruntea. Peter, eşti un adevărat sportiv!

— Unde mă aflu acuma? întrebă acesta. Eu n'am văzut niciodată odaia asta. Nu sunt la Buzzard Gap, nu-i aşa?

— La naiba Şefule! declară Tom Pouce cu emfază. Te afii în sala tronului... adică în patul în care George Dullo nu va mai dormi vre-odata.

— A murit?

— Nu Simabile. Banditul ăsta va muri numai atârnat de o frânghie! De-ocamdată, se află în închisoarea din Buffalo Ford, păzit de trei din cei mai buni Ajutori de Şerif ai lui Warren. Dar în ceea ce-l priveşte pe Leach.. pe ăsta l-ai nemerit. Un glonţ drept în inimă! Şi păcat că te-ai riscat aşa, căci în clipa aceia, eu eram chiar în spatele lui. Oamenii lui Warren au pus mâna.

aproape pe toţi banditţii din solda lui Dullo. Doi sau trei, nu mai mulţi, au reuşit să treacă frontiera. In orice caz, s'a terminat cu dispariţia vitelor, la Buffalo Ford!

Medicul intră în odaie. Era un om foarte bătrân şi mâna îi tremura în timp ce îi pipăia pulsul lui Peter. El ridică vesel capul:

— Peste două-trei zile, ai să poţi încăleca din nou Şerifule!

Peter privi atent spre doctor, apoi se hotărî să-l întrebe:

— Doctore, te superi dacă te-aş întreba ce vârstă ai?

Bătrânul medic se scandaliză:

Dimpotrivă, fiule. Luna viitoare voi avea optzeci şi şase de ani şi sper să devin centenar, dacă îmi iau toate precauţiunile!... In orice caz, nu trăind viaţa pe care o duci tu!

— Tocmai mă întrebam un lucru... Nu cumva îţi aminteşti dumneata, dacă nu a fost vreodată vorba, ca linia lui „Southern Pacific" să treacă pe la ferma Gallego?

— Bine înţeles că da, răspunse medicul. Pe vremea aia, tocmai începuse să-mi crească mustaţa... Inginerii lui „Southern Pacific" voiseră să facă un tunel, chiar prin mijlocul acestei proprietăţi, ca să scurteze drumul, mi se pare. Dar proprietarul de pe atunci, un bătrân Mexican tradiţionalist, nu voia să ştie nimic. Dar asta nu i-a împiedicat pe ingineri să înceapă tunelul, până în ziua când bătrânul Mexican, a câştigat procesul la tribunal. Atunci inginerii, au fost nevoiţi să-şi

schimbe traseul și din cauza asta, noua linie de cale ferată, trece prin Buffalo Ford.

— Asta lămurește totul, murmură Peter... Oamenii lui Dullo au terminat tunelul. La început nu înțelesesem ce voise să spună bietul Rimrock Morley vorbind despre „Vechea linie a lui S. P." și crezusem că delira, atunci când el încercase pur și simplu să-mi dea o informație de cea mai mare importanță, pe care el o căpătase cu prețul vieții sale..

— Și care fusese gata să te coste și pe tine viața, spuse bătrânul medic. Tu nu te-ai gândit niciodată să te mai odihnești, sau să-ți iei o meserie mai liniștită... așa ca mine?

Peter Rice privi spre Ajutorii săi, cari începură să râdă și râse și el.

Ei știau prea bine, că tot împreună aveau să pornească la alte urmăriri, căci datoria lor, viața lor consta numai în a face ca legea și ordinea să fie respectate.

Cu toate suferințele fizice și morale pe cari le înduraseră ei erau gata, în caz că siguranța concetățenilor săi o cerea, să facă față unor noi pericole și să se angajeze în alte aventuri.

SFÂRȘIT

Editura Podeanu

Anunță pe cititorii săi, că romanele Editurii, vor apare în cunoscutele sale colecții și anume:

1. Colecția „Podeanu"
sută la sută acțiune.

2. **Colecția „Aventuri din toată lumea"**
(aventuri și călătorii extraordinare)

3. Colecția „4 Ași"
Aventuri – Dragoste, Eroism, senzație și tot ceeace nervii secolului nostru cere.

4. Colecția „Leslie Charteris"
cunoscutul autor al romanelor de acțiuni fulgerătoare, ce pasionează în cel mai mare grad.

5. Colecția „Enigma"
cele mai bune romane dedective.

6. **Colecția „Aventuri de război"**
cu zguduitoare întâmplări depe câmpul de luptă.

7. Colecția „Edgar Wallace"
o colecție de nuvele ale marelui scriitor de romane didactice.

8. „Biblioteca Podeanu"
Ce cuprinde operile literare științifice ale talentaților noștirii scriitori români.

„Editura PODEANU"

Anunță cititorilor săi, că va apare în curând desăvârșitul roman de mare acțiune:

„FIUL SOAREULUI"

de **JACK LONDON**

Peripeții palpitante acțiuni petrecute în Mările Sudului, descrise de talentatul și cunoscutul scriitor JACK LONDON

„EMINESCU" S. A.

LEI 50

